

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Segon període

Sèrie P - Número 6

Dimecres, 31 de gener de 2007

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 6

Í N D E X

Comunicació

al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament) (p. 3)

Diputats interventors

per al període pressupostari del 2007 (tram. 231-00001/08) (p. 4)

Liquidació

del pressupost del Parlament corresponent al finiment de la VII legislatura (tram. 232-00001/08) (p. 4)

Projecte de llei

de creació del Consell de Relacions Laborals de Catalunya (debat de totalitat) (tram. 200-00001/08) (p. 4)

Projecte de llei

de creació de l'Institut de Seguretat de Catalunya (debat de totalitat) (tram. 200-00002/08) (p. 15)

Designació

dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei d'addició d'un nou apartat a l'article 205 del text refós de la Llei general de la Seguretat Social aprovat pel Reial decret legislatiu 1/1994 (tram. 271-00002/08) (retirada) (p. 22)

Designació

dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei dels fons per a l'homogeneïtzació, el rescat selectiu i la subvenció de peatges (tram. 271-00001/08) (p. 22)

Designació

dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de l'article 27.1 del Reial decret legislatiu 1/1995, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de l'Estatut dels treballadors (tram. 271-00003/08) (p. 22)

Designació

dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei per a regular el permís de paternitat en els casos de naixement, adopció o acolliment (tram. 271-00004/08) (p. 22)

Interpel·lació

al Govern sobre l'Administració electrònica (tram. 300-00006/08) (p. 23)

Interpel·lació

al Govern sobre les llistes d'espera de sanitat (tram. 300-00007/08) (p. 26)

→

Interpellació

al Govern sobre la competitivitat de l'economia catalana (tram. 300-00008/08) (p. 30)

Interpellació

al Govern sobre la política d'adopcions internacionals (tram. 300-00009/08) (p. 35)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre la política de subvencions a entitats nacionalistes
(tram. 317-00007/08) (p. 41)

al president de la Generalitat sobre les deficiències del servei de Renfe a Catalunya
(tram. 317-00009/08) (p. 42)

al president de la Generalitat sobre la percepció de manca de seguretat que té la ciutadania
(tram. 317-00008/08) (p. 43)

al president de la Generalitat sobre les iniciatives previstes per a defensar l'autogovern i desplegar l'Estatut
(tram. 317-00010/08) (p. 44)

al president de la Generalitat sobre les reunions amb els representants dels grups parlamentaris de l'oposició
(tram. 317-00011/08) (p. 45)

al president de la Generalitat sobre les relacions amb el Govern de l'Estat pel que fa al nou model
de finançament (tram. 317-00012/08) (p. 46)

al Govern sobre les mesures previstes per a afrontar la inseguretat ciutadana (tram. 310-00017/08) (p. 47)

al Govern sobre el model per a impulsar la presència de la cultura catalana en la projecció exterior
(tram. 310-00018/08) (p. 49)

al Govern sobre la reforma de l'impost de successions i donacions (tram. 310-00013/08) (p. 50)

al Govern sobre les mesures adoptades davant la manca de neu que ha patit el sector de l'esquí
a l'Alt Pirineu i l'Aran (tram. 310-00015/08) (p. 51)

al Govern sobre la crisi del sector del cítric (tram. 310-00010/08) (p. 52)

al Govern sobre l'abastament d'aigua a la Segarra i a altres comarques occidentals (tram. 310-00014/08) (p. 53)

Interpellació

al Govern sobre les perspectives de futur del model educatiu català (tram. 300-00010/08) (p. 54)

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la seguretat (tram. 302-00001/08) (p. 59)

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les actuacions governamentals necessàries per a garantir
la seguretat pública (tram. 302-00003/08) (p. 64)

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre el criteri que segueix i les actuacions que preveu amb relació
al quart cinturó (tram. 302-00002/08) (p. 70)

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la normativa estatal que afecta l'autogovern de Catalunya
en matèria educativa (tram. 302-00004/08) (p. 76)

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El Diari de Sessions reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció pot ésser consultada a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 6

La sessió s'obre a les deu del matí i cinc minuts. Precedeix el president del Parlament, acompanyat dels vicepresidents primer i segon, la secretària primera i els secretaris segon i tercer. Assisteixen la Mesa el lletrat major i la lletrada Sra. Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques i de Política Territorial i Obres Públiques, les conselleres de Justícia, de Salut, de Treball i d'Acció Social i Ciutadania, i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament).

2. Diputats interventors per al període pressupostari del 2007 (tram. 231-00001/08). Mesa del Parlament. Designació.

3. Liquidació del pressupost del Parlament corresponent al finiment de la VII legislatura (tram. 232-00001/08). Mesa del Parlament. Liquidació del pressupost (art. 29.3.h del Reglament).

4. Projecte de llei de creació del Consell de Relacions Laborals de Catalunya (tram. 200-00001/08). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i, si escau, votació de les esmenes a la totalitat.

5. Projecte de llei de creació de l'Institut de Seguretat de Catalunya (tram. 200-00002/08). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i, si escau, votació de les esmenes a la totalitat.

6. Designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei dels fons per a l'homogeneïtzació, el rescat selectiu i la subvenció de peatges (tram. 271-00001/08). Grups parlamentaris. Designació dels diputats.

7. Designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei d'addició d'un nou apartat a l'article 205 del text refós de la Llei general de la Seguretat Social aprovat pel Reial decret legislatiu 1/1994 (tram. 271-00002/08). Grups parlamentaris. Designació dels diputats.

8. Designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de l'article 27.1 del Reial decret legislatiu 1/1995, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de l'Estatut dels treballadors (tram. 271-00003/08). Grups parlamentaris. Designació dels diputats.

9. Designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei per a regular el permís de paternitat en els casos de naixement, adopció o acolliment (tram. 271-00004/08). Grups parlamentaris. Designació dels diputats.

10. Interpel·lació al Govern sobre l'Administració electrònica (tram. 300-00006/08). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

11. Interpel·lació al Govern sobre les llistes d'espera de sanitat (tram. 300-00007/08). Sr. José Domingo Domingo, del Grup Mixt. Substanciació.

12. Interpel·lació al Govern sobre la competitivitat de l'economia catalana (tram. 300-00008/08). Sr. Santi Rodríguez i Serra, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

13. Interpel·lació al Govern sobre la política d'adopcions internacionals (tram. 300-00009/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

14. Interpel·lació al Govern sobre les perspectives de futur del model educatiu català (tram. 300-00010/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la seguretat (tram. 302-00001/08). Sr. Daniel Sirena i Bellés, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el criteri que segueix i les actuacions que preveu amb relació al quart cinturó (tram. 302-00002/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les actuacions governamentals necessàries per a garantir la seguretat pública (tram. 302-00003/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la normativa estatal que afecta l'autogovern de Catalunya en matèria educativa (tram. 302-00004/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

19. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

La llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió. D'acord amb l'article 143.1 del Reglament, seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament)

El primer punt de l'ordre del dia és la comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions.

Els canvis en la composició dels membres de les meses han estat inclosos al dossier de la sessió, que ha estat distribuït als il·lustres diputats i diputades, i també han estat publicats al *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*. Els prego, doncs, que s'eximeixi de la seva lectura.

Diputats interventors per al període pressupostari del 2007 (tram. 231-00001/08)

El segon punt de l'ordre del dia és el nomenament dels diputats interventors per al període pressupostari del 2007. La secretària primera donarà lectura de l'acord de la Mesa del Parlament que proposa els diputats interventors.

La secretària primera

«La Mesa del Parlament, en sessió tinguda el dia 19 de desembre del 2006, d'acord amb l'article 29.5 del Reglament, acorda proposar al Ple la designació com a diputats interventors per al període pressupostari del 2007 el senyor Esteve Orriols i Sendra, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió; el senyor David Pérez Ibáñez, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i el senyor Miquel Àngel Estradé i Palau, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Palau del Parlament, 18 de gener del 2007.»

El president

Podem fer la votació per assentiment, si cap grup no s'hi oposa, o bé electrònica i secreta.

Per assentiment? (*Pausa.*)

Doncs, entenc que si és per assentiment tothom hi està d'acord.

Per tant, queden designats, el senyor Esteve Orriols i Sendra, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió; el senyor David Pérez Ibáñez, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i el senyor Miquel Àngel Estradé i Palau, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, diputats interventors per al període pressupostari de 2007.

Liquidació del pressupost del Parlament corresponent al finiment de la VII legislatura (tram. 232-00001/08)

El tercer punt de l'ordre del dia és la liquidació del pressupost del Parlament corresponent al finiment de la setena legislatura. La Mesa ha encomanat la presentació de la liquidació al diputat interventor senyor David Pérez. Té la paraula.

El Sr. Pérez Ibáñez

Ràpidament, perquè de fet tots vostès tenen la documentació que ha facilitat en David Pol. Fem avui tancament de l'exercici –part del tancament de l'exercici– 2006, concretament la part corresponent al que seria el tancament de la legislatura. Per tant, és el finiment de la setena legislatura. Per tant, és una part de l'any 2006.

El pressupost inicial era de 69 milions i escaig. Amb el romanent de l'exercici anterior es va situar en 77 milions d'euros. I d'aquest pressupost definitiu s'han reconegut obligacions per un import de 35,5 milions d'euros. Per tant, el percentatge està al voltant del 51 per cent.

Per capítols, aquesta despesa es distribuïria: en el capítol primer, el 50,59; en el capítol segon, aproximadament un 38,86, i en el capítol IV, el 83,66, atès que aquest és el capítol d'assignacions de grups parlamentaris. En el capítol d'inversions hi ha hagut inversions per un percentatge del 21,01 per cent, que fonamentalment han anat a les obres d'ampliació dels espais corresponents a la planta baixa –Oïdoria de Comptes, Departament d'Infraestructures– i també a les obres que en aquest moment s'estan realitzant dels espais de la segona planta, ala esquerra. I d'altra banda, ressaltaríem les inversions que s'han fet per a la modernització de la xarxa informàtica del Parlament i el portal de la intranet.

El crèdit, per tant, disponible en aquesta legislatura, a l'inici d'aquesta legislatura, el 8 de setembre del 2006, seria de 41 milions 534.000 euros. El percentatge de despeses dels capítols globalment estaria dins del que serien els estàndards de normalitat d'execució pressupostària.

Per tant, els diputats interventors –el company Esteve Orriols, l'Estradé...– els demanaríem el vot favorable a aquesta presentació.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Ens trobem en la mateixa situació: podem fer-ho per assentiment o votació electrònica i secreta.

Els grups parlamentaris acceptarien de fer-ho per assentiment? (*Pausa.*)

Doncs, si és així, entenem que queda aprovada la liquidació del pressupost del Parlament corresponent al finiment de la setena legislatura.

Projecte de llei de creació del Consell de Relacions Laborals de Catalunya (debat de totalitat) (tram. 200-00001/08)

El quart punt de l'ordre del dia és el Projecte de llei de creació del Consell de Relacions Laborals de Catalunya. D'acord amb l'article 105.2 presenta la iniciativa l'honorable senyora Maria del Mar Serna, consellera de Treball.

La consellera de Treball (Sra. M. del Mar Serna i Calvo)

Molt honorable senyor president..., senyores diputades, senyors diputats, em plau presentar avui el Projecte de llei de creació del Consell de Relacions Laborals de Catalunya. Avui s'inicia la tramitació parlamentària d'aquest projecte de llei, un projecte que va decaure a l'acabament de l'anterior legislatura només amb un tràmit pendent, que va ser el seu debat i la votació en el Ple d'aquesta cambra. Un projecte que es va remetre al Consell Consultiu, el qual el va considerar adequat a la Constitució i a l'Estatut, en el seu dictamen d'agost del 2006, per no afectar el dret a la llibertat sindical. Un projecte que suposa donar un gran pas endavant

en la creació i articulació del marc de relacions laborals del nostre país, en consens amb els agents socials i econòmics.

Però des del passat mes de juliol fins ara tenim un canvi molt important. Aquest canvi és l'aprovació del nou Estatut d'autonomia, referendat pel poble de Catalunya. El nou text estatutari recull en el seu articulat diverses previsions relatives a les relacions laborals i a les funcions i matèries que seran competència d'aquest nou òrgan, del Consell de Relacions Laborals de Catalunya.

Com saben vostès, com a drets i principis rectors de l'Estatut, l'article 4 destaca que dóna el mandat als poders públics per facilitar la participació de les persones en la vida política, econòmica i social. D'altra banda, el capítol I, de drets i deures, inclou en l'article 25 previsions pel que fa als drets en l'àmbit laboral; concretament, l'apartat cinquè d'aquest article reconeix a les organitzacions sindicals i a les empresarials complir les seves funcions en l'àmbit de la concertació, la participació i la col·laboració social. També cal destacar l'article 19, relatiu a la igualtat i als drets de les dones.

En aquest text, en el capítol V del títol I, es recullen una sèrie de principis rectors entre els quals hem de destacar l'article 45. Voldria destacar especialment dos paràgrafs d'aquest article: l'apartat 3 i el 4. Pel que fa al primer, preveu l'obligació dels poders públics d'adoptar les mesures necessàries per a garantir els drets laborals i sindicals dels treballadors, impulsar i promoure la participació de les empreses i les polítiques d'ocupació plena, de foment de l'estabilitat laboral, de formació de les persones treballadores, de prevenció de riscos laborals i de no-discriminació per raó de gènere i de garantia del descans necessari i de les vacances retribuïdes. Així mateix, el següent apartat fa referència a què la Generalitat ha de promoure la creació d'un espai català de relacions laborals en funció de la seva realitat productiva i empresarial i dels seus agents socials, en el qual han d'estar representades les organitzacions sindicals, les organitzacions empresarials i també l'Administració de la Generalitat. «En aquest marc, els poders públics han de fomentar una pràctica» —diu l'Estatut— «pròpia de diàleg social, de concertació, de negociació col·lectiva i de resolució extrajudicial dels conflictes laborals.»

Per tant, amb la tramitació d'aquest projecte de llei estem complint el mandat estatutari d'articular un espai català de relacions laborals, creant un element central d'aquest espai com és el Consell. La importància d'aquesta previsió a l'Estatut justifica plenament que aquest Consell es desenvolupi mitjançant una llei. I també tinguem en compte que desenvolupa unes funcions que abans estaven regulades per llei —que hi farà referència posteriorment—, que són les funcions que abans tenia la Llei del Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya, que transitòriament les té fins que no tinguem un òrgan d'aquestes característiques, que avui es presenta.

El Consell de Relacions Laborals jugarà un paper essencial d'un doble vessant. D'una banda, servirà per facilitar i racionalitzar el diàleg social, i de l'altra, donarà cobertura amb caràcter estable a la participació dels agents socials per facilitar i cooperar amb el diàleg

permanent entre les organitzacions sindicals i empresarials i entre aquestes i l'Administració, que són un instrument clau per garantir els drets socials i laborals de les persones treballadores, la innovació, la competitivitat i la millora de la productivitat de les empreses; en definitiva, la modernització del sistema de relacions laborals de Catalunya en el seu conjunt.

D'altra banda, hem de fer referència al consens. Cal recordar que aquest projecte de llei parteix del consens amb els agents socials i econòmics més representatius en les seves grans línies. Per què? Perquè, per una banda, l'Acord estratègic per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana recull la voluntat dels agents socials i econòmics i del mateix Govern de fomentar i afavorir la participació institucional, la concertació i el diàleg social. Específicament, en la mesura 71 es preveu la creació d'aquest consell. I també perquè és important recordar que aquest projecte de llei ha estat consensuat amb els agents socials en les seves grans línies, com dèiem.

D'altra banda, també l'Acord estratègic recull una comissió específica que es crea dins d'aquest consell, que és la Comissió Catalana de Convenis Col·lectius, perquè té com a objectiu la millora i l'impuls de la negociació col·lectiva a Catalunya.

Resumim: la creació d'aquest consell suposarà donar un pas en els òrgans de participació dels quals ja disposem. I, per tant, volem fer referència a la història d'aquests òrgans de participació a Catalunya, de la qual de forma sucinta hem de dir que en la primera etapa comptava, el Govern de la Generalitat, amb tres organismes consultius. El primer va ser el Consell de Treball, que es va crear el 1880, i després van vindre el Consell Català de la Formació Ocupacional i Col·locació, el Consell Català de Seguretat i Salut, a més de la Comissió de Seguiment de la Contractació a Catalunya. Aquesta etapa va finalitzar amb la creació del Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya, que aglutinava dues funcions: les consultives i d'assessorament al Govern, i per altra banda, la participació institucional. Formant part d'aquest Govern... A més a més d'aquestes organitzacions, també el mateix Govern formant part del Consell de Treball, Econòmic i Social.

Aquest òrgan —aquest Parlament— va reformar el sistema de participació institucional amb una llei del juny del 2005, que va reformar la Llei del CTEC i va suposar la sortida de l'Administració del si del CTEC, incrementant d'aquesta manera la seva independència i preveient una regulació posterior.

Ara estem en aquest punt. El Govern presenta el Projecte de llei de creació del Consell de Relacions Laborals com a conseqüència d'una previsió estatutària i, de l'altra, els canvis que va comportar la modificació de la naturalesa, composició i funcions del CTEC.

Aquest projecte, quant a la seva estructura i contingut, té quatre títols que agrupen un total de catorze articles. Pel que fa a l'estructura, els trets més destacats són la seva composició tripartida i el seu caràcter col·legial. Els seus membres són el president o la presidenta i vint-i-quatre membres, vuit en representació de les organitzacions sindicals més representatives, vuit

de les organitzacions empresarials més representatives i vuit de l'Administració del Govern de la Generalitat de Catalunya. Un tema que hem de ressaltar és que la norma estableix la paritat entre homes i dones en els diferents grups que integren el consell, cosa que garanteix, per tant, la composició igualitària del mateix consell des de la perspectiva de gènere.

La participació de l'Administració de la Generalitat en aquest consell facilitarà la participació i col·laboració efectives dels agents socials en el disseny i la posada en pràctica de les polítiques laborals de Catalunya mitjançant el diàleg i la concertació social, així com l'anàlisi i l'actuació sobre les situacions específiques per raó del territori. I en segon lloc, impulsarà i donarà suport, amb el màxim respecte a l'autonomia col·lectiva, als agents socials perquè millorin els continguts i racionalitzin l'estructura de la negociació col·lectiva, que, com saben tots vostès, és una forma important de regular les relacions laborals en el nostre àmbit constitucional.

Amb relació a les formes d'actuació, es preveu que el consell pugui actuar en ple, en comissions i en grups de treball. Volem destacar que té quatre comissions: una, la de Seguretat i Salut Laboral; l'altra, de Seguiment i de Contractació Laboral, i unes de nova creació i en àmbits en què no s'havia donat abans participació dels agents socials, que són la d'Igualtat i No-discriminació –crec que arriba l'hora de la igualtat d'oportunitats en el món del treball–, i l'altra, en temes relatius a la Inspecció de Treball i Seguretat Social, que, com sabeu, l'article 172 del nou Estatut d'autonomia fa referència al pas de la Inspecció de Treball i Seguretat Social. Així mateix, es crea una comissió específica de Convenis Col·lectius, i, per altra banda, es preveu que es puguin constituir comissions territorials, que estaran integrades per persones membres d'organitzacions del territori. En aquest punt, voldria recordar que, atenent al dictamen del CTESC, es va excloure de l'avantprojecte de Llei la comissió de seguiment d'eleccions sindicals, ateses les seves pròpies especificitats.

Pel que fa a les seves funcions, del Consell, hem de dir que ha d'impulsar el diàleg entre les organitzacions sindicals empresarials i la mateixa Administració en matèria de relacions laborals, negociació col·lectiva, contractació laboral, contractació i subcontractació; en matèria també d'igualtat i no-discriminació, i per últim, en seguretat i salut i Inspecció de Treball. També farà la consulta prèvia als programes d'actuació de la Inspecció de Treball i rebrà informació sobre el seu seguiment. I per últim, actuarà per garantir i fer efectiu el control i seguiment de les matèries de relacions laborals, fomentant i millorant la negociació col·lectiva a través de la Comissió de Convenis Col·lectius.

Per últim, voldria acabar fent una petita referència a aquesta Comissió de Convenis Col·lectius. Està prevista, dins d'aquest consell, la creació de la Comissió de Convenis Col·lectius. D'aquesta manera, Catalunya serà la primera comunitat autònoma a disposar d'aquesta comissió especialitzada. És fruit, igualment, de la voluntat tripartida que es va presentar en l'Acord estratègic. La comissió millorarà, racionalitzarà la negociació col·lectiva com a instrument bàsic, que deia abans, de regulació de les condicions de treball i de millora de la

productivitat i de la competitivitat de les empreses. Les seves funcions estan recollides dins del mateix projecte de Llei i fan referència que és un òrgan de consulta i assessorament, d'observatori, un òrgan d'estudi i proposta per a la racionalització de l'estructura de la negociació col·lectiva, i òrgan d'assessorament i consulta sobre l'àmbit funcional dels convenis col·lectius.

Per acabar, vull expressar la meva convicció que, atès el consens amb què s'ha redactat i atès que el text no presenta objeccions pel que fa a la seva adequació a la Constitució i a l'Estatut..., la tramitació que s'inicia sigui la més àgil possible en la ponència, la comissió, per tal que aquest Ple pugui aprovar aquest text ben aviat.

Moltes gràcies per la seva atenció.

El president

Per fixar ara la seva posició, tenen la paraula els representants dels diversos grups parlamentaris. En primer lloc, i en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Meritxell Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, consellera... *(Pausa.)* Ah!, no la veia. A veure, aquest Projecte de llei de creació del Consell de Relacions Laborals a Catalunya, com deia bé la consellera, no és un projecte nou. Aquest és un projecte conegut per la cambra, va ser debatut ja en l'anterior mandat, el que..., la dissolució abans d'hora del Parlament de Catalunya, fruit que el Govern no va acabar la legislatura, no va fer possible, doncs, que acabés tirant endavant aquesta llei.

L'Estatut diu –i ho ha dit molt bé la consellera, no seré pas jo qui la millori–, estableix que el marc de relacions laborals a Catalunya s'ha de centrar i en aquest sentit, doncs, se li ha de donar un impuls, i per tant dona força, nova força, a aquesta llei. Aquest Projecte de Llei, ja l'abril del 2006 partia d'un enorme consens del conjunt de la cambra; no hi va haver, doncs, cap rebuig i hi va haver un consens ampli, amb tots els matisos que aquí s'hi vulguin posar. En el seu moment, el senyor Fernández Teixidó, el ponent per part de Convergència i Unió, posava alguna objecció –alguna objecció que no va..., doncs, simplement formal, segurament– en el fet que nosaltres haguéssim vist millor que aquest projecte de llei, més que tirar endavant com un projecte de llei, havia de fer-ho com un reglament. A dia d'avui, a això nosaltres no hi donarem més valor, i per tant entrarem a parlar estrictament del que seria la llei i el que en aquests moments tenim sobre la taula.

Respecte a la creació d'aquest consell –ho manifestava ja abans i ho torno a dir–, va haver-hi, doncs, una voluntat d'impulsar-ho per part de la cambra i, de fet, va haver-hi la voluntat de donar-hi força –i nosaltres entenem que aquesta és la voluntat d'aquesta llei–..., de la manera d'entendre l'economia al nostre país, el model que aquí tenim. Un model que, lògicament, podríem dir que té tres vessants. Per una banda, un vessant de mercat, de lliure mercat; un vessant també de no-confrontació, i un vessant també de cooperació social, on cada un dels agents –els empresaris, les organitzacions

sindicals i també l'Administració— té el seu paper, cadascú el seu paper, sense trepitjar-se els uns als altres, sense voler agafar uns els papers dels altres, i per tant, en aquest sentit, doncs, l'Administració és la que ha d'ajudar —i així ho manifesta també la llei— els agents socials perquè parlin i arribin a acords; ajudar a aquests acords i no pas substituir els agents socials.

Tot això, però, ho varem discutir, com ha dit la mateixa consellera, com sabem tots plegats, i ho varem debatre. Varem fer, en el Parlament, jo crec que bona feina, es va fer —no vaig ser pas jo una de les ponents—, es va fer una bona feina: es van fer compareixences diverses, van haver-hi diverses, també, esmenes i va haver-hi també, finalment, un informe de la ponència, amb un dictamen de la comissió. Fins i tot —jo crec que en aquest sentit és positiu— tenim la garantia de l'informe del Consell Consultiu respecte a aquest informe de la ponència. Per tant, hi havia un acord parlamentari amb totes les garanties, i una mica li he de dir, consellera, que ens ha sorprès que el Govern torni, de fet, al projecte original i que, per tant, hagi menystingut o no hagi tingut en compte la feina que des d'aquesta cambra es va fer, feina que es va fer des d'aquesta cambra escoltant els diferents representants que van venir a les comissions per donar el seu punt de vista, i que, per tant, d'una manera..., si bé compartim la seva opinió i el seu criteri de donar celeritat a la llei, és evident que tornem al punt d'origen, per tant tornem a l'inici del procés i perdem molta de la feina feta. Deixem enrere, en certa manera, aquell consens a què ja varem arribar en el si del Parlament, un consens, hi insisteixo, que venia avalat i, per tant, amb la seguretat del dictamen del Consell Consultiu.

Obrim el procés des de la proposta inicial, sense tenir en compte el que es va dir i el que es va fer en aquesta cambra, i el Govern deixa, com els deia, la feina feta. Deixa, per tant, les esmenes; deixa, per tant, el debat; deixa, per tant, podríem dir, fins i tot les compareixences que van haver-hi; deixa, per tant, també enrere els acords que ja es van dur a terme en aquest Parlament i en què, en certa manera, hi havien coses positives, com era, doncs, avançar —avançar inicialment, però crec jo també que d'una forma encertada— en el que seria la territorialització, la sectorialització del mateix consell, per exemple, i també, doncs, en el que és la pluralitat i donar joc a la realitat del marc català de relacions laborals. Per tant, desapareix també, per exemple, dintre de les comissions que la mateixa consellera citava, una comissió que s'havia acceptat i en què, per tant, hi havia unanimitat en aquesta cambra, la comissió de conciliació de la vida laboral i familiar i de la racionalització dels horaris de treball.

Per tant, doncs, amb aquest prescindir de la feina feta, tornem, podríem dir, al punt zero. No ens fa res, hi serem, tornarem a participar-hi, amb aquesta voluntat, com els deia, que ja varem tenir en el mandat anterior, de tirar endavant aquesta llei amb consens.

Aquesta llei inicia el procés d'aquest mandat, podríem dir, un mandat en el qual segur que hem de posar l'accent en les relacions laborals —faltaria més!—, i per tant aquesta llei és un bon camí, però també un mandat en què hem de posar l'accent en altres àmbits: en el que seria el compliment de l'Estatut, que citava la mateixa

consellera, en el que és el traspass de la Inspecció de Treball —un tema clau, sens dubte—, i que més enllà..., i que, per tant, en aquest sentit no li ho recriminem, però més enllà, doncs, de demanar més inspectors per a Lleida, per exemple, el que és important és poder gaudir de la Inspecció de Treball des de Catalunya. O el que seria, per exemple, un tema també per a nosaltres important, per a tothom —per a tothom, eh?—, és el tema de la sinistralitat laboral, que estem esperant els últims resultats, que tindrem a final de setmana, però que el mes de novembre, malauradament, doncs, no apuntaven gens bé. I per tant aquest és un tema en el qual la consellera, però també els grups parlamentaris, i per tant també Convergència i Unió, hi posarem l'accent, perquè és un àmbit clau per treballar-hi de valent, per la salut, i també, en alguns casos, malauradament, per la vida de les persones.

I també, evidentment, aquest mandat serà clau en tot el que fa referència al tema dels pressupostos generals de l'Estat, amb la dotació de la gestió de la formació. Entenem que en aquest tema, doncs, de cara a l'any 2007 ja s'han dit les xifres; que des del nostre punt de vista correspon només a una tercera part del que correspondria per a les comunitats autònomes, i que no hem sentit en aquest sentit cap manifestació per part de la conselleria, doncs..., que mostrés el nostre desacord en aquesta situació. Desacord que, evidentment, almenys nosaltres ja li anunciem que no podem tenir en el que és a dia d'avui un avantprojecte del Reial decret sobre *formación profesional para el empleo*, que, com vostès saben, doncs, incompleix les sentències del Tribunal Constitucional, i també el que ens marca l'Estatut de Catalunya. Per tant, doncs, vulnera el marc competencial de les comunitats autònomes, i en concret del nou Estatut de Catalunya, i a la vegada fa cas omís del que han estat les diverses sentències del Tribunal Constitucional.

Per tant, més enllà d'aquesta llei, que valorem positiva i que, per tant, ens hi trobarà per treballar i per mirar d'arribar a aquest consens, més enllà —que, si vostè vol, és una opinió d'aquesta parlamentària, del grup parlamentari que represento— que no s'hagi tingut en compte la feina feta, feina positiva pels diputats que ja van tractar aquesta llei, més enllà d'això, doncs, vostès saben que ens hi trobaran per treballar en positiu en l'àmbit de la llei i que, per tant, en aquest sentit, en la llei ens hi trobaran i en tots els altres àmbits que siguin positius per als treballadors i per a les empreses d'aquest país.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula ara, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'honorable senyor Josep Maria Rañé.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, *dicebamus hesterna die*, «dèiem ahir...», aquesta és una frase que la imputen al frare de l'ordre dels agustins, teòleg, políglota i poeta del Renaixement Fray Luis de León. L'hauria pronunciat, diuen, en el moment de rein-

corporar-se a la seva càtedra de teologia a la Universitat de Salamanca el 1576, després d'haver estat declarat innocent i alliberat de l'empresonament a què el va sotmetre la Inquisició, conduïda pels dominics –una ordre que estava contra els agustins–, per traduir al castellà el *Cantar de los cantares*, o d'obviar el text oficial en llatí i preferir la versió en hebreu de la Bíblia.

Tota aquesta paràfrasi no la pretenc establir pel meu retorn a aquesta tribuna en la meua condició de diputat, sinó que l'han d'entendre com una referència explícita a aquesta llei. «Dèiem ahir» perquè en cap moment el recurs que va sol·licitar del dictamen del Consell Consultiu, quan ja estava inclosa en l'ordre dels dies 13 i 14 de juliol del 2006, el recurs que va sol·licitar Convergència i Unió, tenia com a finalitat determinar si aquell projecte, treballat molt curosament, s'ajustava o no a l'Estatut o a la Constitució. L'única finalitat era exercir aquella pràctica d'endarrerir l'aprovació d'una llei. Es volia limitar el resultat d'un govern, que no es produïssin lleis, que es pogués criticar el Govern anterior.

El dictamen del Consell Consultiu deixa clar que no hi havia cap motiu per presentar-ho, i es sabia, però es volia fer això, bàsicament perquè moltes vegades, amb aquests filibusterismes parlamentaris, que no tenen altre objecte que intentar evitar que el Govern aprovi lleis, el que es fa, el que s'aconsegueix, finalment, és que el que surti perjudicat no sigui el Govern, sinó la societat, sinó els agents socials, sinó ja les parts implicades, perquè se'ls nega la possibilitat de tenir ja en funcionament un organisme de participació institucional. Ara, es trenquen, s'esquincen les vestidures dient: «Escolti, no han reprès el consens...», etcètera. És que, si haguessin deixat passar la llei, no l'estàriem discutint ara: ja faria més de sis mesos que estaria aprovada i funcionant. En tot cas, no és l'ànim de revenja el que ens impulsa, sinó constatar que aquesta és una llei necessària, oportuna i al mateix temps, i per això, urgent.

És una llei necessària, per construir el segon pilar d'aquest marc de relacions laborals a Catalunya. És una llei oportuna, perquè permetrà abordar millor les transformacions de les relacions laborals que el nostre teixit econòmic productiu necessita per a competir millor en un mercat més obert i global. I és una llei urgent, perquè, permeti'm que els ho digui col·loquialment, en aquest tema anem tard per culpa d'aquest filibusterisme parlamentari.

Aquesta és una llei necessària per construir el segon pilar legislatiu d'aquest marc de relacions laborals a Catalunya. El primer, en primer terme, es va establir amb la Llei del Consell de Treball, Econòmic i Social, que posteriorment l'Estatut va reconèixer com un dels dos òrgans consultius que el Govern té, específic per a temes sociolaborals. Amb la Llei del Consell de Treball, aprovada el 2005, es va fer una cosa tan elemental com donar autonomia a un òrgan consultiu, fent que el consultant, el Govern, no estigués sent majoria en l'òrgan en què feia la consulta. És a dir, que no ens consultéssim nosaltres mateixos, o que el Govern no es consultés ell mateix. Des d'aquesta perspectiva, tenia lògica treure el Govern i donar protagonisme a les parts en la presa de decisions dels dictàmens.

Aquesta racionalització obria un període transitori, pel que fa a la participació institucional, en aquells àmbits tripartits on els agents socials vigilen i col·laboren en les polítiques públiques referides als temes de la seva competència. Aquesta situació transitòria hauria d'haver estat superada ràpidament, perquè portava en el seu si un conjunt de contradiccions. La primera: feia radicar en un òrgan bilateral les relacions tripartides; feia radicar en un òrgan centralitzat el procés de descentralització de la participació institucional en tot el territori. Havia de ser necessàriament un període transitori curt. Així, doncs, semblava i sembla evident que aquesta és una llei necessària per desenvolupar aquest marc de relacions amb rapidesa i profunditat.

I també és necessària perquè respon a una capacitat i a una voluntat. La necessitat és facilitar i racionalitzar el diàleg entre les parts, donar una cobertura estable a la participació institucional dels agents socials, fomentar i facilitar la cooperació i el diàleg entre els agents socials i l'Administració. Però també respon a una capacitat: la de l'exercici de l'autogovern de Catalunya, de crear institucions pròpies en base al que diu l'Estatut.

I la voluntat és una voluntat clara dels agents socials, expressada reiteradament i recollida en els seus dictàmens pel Consell de Treball, i al mateix temps la del Govern, que en la seva primera reunió del Consell Executiu va recuperar la iniciativa aparcada artificialment, i ho va fer amb el text anterior a fi i efecte d'aconseguir més agilitat en la seva arribada al Parlament de Catalunya.

Deia que és una llei necessària, oportuna i urgent. Aquesta és una llei oportuna, perquè en aquests moments, que estem vivint un bon moment econòmic, un bon moment econòmic caracteritzat per un creixement de la nostra economia similar per primera vegada en cinc anys al de la resta de l'Estat i molt superior al d'Europa; una taxa d'ocupació que cinc anys abans ha assolit els objectius del 70 per cent d'ocupació de les persones entre setze i seixanta-quatre anys, del 60 per cent d'ocupació de les dones entre setze i seixanta-quatre anys, del 50 per cent d'ocupació de les persones més grans de cinquanta anys; és a dir, cinc anys abans hem assolit els objectius que Europa ens havia fixat per al 2010. Dic que, amb això i també amb una baixa taxa d'atur, el nostre mercat de treball no té un problema de quantitat, sinó que, en tot cas, ha d'abordar els problemes de qualitat. I aquest organisme, les seves comissions són bàsiques per atendre aquells factors que han de millorar la qualitat de l'ocupació; comissions que han de vetllar per la seguretat i la salut en el treball, la contractació laboral, la igualtat i no-discriminació en l'accés i permanència a l'ocupació o el funcionament i planificació de l'actuació de la Inspecció de Treball. Però no tan sols per actuar sobre el mercat de treball, sinó també, i d'una manera tan important com aquesta, o millor, pel fet que fem aparèixer la Comissió de Convenis Col·lectius de Catalunya.

L'objectiu bàsic de la nostra economia, el repte bàsic de la nostra economia és millorar el que fem, els nostres productes; el com ho fem, la forma com organitzem el treball, la logística, etcètera, i també amb qui ho fem, la formació dels treballadors. Això, aquesta millora i

adaptació de les normes que han de fer que la nostra economia sigui més competitiva, només es pot fer per la via dels convenis col·lectius. Aquesta és una font de drets i de deures, una font de..., junt amb l'Estatut, amb les lleis laborals, és la segona font de generació de drets i de deures i d'adaptació de les normes que han de funcionar en el mercat de treball perquè aquest pugui ser flexible, però al mateix temps segur, en la direcció que planteja Europa.

Des d'aquesta perspectiva, la Comissió de Convenis Col·lectius de Catalunya és l'instrument fonamental, bàsic, per donar-hi flexibilitat, capacitat d'adaptar-se a les nostres empreses, sense que això vagi en detriment de la seguretat, de les seguretats dels treballadors. És, doncs, per aquesta raó, una llei oportuna.

Els deia que era una llei necessària, oportuna i urgent. He intentat demostrar que era necessària, que era oportuna, i que és urgent ho demostra, com els deia al principi, que aquesta no és només una necessitat fonamental per al Govern, sinó sobretot una necessitat per als agents socials, per als empresaris i per als treballadors, per poder desenvolupar la seva pràctica de col·laboració i de participació institucional.

Anem tard, fruit d'aquest filibusterisme parlamentari al qual m'he referit, però crec que serà necessari, que serà possible... M'ha agradat escoltar que hi ha una certa voluntat de poder discutir i recuperar part del debat que vam fer. Per la nostra part, així serà, intentarem, també, posar-nos al dia i recuperar el màxim de la tramitació anterior.

Nosaltres, com no els estranyarà als senyors diputats i les senyores diputades, votarem a favor. Confio que tots els grups ho facin, però sobretot confio que, en el tràmit parlamentari, puguem anar més endavant. Com veuen, a mi no m'ha faltat temps per parlar de la llei i no he hagut d'anar-me'n a parlar d'altres coses enmig d'aquest debat.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Uriel Bertran. *(La Sra. Borràs i Solé demana per parlar.)* Senyor Bertran, un segon, si us plau. Senyora Borràs...?

La Sra. Borràs i Solé

Sí, per contradiccions, president.

El president

Trenta segons, ràpidament, perquè ja havíem...

La Sra. Borràs i Solé

Sí; se'ns ha acusat de filibusterisme en l'anterior mandat, i a mi el que m'agradaria deixar ben palès és que en l'anterior mandat, durant els primers dos anys, no van haver-hi lleis pràcticament que arribessin en aquest Parlament, fruit del caos, si em permet, que va haver-hi en el mateix Govern.

Per tant, si les lleis van arribar tard i es va haver de dissoldre abans la cambra perquè van ser incapaços d'aca-

bar el mandat, això no és culpa de Convergència i Unió, sinó d'aquells que duïen a terme el govern.

Moltes gràcies.

(El Sr. Rañé i Blasco demana per parlar.)

El president

Senyor Rañé...

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. És evident que el nombre de lleis que va aprovar la cambra en l'anterior legislatura és un fet obvi, i que, a més a més, demostra que, si no haguessin desenvolupat i desplegat tota aquesta pràctica filibusterista, hauria estat molt més superior als períodes i als rendiments que havien fet altres governs de Convergència i Unió. *(Remor de veus.)*

El president

Senyor Bertran, té la paraula.

El Sr. Bertran Arrué

Molt bé. Gràcies, senyor president. Dèiem ahir que el marc català de relacions laborals és una necessitat vital per a aquest país, una necessitat imprescindible, i afortunadament avui ho podem tornar a dir en la discussió que al voltant d'aquesta Llei de creació del Consell de Relacions Laborals de Catalunya es manté en aquest hemicle, i que tots els grups parlamentaris coincideixen, com nosaltres coincidim amb ells, que un dels passos vitals per a la millora de les relacions laborals a Catalunya és la construcció d'aquest marc català de relacions laborals.

I aquesta llei és, sens dubte, un pas endavant, un pas endavant en la construcció d'aquest marc català de relacions laborals, que, d'altra banda, ja reconeix l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que es va aprovar, que tot i retallat, que tot i que evidentment no incorporava els elements definitoris d'aquest marc català, sí que almenys menciona que s'ha de construir un espai català de relacions laborals. I, per tant, aquesta llei no és res més que el reflex de la voluntat del poble de Catalunya d'anar avançant cap a aquest marc català de relacions laborals.

Per què és necessari, per què és imprescindible que avancem cap a aquí? Perquè els convenis propis de Catalunya han d'anar en la línia de l'increment de la competitivitat del país i han d'anar en la línia de poder ajustar els salaris a la realitat social i productiva i econòmica del nostre país. És a dir, tots els treballadors, totes les treballadores de Catalunya tenen el dret a tenir un marc de relacions laborals ajustat a la seva realitat econòmica i productiva. I ho diem perquè encara l'IPC l'any 2006 a Catalunya es va incrementar una dècima més que la mitjana de l'Estat espanyol, però l'any 2005 l'IPC a Catalunya va incrementar-se en cinc dècimes més que la mitjana de l'Estat espanyol.

Per tant, si els convenis col·lectius es mantenen en un àmbit estatal i per tant incorporen que l'increment salarial s'ha d'ajustar a l'increment de l'IPC com a mitjana

estatal, el que passa any rere any és que els treballadors i les treballadores catalanes estan perdent capacitat de renda, estan perdent poder adquisitiu. Tant és així, tants punts de poder adquisitiu hem anat perdent en aquests últims anys que la mateixa Fundació de Caixes d'Estalvi espanyoles –per tant, se li pressuposa i té, evidentment, una objectivitat marcada– determina que l'any 2006 Catalunya està l'onzena comunitat autònoma en renda real disponible, si s'ajusta el cost de la vida, que, com saben les senyores i senyors diputats, és deu punts per sobre aproximadament que la mitjana del cost de vida en el conjunt de l'Estat espanyol. I és una dada especialment rellevant i preocupant, perquè l'any 1979 érem la primera comunitat autònoma en renda *per capita* real.

Per tant, què ha passat de l'any 1979 a l'any 2006 per passar de la primera comunitat autònoma a l'onzena comunitat autònoma, superats, entre altres, per Ceuta i Melilla, superats, entre altres, per les comunitats forals que tenen concert econòmic, com Navarra o el País Basc? Doncs, ha passat que hi ha hagut un IPC diferencial, que hi ha hagut un increment del cost de la vida que no han recollit els convenis col·lectius a Catalunya.

El marc català de relacions laborals, per tant, estem parlant d'això, no estem parlant d'una fita independentista només, no estem parlant d'una fita del país, que podria vertebrar-se en clau, si voleu, identitària, és sobretot una fita social. I, per tant, com alguns grups parlamentaris d'aquesta cambra, i que ho compartim tots..., el que importa és les persones, si realment el que importa són les persones, hem de tenir molt present que el que importa és el marc català de relacions laborals.

Quins són els elements que incorpora aquesta llei? Doncs, el diàleg social al voltant de la seguretat i la salut laboral; el diàleg social sobre la contractació laboral, sobre les eleccions sindicals, sobre la igualtat d'oportunitats i la no-discriminació. Encara està vigent aquell vell eslògan «a igualtat de treball, igualtat de salari». Avui en dia les dones a Catalunya estan cobrant menys salari pel mateix treball que els homes d'aquest país. I, per tant, també, aquest Consell de Relacions Laborals ha de servir per incidir de forma clara en l'equiparació salarial de totes les persones que estan fent una determinada feina similar.

I també, evidentment, la Inspecció del Treball; una inspecció que és conegut que té mancances quant a les persones que la integren, quant a la capacitat de realment desenvolupar amb efectivitat la seva tasca. Aquesta inspecció ha de passar a mans, a competència de la Generalitat de Catalunya, a través del nou Estatut. Demanem al Govern de la Generalitat i a la consellera, en especial, que es presti especial celeritat en el traspàs d'aquestes competències, perquè és fonamental per garantir que la prevenció de riscos laborals es compleix, perquè és fonamental per contribuir i ajudar també les empreses, amb una dinàmica proactiva i positiva, que es compleixin totes aquelles normatives que facin que disminueixi la sinistralitat laboral, que encara és molt alta al nostre país –encara és molt alta al nostre país.

Un altre aspecte que volem destacar és que, pel nostre grup, no hi ha sindicats menys o menys representatius, hi ha sindicats amb més representació i sindicats amb

menys representació, però tots els sindicats són igualment representatius. I trobem una mancança que la llei no incorpori, no permeti amb més claredat –amb més claredat– la participació de tots els sindicats que tenen representació al nostre país.

No podem estar subjectes a la Llei orgànica de llibertat sindical, on es defineix que només aquells sindicats amb un 15 per cent de representació seran considerats més representatius. No podem estar subjectes a aquesta llei de llibertat sindical, perquè si apliquéssim aquesta llei de llibertat sindical a la representació política que hi ha en aquesta cambra, resulta que quatre grups parlamentaris no tindrien representació política en aquesta cambra parlamentària. Segurament això seria del grat d'altres grups, però en tot cas és evident que no seria un element que afavoriria el desenvolupament democràtic del país. I, per tant, per què apliquem aquests paràmetres en tot el que fa referència a la representativitat sindical?

Per tant, demanem que en els decrets que desenvolupin aquesta llei, en els decrets que estructurin aquests consells territorials, que estructurin el que és el marc aquest de negociació col·lectiva, es puguin incorporar aquelles organitzacions que en aquell àmbit territorial tinguin representativitat.

I, tot plegat, també, esperem que aquesta sensibilitat estigui en tot el procés que a partir d'ara s'inicia en aquesta cambra, d'elaboració, d'aprovació d'aquesta llei, a través de la ponència i a través de tots els tràmits que són de menester, i que puguem parlar sobre aquestes qüestions amb la consellera i amb la resta de grups parlamentaris de la cambra.

Per tant, des del nostre grup, des d'Esquerra Republicana de Catalunya, donem suport, evidentment, a l'aprovació d'aquesta llei, a la tramitació d'aquesta llei, perquè va en la línia de construcció d'aquest marc català de relacions laborals imprescindible per al nostre país, i també li demanem a la consellera sensibilitat en l'aplicació futura d'aquesta llei, i sensibilitat, als grups parlamentaris, perquè puguem ajustar alguns aspectes que creiem que poden arribar a ser millorables.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Bertran. Té la paraula, pel Grup Popular, el senyor Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, consellers, consellera, la cambra catalana novament rep un projecte de llei que ja havia estat presentat, vist, debatut, consensuat, dictaminat..., tota la feina havia estat ja feta i únicament va quedar el tràmit final de la seva aprovació, amb el màxim consens que hi havia de tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra i també dels agents socials que en són protagonistes, no?, patronals i sindicats, que són protagonistes, com no podia ser d'altra manera, d'aquest projecte de llei.

I, com deia, ens trobem novament amb la presentació del mateix text, literalment, exactament el mateix, només canvien algunes frases del primer paràgraf del

preàmbul, en el que fa referència a les modificacions establertes en el nou Estatut d'autonomia de Catalunya, però, en canvi, no hi ha cap altra modificació. Per tant, això tampoc afecta el que és el contingut d'aquest projecte de llei, que, com dic, és exactament el mateix que es va presentar, ja preparat, a finals del 2005, i debatut en aquesta cambra el dia 6 d'abril del 2006.

De fet, constatem que és un projecte de llei elaborat dins de l'àmbit de competències de la Generalitat, òbviament, en l'execució de la normativa laboral estatal, que, evidentment, ha de fer l'organització dels serveis corresponents, facilitar la participació dels agents econòmics i socials, constituir institucions que fomentin el desenvolupament econòmic i de l'ocupació, i que és, òbviament, fruit del diàleg i el consens entre els agents econòmics i socials. D'acord, també, com explicava en el seu moment, quan va presentar aquest projecte de llei, el conseller Castells, amb l'Acord estratègic per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana, que ja establia aquest pas, que es produiria poc més tard, a través, també, de la modificació de la Llei del Consell de Treball, Econòmic i Social, que en el seu moment va modificar la seva composició i funcions, deixant aquest òrgan únicament com a òrgan consultiu i d'assessorament i instant la creació d'aquest consell de relacions laborals amb la participació dels agents socials i amb les funcions que en la llei s'expliquen, i que la consellera ha explicat ja molt clarament i que, de fet, ja es va explicar, com he dit, el mes d'abril del 2006.

De fet, el consell es presenta com l'instrument per dur a terme les mesures pactades en aquell acord, en el qual s'insta, com dic, la creació d'aquest organisme de participació institucional, així com també es proposa la constitució d'aquesta institució nova, la Comissió de Convenis Col·lectius de Catalunya, de caràcter permanent, que fomentarà i treballarà d'una manera més eficient els diferents elements que intervinguin en la negociació col·lectiva a Catalunya.

Però no podem perdre de vista la feina feta. Com he dit, l'any 2006, el mes d'abril, això es presentava ja en aquesta cambra; després hi va haver tot un seguit de compareixences, esmenes presentades per tots els grups parlamentaris, debat en la comissió de la ponència, dictamen de la ponència, amb l'acord majoritari..., em penso que pràcticament amb el consens de tots els grups de la cambra, i dictamen fins i tot, del Consell Consultiu, que dictaminava també positivament aquesta llei. Després hi va haver convocatòria electoral, eleccions, i avui, 31 de gener del 2007, més d'un any més tard, tornem a repetir i a veure el mateix text.

Honorable consellera, no li puc amagar la nostra decepció, la nostra decepció davant d'un govern que, al nostre entendre, segons la nostra opinió, no pren la iniciativa que hauria de prendre en un àmbit tan important com l'àmbit laboral, l'àmbit del treball. No hem vist ni una sola iniciativa rellevant en l'àmbit competencial del Departament de Treball en temes tan importants com l'ocupació, la sinistralitat laboral, ni en la formació.

El Grup Popular ha presentat ja –ho va fer al començament de legislatura– la seva compareixença; vostè

també ha anunciat que vol comparèixer en la comissió per tal d'explicar-nos quines són les línies estratègiques del Govern en matèria laboral. Estem amatents a aquesta compareixença; per tant, evidentment, doncs, serem pacients fins que aquest moment arribi, però, ho repeteixo, estem decebuts perquè la primera iniciativa important que arriba en aquesta cambra en matèria de l'àmbit laboral sigui, precisament, una que ja es va presentar l'any passat i que, com vostè ha explicat..., perdó, en la legislatura anterior, i que, com s'ha explicat, no va poder ser aprovada malgrat que havia estat ja debatuda i dictaminada; ni tan sols s'ha pres la molèstia, el Govern, de presentar el text recomanat per la Ponència de la Comissió de Política Social de l'anterior legislatura, que hauria estat un pas positiu i ens hauria estalviat feina a tots, que, a més a més, és un text que tenia un ampli consens, que incorporava les recomanacions fetes pel Ple del Consell de Treball, Econòmic i Social; incorporava la majoria de les esmenes tal com estaven presentades o transaccionades i consensuades per tots els grups de la cambra; que, a més a més, estava dictaminat i presentat, i que estava, a més a més, informat pel Consell Consultiu. Però, finalment, això no va ser possible. I avui, el meu company, que vostè sap que jo l'aprecio molt, honorable senyor Rañé feia aquí unes al·lusions al filibusterisme parlamentari... Bé, en qualsevol cas, jo només recordar, com ja s'havia fet abans, que si el senyor Maragall no hagués convocat eleccions, ja s'hauria pogut aprovar la llei. Per tant, en tot cas, qui té la responsabilitat que això s'hagi retardat, i si això perjudica a algú, no és altre que qui governava i qui va prendre la decisió, en funció de les seves competències, de dissoldre i convocar eleccions.

Però és que aquest retard, que, com vostè molt bé ha dit, perjudica els agents socials i econòmics i els ciutadans de Catalunya, és un retard que ens hauríem pogut estalviar, com acabo d'explicar, si s'haguessin pres la molèstia de no presentar exactament el mateix text sinó que haguessin presentat ja el text que va dictaminar la ponència en el seu moment.

La nostra opinió, per tant, me l'estalvio perquè ja està coneguda, i em remeto a la intervenció del diputat del Grup Parlamentari Popular que en el seu moment va fer la defensa de la posició; és la mateixa. Donem valor a la participació, al diàleg social, al consens, amb el màxim respecte a l'autonomia de les parts, fonamental al nostre entendre, i la mínima intervenció de l'Administració.

Coneixem la voluntat dels agents econòmics i socials de Catalunya en el sentit de tirar endavant aquesta llei. Probablement –i aquesta és la nostra opinió– no calia fer una llei, amb un reglament n'hi hauria hagut prou, però en qualsevol cas compartim els principis que inspiren aquest projecte i, per tant, com vàrem fer també en el seu moment, nosaltres no presentarem esmena a la totalitat.

Nosaltres el que farem és tornar a presentar les esmenes, tornarem a començar el procés; les esmenes que vàrem presentar en el seu moment, i esperem, també esperem, que tinguin la mateixa receptivitat que en el seu moment van tenir, que va ser alta, i esperem que el procés, després, en ponència, en la comissió corresponent, també pugui ser del mateix nivell de consens.

De fet, deixi'm dir que totes les comunitats autònomes han creat organismes amb funcions d'assessorament i consultives, de diàleg i participació institucional, dels agents socials en l'àmbit de les relacions laborals. I, com vostès saben, hi ha dos grans tipus de model: hi han algunes comunitats autònomes que tenen un sol organisme, un sol consell, normalment anomenat Consell de Treball, Econòmic i Social, que té totes les funcions agrupades en el mateix consell, i altres comunitats autònomes –el model 2, model B– que reparteixen unes funcions de caràcter consultiu, d'assessorament, en el consell de treball, i unes altres, més de participació i de caràcter més tècnic..., vinculat al món de les relacions laborals, que és el consell de les relacions laborals.

Doncs, bé, tenim comunitats del model primer, com són Cantàbria, Castellà-Lleó, València, Balears i Navarra, i tenim comunitats autònomes que apliquen, ja, des de fa temps, el segon model, el model que nosaltres tindrem després que aquest debat finalitzi i que finalment puguem tenir aquest consell, com són Andalusia, Aragó, Canàries, Castella - la Manxa, Galícia, Madrid, Múrcia, País Basc, la Rioja i Astúries. I, de fet, aquestes... Bé, Extremadura té un model diferent, com altres coses que fan normalment, però en qualsevol cas està més aviat en la línia del segon model.

De les deu comunitats autònomes que acabo d'esmentar, on existeix un consell de treball, econòmic i social com el que tenim a Catalunya i un consell de relacions laborals com el que tindrem si tot, en fi, s'esdevé com sembla que pot ser..., tenen i gaudeixen, a grans trets, de naturalesa, composició i funcions semblants a les que tindrem, a les que té i defineix aquest projecte de llei. I aquestes comunitats autònomes fa temps que ho tenen, fa temps que funcionen i fa temps que els ciutadans gaudeixen d'aquests mecanismes.

I ho han fet anant per feina, sense escarafalls, ni grans acords estratègics, ni modificacions d'estatuts d'autonomia; ho han fet perquè es podia fer, igual que Catalunya ho podia haver fet ja abans i encara no ho ha fet i ho estem ara fent, eh? Però de fet no calia fer grans escarafalls ni grans modificacions de res perquè el que diu aquest projecte de llei es podia fer perfectament ja en la legislatura anterior.

Per tant, és clar que és urgent. Vostè ha dit: «Escolti, és urgent.» És clar que és urgent; és que anem tard, anem a la cua, i anem a la cua per inactivitat, per inactivitat d'aquest Govern.

Conclusió. Nosaltres, evidentment, com ja he dit, no presentarem esmena a la totalitat, ens afegim a la voluntat de consens que tothom ha manifestat, creiem que és bo que l'instrument existeixi, però advertim una vegada més que anem amb retard. Hi ha molta feina per fer i sembla que el Govern està distret amb altres qüestions. Demanàriem que el Govern es posi a fer la feina que ha de fer.

No s'afronten els problemes importants i reals, al nostre entendre, en l'àmbit de les relacions laborals del mercat de treball a Catalunya. I el que esperem és que no s'amagui mai la incapacitat de governar darrere de cap iniciativa legislativa, que no sigui aquest el cas, i que no sigui una excusa per dilatar altres actuacions importants

en l'àmbit de la salut laboral, l'ocupació, i la formació tan necessàries per al bon funcionament del mercat de treball a Catalunya.

Tramitem, doncs, aquesta llei, però, ho repeteixo, que el Govern governi, que aquesta és la seva obligació.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la il·lustre senyora Mercè Civit.

La Sra. Civit Illa

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, en primer lloc, permeti'm dir que és per mi un honor que la primera llei que es presenta aquesta nova legislatura i la meua primera intervenció en aquest Ple del Parlament de Catalunya sigui la creació del Consell de Relacions Laborals de Catalunya, en el qual en el seu temps vaig participar com a dirigent sindical i com a membre del Consell de Treball, Econòmic i Social.

La llei que es presenta entenem que és una llei urgent d'aprovar i necessària, en tant que suposa un pas més en la concreció del marc català de relacions laborals, de Catalunya, amb un mecanisme de diàleg i de participació.

És urgent, perquè des de la reforma del Consell de Treball, Econòmic i Social el juny del 2005, hi ha un important buit de participació estable dels agents socials en les polítiques laborals, que en continua assumint una part el Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya. I tal com vàrem dir en el seu dia, necessària per tres coses: perquè facilita el diàleg, perquè millora la qualitat de la democràcia amb uns nivells més alts de participació i perquè és un avanç en l'exercici del nostre autogovern.

Cal destacar el protagonisme que aquesta llei atorga als agents socials i, amb especial importància per nosaltres, al reconeixement dels sindicats en el seu paper institucional. És un instrument de participació dels agents socials en el disseny i posada en pràctica de les polítiques laborals del Govern, i també com un espai perquè els agents socials puguin dur a terme la millora dels continguts i la racionalització de la negociació col·lectiva.

Això suposa un aprofundiment de la democràcia. La participació dels agents socials en les polítiques públiques envers el treball és democràcia i tal com estableix el nostre Estatut de Catalunya, que diu que els poders públics han de garantir la participació de la ciutadania en els aspectes de l'economia, de la política, de la societat, de la cultura.

Aquest consell s'organitza en comissions estables, que coincideixen amb els principals problemes que tenen avui en dia els treballadors i treballadores de Catalunya en l'àmbit de les relacions laborals: la seguretat i la salut laboral, la contractació temporal i precària, les subcontractacions en cadena i la igualtat d'oportunitats entre homes i dones. Us ho deia abans, l'economia cata-

lana ha crescut, l'ocupació està creixent, però hi ha un problema: la qualitat de l'ocupació. I aquest consell és un instrument per avançar en aquesta línia.

Quant a la salut i la seguretat, a Catalunya creixen els accidents laborals. Durant els onze primers mesos de l'any 2005 van haver-hi 95 accidents mortals; en el mateix període de l'any 2006 han estat 137 persones les que han perdut la seva vida en el treball.

El pla de govern per a la prevenció dels riscos laborals del 2005-2008 preveu la consulta i la participació dels agents socials en la planificació i en l'avaluació d'aquest pla en el marc del Consell de Relacions Laborals. Per tant, a partir d'aquest consell els agents socials tindran la participació, tal com he dit abans, en el desenvolupament del pla i en la seva avaluació.

La sinistralitat laboral va molt lligada al tipus de contractació. Depèn de la contractació temporal i precària, i també depèn de les subcontractacions. Per això és important la creació de la Comissió del Control de la Contractació, per a la millora de les condicions dels contractes i una qualitat millor dels contractes.

Les dones, avui en dia, encara patim una discriminació en l'àmbit laboral. Dos problemes bàsics, per mi. En primer lloc, la segregació ocupacional: estem excloses de determinats sectors i de determinades categories professionals, que això és el que fa que cobrem menys que els homes, entre un 20 i un 30 per cent menys. La consellera ho ha dit: «Ja és hora que avancem en les polítiques d'igualtat envers les dones en l'àmbit de les relacions laborals i en el mercat laboral.» En aquest sentit, la Comissió de la Igualtat i No-discriminació haurà de fer esforços –perquè d'això depenen esforços de tothom: del Govern, de les patronals i propostes dels sindicats– per poder avançar en aquesta línia d'igualtat d'oportunitats.

I d'especial rellevància també és la Comissió dels Convenis Col·lectius. Per nosaltres..., ja s'ha dit quin paper tenen, però per nosaltres el que pot significar és una dinamització important de la negociació col·lectiva, i també anant avançant en el marc català de relacions laborals a Catalunya.

En resum, el consell crea aquestes comissions per tractar la negociació col·lectiva, la contractació laboral, la contractació i la subcontractació d'obres i serveis i la igualtat d'oportunitats i no-discriminació, i la salut laboral i la no-sinistralitat, i també la Inspecció de Treball i la Seguretat Social. És evident: un instrument important per poder intervindre i per poder inspeccionar i controlar les condicions de treball és la Inspecció de Treball. A partir d'ara, bé, o a partir que aprofitem aquesta llei, els agents socials podran participar en la programació de la Inspecció de Treball. És un element important, i sobretot quan estem veient..., quan estem demanant que s'ha de desplegar l'Estatut, i les competències que ens atorga el nou Estatut en inspecció de treball les hem de desenvolupar a Catalunya, i els agents socials tindran un paper important en la participació a partir d'aquesta comissió.

Així mateix, voldria destacar el paper de les comissions territorials, perquè la realitat econòmica i els sectors

productius són diversos arreu de Catalunya, i del que es tracta és d'apropar les polítiques a la realitat, i en aquest sentit les comissions territorials tenen un paper important.

En resum, la participació i la col·laboració dels agents socials en les polítiques laborals i donar suport a l'autonomia dels agents en la negociació col·lectiva, això és el que es pretén amb aquesta llei.

Nosaltres donarem suport a aquesta llei per a la creació d'aquest consell, en tant que permetrà avançar en l'impuls del diàleg social, la qualitat democràtica i el desenvolupament de l'autogovern, en el marc de les relacions laborals. Evidentment, alguna esmena també presentarem pel que fa a la participació de la realitat sindical en l'àmbit territorial de determinades comarques a Catalunya, però en això, com s'ha dit abans, hi ha feina que ja està feta. El Govern ha presentat el seu projecte com estava aprovat abans, és cert; però les compareixences ja estan fetes. Les esmenes estan fetes, i el consens entre els partits, també hi havia un gran consens fet. Això vol dir que podem fer-ho urgent i ràpid. Que el Govern hagi presentat el projecte de llei igual que al darrer Ple no ha de ser excusa per endarrerir el tràmit. El tràmit ha de ser el mateix, però la feina està feta. Per tant, espero que molt properament en aquest Ple puguem aprovar ja definitivament, amb les esmenes corresponents, aquest projecte de llei.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Mixt, l'il·lustre senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Señora *consellera*, señores *consellers*, diputados, evidentemente, cuando se habla de consenso con anterioridad y de que ya el proyecto se había elaborado, se olvida que hay una nueva formación en este Parlamento, que en este caso viene a representar Ciudadanos - Partido de la Ciudadanía. Es así que quizá nosotros nos apartemos de ese consenso que se había establecido con anterioridad a la hora de abordar esta materia.

Es cierto que, como antes ha reseñado el parlamentario del Grupo Popular, existen este tipo de consejos en otras comunidades autónomas, e igualmente, también, está prevista la creación de un único *consell* de trabajo económico y social en otras comunidades autónomas. En este sentido, creemos que aquí esta bicefalia puede ser positiva, la bicefalia que se propone, pero también hay otros modelos de consejos de relaciones laborales en los que no se marca tanto un órgano intervencionista como el que aquí se trae.

En cuanto a la naturaleza del proyecto..., y es cierto, señor Bertran, que nos importan las personas, y precisamente por eso, porque nos importan las personas, no somos partidarios del *espai català de relacions laborals* que establece el Estatuto, y de hecho así lo manifestamos en la campaña del Estatuto, y de hecho este espacio catalán de relaciones laborales está cuestionado ante el Tribunal Constitucional por el grupo parlamentario que aquí ahora apoya precisamente este espacio,

e igualmente por el Defensor del Pueblo. Pero este espacio catalán de relaciones laborales no es solamente cuestionado por algunos grupos parlamentarios, entre ellos el nuestro, sino que entre otros, sin ir más lejos, el secretario general del sindicato más representativo de toda España tampoco es partidario de él.

En definitiva, entendemos que el campo de relaciones laborales debe ser de ámbito español, y no vale que se aluda al IPC diferencial, como se ha hecho aquí referencia, para justificar este espacio propio de relaciones laborales. Entre otras razones, no vale que se aluda a él porque, evidentemente, por la vía de la negociación colectiva no hay ningún inconveniente para reflejar esa diferencia en los convenios colectivos; y eso con el marco de relaciones laborales actuales. En definitiva, si es el IPC la única justificación para aprobar un marco de relaciones laborales, también debemos establecer, dentro de poco, marcos de relaciones laborales propios en las distintas provincias, tanto en Lérida, Tarragona, Girona o Barcelona, en cuanto que el IPC de cada una de estas provincias es diferente.

En definitiva, consideramos que ir hacia el espacio catalán de relaciones laborales –y aquí se ha remarcado mucho este tema– es contrario a los principios de igualdad de todos los españoles, y por ello no somos partidarios de él. Este hito social que viene a suponer el Consejo de Relaciones Laborales lo entendemos –y así lo apoyaremos– no en tanto de creación de un espacio propio, sino de establecimiento de un marco adecuado para el diálogo y la participación social. Ahí sí que nos van a encontrar, y vamos a apoyar la creación de este órgano en el sentido de que se impulsen precisamente el diálogo y la participación social.

De ahí que encontremos positiva la creación de comisiones como la de Seguridad y Salud Laboral, la de Seguimiento de la Contratación Laboral y la de la Igualdad y No Discriminación y la Inspección de Trabajo y Seguridad Social, y especialmente en el campo en el que nos encontramos vemos con mucha esperanza que se establezca un seguimiento especial de la siniestralidad laboral en Cataluña, que alcance cotas realmente escandalosas.

Defendemos, por lo tanto, la creación del Consejo de Relaciones Laborales de Catalunya, si bien con un espíritu distinto al que aquí se ha venido a manifestar. Ahora bien, puesto que no hemos sido parte en la anterior legislatura, nos consideramos legitimados para interponer las correspondientes enmiendas que justifiquen lo que entendemos la mejora de este proyecto.

Al hilo de lo expuesto, nos parece excesivo el carácter intervencionista del consejo. A veces..., y nos da cierto miedo que la participación tan destacada, tan intervencionista del consejo pueda llegar incluso a sustituir la negociación colectiva que ampara el artículo 37.1 de la Constitución. Es excesivamente dirigista. Este dirigismo queda puesto de manifiesto cuando se refiere a las funciones del consejo, en las que se aborda que se incluya la mejora y racionalización de la negociación colectiva, cuando habla del seguimiento y control de la materia de relaciones laborales y propuestas de actuación en materia de relaciones laborales. Es decir, se va

hacia..., no se deja espacio para la participación laboral, sino que se trata de incidir en la negociación colectiva, precisamente, quizá, para marcar el espacio catalán de relaciones laborales, al que –ya lo hemos dicho– nos oponemos.

Entendemos que es un órgano excesivamente vinculado al ejecutivo, que carece de independencia. Por ello, no vemos concorde la definición de un órgano que actúa con total autonomía e independencia en el ejercicio de sus funciones con la regulación posterior en cuanto a los nombramientos de los miembros. Parece un órgano excesivamente controlado por el ejecutivo, a nuestro juicio, y buena prueba de ello es que el presidente del *consell* será el *conseller* competente en materia laboral; el vicepresidente forzosamente ha de ser un miembro de la Administración de la Generalitat..., en definitiva, un *consell* excesivamente dependiente del ejecutivo. Este hecho queda reforzado con la figura del secretario general, que también será nombrado por el *conseller* antes mencionado.

Seríamos más partidarios de introducir un nuevo nombramiento de los miembros del *consell*, de manera que el presidente fuera nombrado por ellos, por los miembros del *consell*, no designado por el *conseller*, y que lo sea bien entre miembros de reconocido prestigio o bien por la totalidad de los miembros de los grupos que forman parte del consejo.

Igualmente, consideramos deficiente la relación de la figura del secretario general, al que no se le reconoce derecho a voto; debería especificarse que no se le reconoce derecho a voto. E igualmente tampoco consideramos adecuado que puedan ser cesados los miembros que una vez formaron parte del Consejo de Relaciones Laborales por parte de las organizaciones que promovieron su nombramiento.

En definitiva, entendemos que no es conveniente utilizar el término «adscrito» para definir la relación entre el departamento competente en materia laboral y el *consell*, ya que –e incidimos– implica una relación de dependencia que va en contra de la pretendida autonomía e independencia.

Por lo tanto, y resumiendo, podría entenderse que este *consell*, la relación en la que está presentado, roza la inconstitucionalidad del artículo 37.1, en cuanto que puede sustituir o intentar sustituir la negociación colectiva, y creemos que sobre todo el desarrollo posterior debe incidir mucho en que las leyes sociales, tal como reconocen los artículos 141.1 y 149.7 de la Constitución, deben garantizar la igualdad de todos los ciudadanos de España, y por ello apostaremos.

No pretendemos hacer filibusterismo parlamentario, al hilo de lo que se está haciendo, y por lo tanto no nos vamos a oponer a la tramitación de este expediente, de este proyecto de ley. En todo caso, sí consideramos que..., y nos reservamos la facultad para hacer las mejoras que consideremos oportunas en los trámites posteriores. Tengan la completa seguridad que desde Ciudadanos vamos a colaborar en la medida de lo posible a que el Consejo de Relaciones Laborales de Catalunya sea realmente un consejo que permita el diálogo, la participación social, y que se preocupe especialmente de los

problemas que preocupan a los agentes sociales y a toda la sociedad catalana. Sí que entenderíamos –y en esto coincidiré con el representante de Esquerra Republicana, y que sirva de precedente– en que sería conveniente que, a la hora de abordar el tema de la participación, cuando se toque el tema de los sindicatos representativos se aborde el tema de los sindicatos con representación, no solamente los sindicatos representativos.

En definitiva, cuentan con nuestro apoyo para la tramitación de este expediente, pero sepan que las líneas deben ser en cierto modo contrarias a las que aquí se han impulsado.

Muchas gracias.

El president

Atès que no s'han presentat esmenes a la totalitat, el projecte continua la seva tramitació.

Projecte de llei de creació de l'Institut de Seguretat de Catalunya (debat de totalitat) (tram. 200-00002/08)

Passem, doncs, al següent de l'ordre del dia, que és el cinquè, i és el Projecte de llei de creació de l'Institut de Seguretat de Catalunya. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyor Joan Saura, conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació (Sr. Joan Saura i Laporta)

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el passat 5 de desembre el Govern de la Generalitat va aprovar el Projecte de llei de creació de l'Institut de Seguretat de Catalunya que avui presento, i que s'inicia així la seva tramitació parlamentària. Aquest és un projecte que molts de vostès coneixen, perquè ja va tenir un tràmit parlamentari en l'anterior legislatura i per la seva mateixa presentació per la consellera Montserrat Tura.

Avui reprenem aquest projecte amb l'Estatut d'autonomia ja en vigor. L'Estatut és un instrument, com vostès saben, políticament poderós per impulsar de la forma més ambiciosa possible les polítiques de seguretat catalanes. L'Estatut ens atorga les eines necessàries per millorar la nostra capacitat operativa, analítica i reactiva, i així donar un millor servei a la ciutadania. És en aquest sentit que cal, des de l'Institut de Seguretat de Catalunya i des del conjunt del Govern, vetllar per l'adquisició de qualificacions i competències professionals en l'àmbit de la seguretat. Que això esdevé una qüestió prioritària a l'hora de desplegar les competències estatutàries en matèria de seguretat.

I em veig obligat, parlant de competències i qualificacions, de dir que considero inacceptables unes declaracions d'una diputada d'aquest Parlament, d'ahir, que qualificava que els Mossos d'Esquadra tenien por i que era una policia intel·lectualment jove per fer front a la delinqüència d'avui. Crec que són unes declaracions

que no es poden acceptar, que mai s'havien produït, mai, que jo recordi, en aquest Parlament, amb relació, fins i tot, a operacions policials que podien ser insatisfactòries. I que vull fer un reconeixement públic de la capacitat dels Mossos d'Esquadra, del sobre esforç que fan, i que, fins i tot, no sé si tenen por o no tenen por, però, tenint por o no tenint por, vetllen per la seguretat i fins i tot per la seva vida per defensar tots els ciutadans i ciutadanes de Catalunya, inclosa la diputada que va dir aquestes declaracions.

Tornant, de totes maneres, al que ens ocupa avui, que és la presentació de l'Institut de Seguretat de Catalunya, vull dir que aquesta llei forma part..., és un dels punts que figuren a l'acord del Govern d'entesa. També és un dels deu punts que figuren en la proposta, en l'oferta d'acord que vaig oferir a la resta de partits polítics el passat dijous a la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat. I també em consta que l'esperit d'aquest projecte gaudeix d'un consens i d'un acord entre tots els grups parlamentaris. M'agradaria que aquest consens d'esperit es traduís també en un consens amb relació al contingut de tot el projecte de llei.

És un projecte de llei, per tant, que respon a una concepció d'un sistema integrat que respon a la voluntat del Govern i respon també a una demanda sorgida de la mateixa evolució de la societat, en què l'àmbit de la seguretat es converteix cada vegada més en un àmbit transversal i multidisciplinari. Per tant, aquesta llei contempla en una disposició derogatòria..., deroga tant l'Escola de Policia en aquests moments existent com l'Escola de Bombers existent també per Llei 5/94. Per tant, no desapareix l'Escola de Policia, no desapareix l'Escola de Bombers, sinó que el projecte de llei que avui els presento el que fa és unificar, integrar aquestes dues escoles en un nou institut de seguretat.

Vull dir avui aquí que crec que l'Escola de Policia i l'Escola de Bombers, en tots els anys que han funcionat, ho han fet de manera, si m'ho permeten, exemplar. Gaudeixen avui d'un merescut prestigi nacional i internacional, que s'ha guanyat amb l'esforç i la professionalitat admirables de tots els que hi han treballat des de la seva creació. És la nostra voluntat, claríssima, continuar amb aquest mateix esforç de capacitació tècnica, d'educació de valors, de potenciació d'actituds de proximitat i de respecte als ciutadans i ciutadanes i de defensa dels seus drets.

La creació d'aquest institut no és només simplement una agrupació administrativa; es tracta, en definitiva, d'avançar cap a un tipus de formació que signifiqui adquisició de qualificacions i de coneixements dels diferents professionals de la seguretat pública, entesa –com he dit abans– en un sentit ampli. Necessitem, per tant, d'una banda, ampliar la nostra visió dels problemes a què ens enfrontem, tenint en compte nous factors de risc, noves realitats socials que afecten la seguretat, tant objectiva com subjectiva, dels nostres conciutadans. En definitiva, hem de saber passar d'una política preventiva i reactiva davant el fenomen de la delinqüència a una veritable política pública de seguretat que tingui en compte la interrelació de diverses variables de la realitat col·lectiva i que impulsi actuacions de tipus transversal, destinades a compartir coneixements i iniciatives entre

els diversos sectors socials en matèria de seguretat. Tot això, amb l'objectiu de garantir la seguretat integral de les persones, en especial dels col·lectius més dèbils de la societat.

Aquesta llei crec que dona resposta –ho crec sincerament– a la necessitat de desenvolupar aquesta política a què m'acabo de referir: encomanant a l'Institut de Seguretat la formació, el disseny i l'aplicació dels processos de selecció dels cossos de policia i del personal d'emergències. També serà un element, un instrument essencial en el necessari procés de desenvolupament de les carreres professionals dels diferents cossos que integren el sistema de seguretat dels cossos de policia de Catalunya, del personal d'emergències, del personal de seguretat viària, trànsit, mobilitat i seguretat ambiental, del personal facultatiu i tècnic de suport a la funció policial i d'emergències, del personal de seguretat dels espais i dels serveis públics, del personal voluntari dels serveis de seguretat i d'emergències, del personal penitenciari i també, ateses les noves competències que l'Estatut atorga a Catalunya en el tema de seguretat privada, pel que fa referència a la formació i a l'homologació dels agents i de les empreses de seguretat privada a Catalunya. És a dir, aquest institut donarà formació a tots els agents i actors que operen en els diversos àmbits de la seguretat. Tots aquests professionals gaudiran d'unes carreres professionals endreçades, organitzades i que respondran a la lògica del conjunt del sistema de seguretat.

L'institut, per tant, esdevindrà un referent del màxim nivell de formació, que alhora impartirà la formació bàsica professional, donant resposta a tots els àmbits de la formació dels col·lectius dedicats a la seguretat. També creiem que és fonamental, que és important, que és rellevant que aquest institut doni respostes al coneixement especialitzat, i, des d'aquest punt de vista, creiem que ha de desenvolupar funcions, d'estudi, de recerca i d'assessorament en l'àmbit de la seguretat, impulsant i desenvolupant línies d'investigació interdisciplinàries, realitzant estudis sobre noves formes de delinqüència, fent anàlisi comparativa internacional en matèria de seguretat i fent recerca, assessorament, anàlisi i avaluació de les polítiques públiques de seguretat.

Finalment, la llei preveu una estructura orgànica basada en la col·laboració i en la corresponsabilitat amb els sectors socials i les institucions involucrades, amb especial atenció i referència als ajuntaments i el món universitari; per tant, és un institut que contempla, evidentment, col·laboració i relació amb diversos sectors socials, però molt especialment amb l'Administració local i amb el món universitari. Per portar a terme aquesta col·laboració, la llei, el projecte de llei preveu dos consells: un consell de direcció i un consell pedagògic. Un consell de direcció, on fonamentalment hi ha una presència importantíssima de l'Administració local, i un consell pedagògic que, a més a més de la presència local, contempla la participació de professionals de la universitat que, en definitiva, garanteixin i donin solvència a la formació d'aquest institut. També es preveuen en el si del projecte de llei dues comissions de relació: una de relació amb els sindicats i una altra de relació amb les empreses de seguretat privada.

Finalment, crec que val la pena que la instància, el tipus d'entitat que tirem endavant, d'institució, prevegi una autonomia pressupostària i de gestió que permeti dotar de recursos professionals qualificats necessaris en cada moment per a realitzar la tasca de formació.

Crec, per tant, senyores i senyors diputats, que aquesta és una llei important, que forma part d'un conjunt d'iniciatives que en els propers mesos anirem tirant endavant, i estic segur que ajudaran a millorar el sistema policial de Catalunya, que –com he dit aquests dies en repetides ocasions– és un sistema eficaç i modern.

Res més i moltes gràcies.

El president

La senyora Nebrera demana la paraula? (*Veus de fons.*)
Té exactament un minut, senyora Nebrera.

La Sra. Nebrera González

Imagino que les paraules que acaba referir en el curs de la seva intervenció, el conseller Saura, eren referides a mi, i, per tant, per al·lusions faig aquesta intervenció.

Descontextualitzar les paraules, imagino... –jo imagino que, a més, la resta de la cambra també ho pensa i, en tot cas, jo m'hi sento al·ludida i, per tant, ho faig–, descontextualitzar les paraules referides en el curs d'una entrevista és tònic habitual en algunes formacions parlamentàries. Jo no estava parlant en absolut que els Mossos d'Esquadra siguin porucs. Evidentment són joves com a formació, perquè tenen segurament menys anys dels que tenen altres formacions, altres forces i cossos de seguretat dins de l'Estat espanyol. Estava parlant fonamentalment de l'actitud poruga dels dirigents que condicionen políticament la seva actitud i que fan que moltes vegades podrien fer certes coses en ares de la seguretat d'aquest país i no les fan perquè se senten condicionats. Per tant, que consti, que ho sàpiguen sobretot els Mossos d'Esquadra, que saben que he participat molt amb ells i que em coneixen, que estic parlant fonamentalment del que la política identitària i la política poruga dels dirigents dels Mossos d'Esquadra han fet amb ells.

Moltes gràcies.

El president

Honorable conseller, té la paraula.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

(*L'orador comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.*)...de la rectificació que ha fet la senyora diputada.

El president

Doncs, ara tenen la paraula els grups parlamentaris per fixar la seva posició. I en el cas del Grup Parlamentari de Convergència i Unió ho fa la senyora Elena Ribera.

La Sra. Ribera i Garijo

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, als senyors Joan Boada i Joan Delort, saludar-los, als tres joans. Benvinguts a aquesta casa, que és la seva.

En primer lloc, ens volem posicionar amb relació a aquesta controvèrsia, des de Convergència i Unió, dient que el nostre respecte, la nostra consideració, el nostre reconeixement a la gran feina que han fet els Mossos d'Esquadra i els seus dirigents per la seguretat d'aquest país, perquè aquest país tingui la primera policia autonòmica, i que ha permès que Catalunya pogués gaudir d'aquestes cotes de democràcia i de benestar fins ara. Això vagi per davant.

A continuació dir que no estem tan contents de la instrumentalització que de vegades se n'ha fet, perquè no s'ha pogut evitar la temptació –dels èxits policials– a utilitzar-los políticament. Però, bé, entenem que són debilitats i..., no les compartim però les volem denunciar, això sí, com a oposició responsable que volem ser.

Pel que fa a aquest projecte que avui se'ns presenta, i seguint la tònica del projecte anterior on l'il·lustre diputat senyor Rañé amb aquesta comparació amb Fray Luis de León sobre el que dèiem ahir i el que diem avui l'únic que fa és aclarir-nos el que ja teníem nosaltres clar en aquesta equació matemàtica on les variables estan claríssimes. I què suposa? Que tripartit I és igual a tripartit II, igual que el projecte de llei d'institut de seguretat I és igual al projecte de llei d'institut de seguretat II? Per molt que canviem el nom de la ics o de la i, li diguem tripartit I o li diguem entesa, és el mateix govern, és el mateix projecte. Tant és el mateix, que és el mateix retrocedint en el temps, perquè, com ja s'ha dit abans, també en aquest cas no s'hi han incorporat cap de les esmenes que ja havien estat acceptades i debatudes.

Jo no volia fer-hi referència, perquè pensava que no caldria, però, havent vist el que ha passat en la primera tramitació, crec obligat que faci una referència a per què Convergència i Unió va enviar el projecte al Consell Consultiu. No cal que justifiquem el que per llei ens correspon, que és vetllar per la legalitat dels procediments.

Més difícil es fa entendre com amb tant de temps es va esperar a l'últim moment per presentar aquest projecte, com es va haver d'utilitzar el tràmit d'urgència i al final no es va poder aplicar perquè, efectivament, com s'ha dit abans, el Govern no va aguantar el suficient per a portar-lo a terme. I això no era culpa de l'oposició, sinó de la mateixa ineptitud del Govern, que no es va saber entendre.

Els motius pels quals va anar al Consell Consultiu: el mateix Departament d'Universitats, en l'expedient que incorpora la justificació de la llei, diu: «Caldria i aconsellem que quedi molt clar quines són les competències amb què entrarà aquest institut. Volem saber com afecta la formació en la seguretat privada.» Tot això no va quedar prou clar, i nosaltres ho vam elevar. Així ho recull el ponent senyor Marc Carrillo en un informe que no va ser de «passa, que t'he vist», sinó que justificava les nostres inquietuds. El senyor Marc Carrillo, en sis fulls del *Butlletí Oficial del Parlament*, explica que l'autono-

mia universitària s'hi podia haver vist lesionada, perquè l'article 27 li confereix rang de dret fonamental, però que per les salvaguardes que estableix el mateix projecte de cooperació i de convenis..., per aquí entén que hi haurà una voluntat de no lesionar aquesta llibertat, aquest dret fonamental de l'autonomia universitària.

Examina també si el nou projecte s'adequa a l'Estatut –justament, estàvem tramitant i publicant, en aquell moment..., coincideix, el dia 20 de gener, el Projecte de llei, amb la publicació en el *Butlletí Oficial de l'Estat* del nou Estatut. Diu que s'adequa a la legalitat de l'Estatut, de la Constitució.

I entra en un terme que no s'havia vist fins llavors, com és el règim disciplinari. De tots és sabut que el règim sancionador necessita una reserva legal i que en aquest projecte de llei s'estava dient que per reglament es regularia el règim disciplinari. També salva aquesta dificultat del Consell Consultiu dient que, com que les faltes estan tipificades, no es deixen criteris indeterminats, i que després s'acudeix supletòriament al règim sancionador dels Mossos d'Esquadra o dels agents que es vulguin incorporar en l'àmbit subjectiu d'aquesta llei.

Tot això respecte del projecte tal com estava presentat i dels col·lectius a què feia referència; és sobre el que el Consell Consultiu es va pronunciar. Si en el tràmit d'aquest nou projecte incorporem unes altres esmenes, és evidentment que obrirem la porta, perquè la llei ens ho permet, a utilitzar totes les garanties de control de legalitat que el procediment parlamentari ens permet i que utilitzarem sempre que calgui, ja els ho aviso; no s'estripi les vestidures, anirem al Consell Consultiu sempre que ho creiem convenient. I vostès el que han de fer és actuar amb celeritat, amb eficàcia, que per això són el Govern, i fer les coses en el seu temps, no esperar tres anys més a presentar-nos les lleis en l'últim moment.

La Comissió Jurídica Assessora els va dir, i ho incorporen en l'expedient, que han conservat per la teoria d'actes propis de l'Administració, que retiressin de l'exposició de motius, del primer paràgraf, el que feia referència al fet que ho feien en virtut dels títols competencials de la Generalitat.

La Comissió Jurídica Assessora, filant prim, tenia por, i nosaltres també ho recollíem així, que ningú ens pogués mal interpretar, perquè aquest projecte de llei no està regulant un tema de seguretat que és competència de l'Estat, sinó un tema formatiu instrumental de la mateixa organització de l'Administració, perquè aixopluga sota un paraigua únic tot un sistema formatiu que fins ara estava dividit en especificitats: Escola de Policia, Mossos d'Esquadra, i Bombers i Seguretat. Per tant, diu: «Uiii!, utilitzeu unes altres paraules, que no induïxi a error.»

Nosaltres els ho dèiem també; no es va recollir en tot el tràmit. Avui ja no els ho diem, perquè, a la vista del que està fent aquest Govern, no penso que li faci por a ningú que vulgui envair competències d'uns altres, ja que no sap defensar ni les pròpies.

Respecte a l'oportunitat del projecte, que és una altra cosa que volíem valorar..., és molt oportú; ara, hem de

tenir en compte que el que aquí ha sigut ben oportú i ens hem de felicitar tots els grups de la cambra, i no solament els partits que donen suport al Govern, és que s'aprové l'Estatut.

Per què dic això? Perquè del projecte anterior a aquest projecte només varia una cosa: ha desaparegut, a l'article 3.6, la necessitat d'anar a buscar les autoritzacions legals corresponents per a la formació en matèria de seguretat privada. Per què dic que l'oportú és l'Estatut? Perquè, si no hagués sigut així, estic segura que faríem cua a Madrid a buscar les autoritzacions legals corresponents. Doncs, felicitem-nos de l'oportunitat d'aquest Estatut, que permet retallar aquest aspecte que, d'una altra manera..., disculpin si sóc una mica pessimista, però tant de bo amb el que ens quedi de legislatura em demostrin que són capaços de defensar Catalunya i les seves competències.

Respecte als principis i criteris que incorpora aquesta llei, són els mateixos que incorporava el projecte anterior, que compartim evidentment, que per això no hem presentat esmena a la totalitat, que farem tot el que calgui perquè tiri cap endavant, perquè intenti el que ja deia la llei del 2003, que el sistema de seguretat a Catalunya sigui transversal i integral.

Recomanem que vetllin perquè no perdi l'eficàcia que fins ara havia demostrat la formació en cada un dels nivells dels agents que es dediquen al cos de seguretat, que facin cas de les informacions, dels consells que incorpora l'expedient –i que em sembla que no s'han mirat en aquesta tramitació quan l'han portat, perquè ja ho han donat tot per bo–, perquè hi haviem allí recomanacions que calia tenir en compte i que no se van tenir prou en compte en la legislatura passada.

Esperem, així, que, seguint els consells que els seus mateixos departaments els donen, que el mateix Institut Català de la Dona, en un informe que va arribar molt tard, incorpora, i que després no vam veure prou reflectit, se sigui prou amatent en aquesta ocasió.

Nosaltres..., senyor conseller, vostè ens va estirar la mà, nosaltres la hi vam recollir i li vam dir que ja en parlàrem, que estem disposats a parlar amb el Govern del que calgui, en tema de seguretat també, però que calia que ens poséssim d'acord, d'entrada, en aquesta percepció de la realitat, que per vostè, en matèria de seguretat, és acceptable, i que nosaltres considerem que la cosa no va bé i que necessita millorar francament.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre senyor David Pérez.

El Sr. Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyor president. Reproduïm avui un debat a la totalitat d'un text que és pràcticament clavat del que es va fer, del que es va presentar el 2 de març de 2006 en aquesta mateixa cambra. I, com va dir llavors la consellera Tura, aquest Institut de Seguretat de Catalunya que es presenta és un dels exemples més significatius de l'actual Govern de Catalunya de construir

un sistema coordinat i unitari de seguretat pública per a Catalunya, un sistema que es fonamenta en polítiques modernes de participació, per tant, de prevenció, i també, ineludiblement, de participació en les institucions públiques com la ciutadania en general.

Per tant, aquest és un nou concepte del sistema de seguretat pública que incorpora una visió molt transversal per tal de fer possible la protecció de la seguretat viària, la cobertura dels ciutadans en casos d'emergència; és a dir, tota la tipologia de risc.

Per tant, estem davant d'una per peça legislativa que és clau dins del nou sistema de seguretat i d'aquest sistema integral de seguretat del país. Però no és l'única peça; n'hi ha d'altres. Per exemple, tenim ja entrat aquí, al Parlament, la llei del 112, del sistema d'emergències a Catalunya, que serà l'altra gran peça d'aquest sistema integral de seguretat, i sobretot, la llei del sistema integral de seguretat, que estan avui esperant, i que desitgem que arribi aviat a aquest Parlament.

Efectivament, el nou Estatut ens obre nous espais. Ja ho vam dir llavors, ja ho vam dir el març de 2006, que estava pendent. Jo crec que avui, com de fet ja s'ha fet, es pot superar la disposició addicional tercera de la Llei de seguretat privada espanyola.

Per tant, nosaltres afrontem el debat d'aquesta llei... Jo agraeixo les paraules que ha tingut la senyora Elena Ribera que faran tot el possible perquè la llei s'aprovi; ara, molt em temo que la portaran al Consultiu. I afrontem, per tant, aquest debat amb aquesta voluntat d'arribar a acords, de mirar de transaccionar totes les esmenes que ens puguin arribar per part de l'oposició, i jo crec que, finalment, aquest acord entre els partits de govern i el partit de l'oposició en aquesta llei, petita, tècnica, però important, es farà possible.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Patrícia Gomà.

La Sra. Gomà i Pons

Gràcies, president. Diputades, diputats, per segona vegada arriba al Parlament el Projecte de Llei de creació de l'Institut de Seguretat de Catalunya i per segona vegada perquè, com vostès bé saben, aquest projecte va decaure en la legislatura passada, ja que es va exhaurir abans de poder finalitzar el tràmit parlamentari que permetés aprovar la llei.

I recordo que el Consell Consultiu va dictaminar favorablement a favor del projecte de l'anterior legislatura. I ara, igual com vàrem fer el març del 2006, ens felicitem que aquesta llei entri de nou al Parlament, ja que sembla que som tots els partits polítics els que hem manifestat la voluntat d'avançar cap a un model més integrat de seguretat, cap a un model més integrat de policia a Catalunya, en el nostre país.

L'Estatut d'autonomia dóna a la Generalitat una pluralitat de títols competencials en aquesta matèria. Així,

el Parlament en l'àmbit de les seves competències ha elaborat un seguit de lleis que donen testimoni d'aquest fet.

Una fita important ha estat la Llei 4/2003, d'ordenació del sistema de seguretat pública de Catalunya, en què es considera la seguretat com un sistema integral.

En consonància, aquesta llei de creació de l'Institut de Seguretat de Catalunya pretén l'estructuració d'aquest sistema de seguretat integral. I com? Doncs, amb la creació d'un únic centre de formació i recerca adreçat a l'adquisició de les qualificacions i competències professionals en l'àmbit de la seguretat; centre que sigui capaç de crear coneixement tècnic en els àmbits de la selecció, la formació i el desenvolupament personal i, en general, capaç de promoure l'estudi i la recerca en l'àmbit de la seguretat.

Aquesta institució ha d'unificar l'Escola de Policia de Catalunya i l'Escola de Bombers i Seguretat Civil de Catalunya, ubicades a Mollet del Vallès, i garantir polítiques de selecció, formació i carrera professional en col·laboració amb els òrgans directius responsables d'aquestes matèries a la Generalitat i a les entitats locals. D'aquesta manera, aprofundim en la cultura de la col·laboració i de la coresponsabilitat, fomentant un sistema de seguretat més eficaç i eficient, tècnicament més desenvolupat.

Per construir aquest model de seguretat integral calen diverses peces, com ha parlat el diputat socialista anterior: la peça de la coordinació de les emergències, i en aquest sentit tenim el Projecte de Llei de creació del Centre d'Atenció i Gestió de Trucades d'Urgències 112, que està a punt d'iniciar la tramitació parlamentària; també cal la peça d'un desplegament que es fes en coordinació amb les policies locals, i així s'han signat un conjunt de convenis de col·laboració Mossos d'Esquadra - policies locals, i la llei que avui ens ocupa, que és una peça més dins d'aquest conjunt d'actuacions i mesures legals necessàries per avançar cap a un sistema integrat de seguretat a Catalunya, alhora que aquesta llei també respon a una demanda, a la demanda de convertir l'àmbit de la seguretat en un àmbit cada vegada més multidisciplinari i transversal, perquè hi ha molts sectors que desenvolupen activitats vinculats amb aquesta matèria, i si no hi ha una coordinació de la feina que fan tots aquests sectors, serà molt difícil la coordinació de tots els actius. És necessària una institució que doni unitat doctrinal, unitat formativa i unes bases comunes de coneixement.

Per aquest motiu la llei respon i acull col·lectius molt diversos, com són la policia local, la policia general de la Generalitat, bombers, bombers voluntaris, personal penitenciari, agents de prevenció social, agents rurals, seguretat viària, personal del 112, etcètera. I també respon, aquesta llei, a una demanda dels professionals, al dret d'aquests a estructurar i tenir perspectives d'una carrera professional endreçada, organitzada i que tingui una lògica en el conjunt del sistema de la seguretat; en definitiva, una millora dels drets dels professionals organitzant una veritable carrera professional.

A més, és bo tenir una institució de referència del màxim nivell de formació, capaç de col·laborar amb les

universitats i al mateix temps amb la formació professional més bàsica, és a dir que pugui actuar en tots els àmbits de formació per donar resposta tant a la necessitat de coneixement especialitzat com generalista, creant una cultura de coneixement per a l'autoprotecció de les persones, a més de la voluntat de l'excel·lència, de fer recerca i desenvolupament, amb la creació del Centre d'Estudis de Seguretat.

Bé, el nostre grup parlamentari creu que estem davant d'una llei important, que no és una llei aïllada, sinó que està integrada dins d'un conjunt normatiu, que pretén avançar cap a aquest sistema integrat de seguretat a Catalunya, un sistema que anirem construint, de mica en mica, en el futur, però que ara som davant dels fonaments d'aquest ambiciós projecte que pretenem portar endavant.

Per tant, anunciar-los, com ja devien esperar, el suport del nostre grup parlamentari en aquesta llei.

Gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president; de l'escó estant, per manifestar que aquesta és una llei eminentment tècnica, una llei que, malgrat el que s'ha dit, no aporta res de nou; és a dir, tot el que s'ha dit com a novetat ja es fa en aquests moments a través de l'Escola de Policia de Catalunya i de la de Bombers, és una llei que fusiona les dues escoles i poca cosa més.

I com ha dit, a més a més, la senyora Ribera, aquesta és una còpia gairebé literal de la que va presentar el Govern tripartit en l'anterior legislatura. Nosaltres hi vam donar suport; vam dir que no era necessària, però que en qualsevol cas hi donàvem suport. I en això sí que coincideixo amb el que deia la senyora Ribera, no?, allò que *aunque el tripartito se vista de Entesa tripartito se queda*.

I el que sí que és cert és que nosaltres tractarem de millorar aquesta llei amb esmenes, amb buits legals que han quedat i amb un, des del nostre punt de vista, poc suport al món municipal dintre d'aquests instituts. I acabo, senyor president, senyor Saura: jo no sé si són els mossos els que tenen por o no tenen por, no? Del que sí que estic convençut és que són els ciutadans de Catalunya els que tenen por de les seves no-polítiques de seguretat.

Gràcies, senyor president, senyors, senyores diputats.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. Honorable conseller, consellera, diputats i diputades, jo vull expressar la satisfacció del

meu grup parlamentari per l'inici de la tramitació –segon inici– d'un projecte de llei que, encara que sembla que algú no el comparteix, és molt important precisament per millorar la seguretat pública a Catalunya, que en definitiva és el que els ciutadans i ciutadanes del nostre país volen.

Parteix d'una concepció transversal, global de la seguretat. I vull dir que compartim també els objectius del projecte. El primer –evident, fonamental–, aplegar dins d'una institució única la formació de tots els col·lectius relacionats amb la seguretat: la policia de Catalunya –cal recordar-ho–, entesa com a mossos d'esquadra i policies locals, els cossos de bombers de la Generalitat, locals, voluntaris, el personal de protecció civil, el de trànsit, els agents rurals, també els agents de prevenció i mediació social o el personal penitenciari pel que faci a procediments i intervencions i tècniques relacionades amb la seguretat. Un segon objectiu, la selecció, promoció i desenvolupament tècnic d'aquests col·lectius. I el tercer, la promoció de l'estudi i la recerca en l'àmbit de la seguretat, aspecte aquest que avui és fonamental per detectar i combatre les noves formes de delinqüència més sofisticades, de vegades més violentes, i més globalitzades.

Des d'aquí, des de la formació, també es combat això. En aquest camp, la col·laboració amb centres de formació i cossos de seguretat europeus i de la resta del món és una peça indispensable, i caldrà dir que l'institut ha de continuar la trajectòria de l'Escola de Policia de Catalunya i de l'Escola de Bombers. Vull ressaltar avui precisament, en aquest sentit, el que va representar la creació l'any 83 del centre de formació dirigit pel senyor Ildefons Valls a Barcelona, a l'avinguda Pearson, en unes condicions precàries, lògicament, a l'inici, i després la inauguració de la seu de Mollet i l'aprovació l'any 1985 de la Llei de creació de l'Escola de Policia de Catalunya. Tot això fou el fruit d'un compromís de les institucions catalanes, Generalitat i ajuntaments, del món universitari i del món professional. Aquell esperit ha de continuar a l'institut que avui comencem a tramitar per a la seva creació.

Aquest projecte ja fou enviat, com s'ha dit, al Parlament pel Govern presidit pel president Pascual Maragall. La ponència va desenvolupar la seva tasca amb un elevat nivell d'acord, i en l'informe s'incorporaven diverses esmenes. Jo en vull destacar dues que crec que segurament podrem tornar a acordar. Una, aclarir millor, de forma més clara, la inclusió dels agents rurals; aquesta és una petició que a més a més, fins i tot, sindicats com Comissions Obreres han plantejat. I en segon lloc, evitar que una llei entri potser massa a detallar l'estructura interna de l'escola, i en concret potser no cal la referència estricta a com organitzar el centre d'estudi.

Però el projecte va ser objecte fins i tot de dictamen del Consell Consultiu, com s'ha recordat; jo no ho retrauré. Al Grup de Convergència i Unió li va preocupar l'11 de juliol de l'any passat l'adequació del projecte a l'Estatut del 79, al qual li quedava menys d'un mes de vida. El Consell Consultiu va dictaminar que el projecte no afecta l'actuació d'altres institucions, especialment la universitat, que era l'objecte principal de la petició de Convergència i Unió, i vull recordar –perquè em sem-

bla que abans no ha quedat prou clar– que el dictamen diu que el text s'adequa plenament, sense cap tipus de qüestió petita ni re, plenament, al bloc constitucional, a la Constitució i a l'Estatut.

Ara hem de tornar a començar, lògicament. El meu grup respecta, òbviament, la necessitat de seguir tota la tramitació. És cert que a més a més hi ha un altre grup parlamentari a la cambra; però també opina que la feina feta ens pot ser de gran utilitat a l'hora de tornar-ho a tramitar. Sí que caldrà, però, tenir present els canvis en positiu que el nou Estatut ha introduït, en especial pel que fa a les noves competències sobre seguretat privada; en concret, les facultats d'autorització, homologació i avaluació dels centres de formació del personal de seguretat privada. Jo crec que aquest és un aspecte que haurem d'adequar-lo, perquè hem guanyat, en aquest camp, marge d'actuació.

En la seva compareixença, el conseller Saura va oferir un acord per la seguretat a Catalunya. Un dels punts anunciats com a possible objecte del pacte era, precisament, la creació de l'Institut de Seguretat. Estic convençut que aquest ha de ser un dels punts en què el consens serà possible. Només hi afegeixo un requisit: perquè el consens sigui possible cal que tothom comparteixi el marc del model nacional de policia de Catalunya i respecti el Cos dels Mossos d'Esquadra més enllà de les picabaralles polítiques.

Moltes gràcies.

El president

L'il·lustre senyor José Domingo, en nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula.

El Sr. Domingo Domingo

Señor presidente, señor *conseller*, señoras *conselleres*, diputados y diputadas, agradezco la cita del señor Bosch, que por fin se acuerda alguien, cuando habla del consenso, de que hay otro grupo parlamentario; muchas gracias, señor Bosch. Estamos aquí, efectivamente, y en esta materia también coincidiremos en el apoyo a la tramitación de la ley.

Celebramos, en primer lugar, que exista un sistema integral y transversal, como se ha definido aquí, de seguridad para Cataluña, en el que tengan unos parecidos elementos comunes, tanto para los profesionales dedicados a la seguridad ciudadana, a los bomberos, bomberos voluntarios, personal penitenciario, salvamento... Esa es una materia positiva, y desde aquí, y al hilo de la intervención que tuvimos el otro día en la comisión, señor *conseller*, quiero reconocer el trabajo de los *mossos d'esquadra*, bomberos y miembros de Protección Civil, que en modo alguno no son aceptables o no son valorados, sino que por este grupo parlamentario son valorados, y mucho. Otra cosa son las políticas que han llevado o impulsan los distintos consejeros o consejeras que ha habido conociendo sobre esta materia, sobre las que ya tenemos otra opinión.

Es un tema de actualidad; es un tema de actualidad y que queda reflejado en la existencia de una delincuencia internacional y una delincuencia organizada, muy orga-

nizada, como antes se ha hecho referencia, en la que los riesgos cada vez son mayores y, por lo tanto, se exige un alto grado de especialización. El instituto que se trae aquí ahora, para su aprobación como proyecto de ley, puede contribuir realmente a facilitar la lucha contra esta delincuencia. Formación, investigación, estudio y asesoramiento son, sin duda, unos buenos instrumentos para establecer la lucha contra la delincuencia y para prevenir y reducir esos riesgos que hoy existen.

Valoramos, por lo tanto, la pertinencia de este proyecto de ley, que inicia para nosotros hoy nuevamente esta singladura en la cámara. Por lo tanto, le daremos apoyo, si bien permítasenos aportar algunos aspectos del mismo que consideramos posibles y francamente mejorables.

Esta ley puede ser instrumento para cubrir ciertas carencias. En la Comisión de Justicia, Derecho y Seguridad, el *conseller* se refirió a la necesaria colaboración con los cuerpos y fuerzas de seguridad del Estado. Es más, uno de los puntos a los que hacía referencia en el pacto que nos dio para firmar abordaba este tema. Lo aceptamos, ese punto, y manifestamos nuestro interés en que eso fuera así.

En coherencia con lo expuesto, señor Saura, creemos conveniente que si se ha abordado la necesidad de establecer mecanismos de colaboración y cooperación, también las fuerzas y seguridad del Estado puedan formar parte, como vocales, de los consejos de dirección y del Consejo Pedagógico en el instituto. Es notorio que se precisa reforzar la cultura de la lealtad y de la colaboración y la coordinación, y creemos oportuno que ya desde el propio seno de la escuela se refuercen esos conceptos, y para ello nada mejor que introducir vocales que precisamente se preocupen de integrar, de armonizar los distintos cuerpos de seguridad, que se visualice de una manera palmaria desde el propio espíritu docente ese espíritu.

Desde Ciudadans –y así lo manifestamos en la intervención de la comisión– estamos muy preocupados por el aspecto garantista del respeto de los derechos y las libertades fundamentales. En modo alguno quiero decir que la intervención de los Mossos en este campo sea usualmente..., pero el propio *conseller* se refirió a algunos excesos, a algunas ovejas negras que puedan a veces acontecer en la intervención policial. Hay que evitarlos desde..., se refirió cuando abordó el tema del código de las buenas prácticas, señor *conseller*. Pero habría que, precisamente, prevenir en la formación esas posibles carencias.

Para ello entendemos que igualmente sería conveniente que en los consejos de dirección y pedagógico también participaran los abogados de Cataluña, precisamente para reforzar el garantismo. Invito a la *consellera* Tura a que precisamente impulse esa área. Por lo tanto, no veríamos mal que se designaran vocales por el Consell de Collegis de l'Advocacia de Catalunya.

Estamos a favor de la unidad de doctrina, de la unidad de doctrina policial, y la unidad de doctrina que precisamente debe compatibilizarse en toda España en materia policial. De ahí el otro día hice alguna referencia a la necesidad de reforzar el modelo policial español. Cre-

emos que el hecho de contar con un sistema de policía propia en Cataluña no ha de impedir que establezcamos las bases para reforzar un modelo policial español –de ahí nuestras propuestas–, y también de impulsar la necesaria cohesión y coherencia y coordinación con el resto de las fuerzas de seguridad del Estado.

Tampoco veríamos mal que se incrementara la participación ciudadana en la..., se visualizara mediante, por ejemplo, designación por parte de las federaciones de asociaciones de vecinos de vocales en el consejo, en el instituto, de manera que..., precisamente si estamos abordando que la participación ciudadana es determinante para la lucha contra la delincuencia, también deben ser los ciudadanos partícipes de la formación y la intervención en la escuela.

Hay aspectos competenciales que pudieran chirriar en el desarrollo de la ley; a algunos de ellos se ha hecho referencia en este debate. Me estoy refiriendo, en concreto, al tema de la seguridad privada. Quizá en el actual contexto, y a la vista del contenido del artículo 3.6, pudiéramos entender que sería necesario matizar si realmente se va a encargar directamente la escuela de la formación de miembros de seguridad privada, o solamente va a encargarse de formar a los asesores, a las empresas. Podría entrar en colisión con la disposición adicional tercera de la Ley de Seguridad Privada la actual redacción, e invito a una cierta reflexión al respecto, que sin duda en la fase de enmiendas tendremos ocasión de aportar.

Igualmente, también habrá que ser muy cuidadoso –si bien aplaudimos la integración de la formación de los bomberos en esta materia– con la actual redacción de las competencias propias de las entidades locales. Hemos de cuidar este apartado, a la vista de que pudiera colisionar el actual artículo 4.k del proyecto de ley con el artículo 66.3 del Decreto Legislativo 2/2003, de 28 de abril, por el que se aprobó el Texto refundido de la Ley Municipal y de Régimen Local, que residencia en los municipios la protección civil y la prevención y la extinción de incendios.

En definitiva, si bien hemos de avanzar hacia la formación, también es necesario contar con los ayuntamientos y corporaciones locales, y quizá sería necesario matizarlo en el proyecto. En resumen, sí que es verdad –y aquí se ha abordado– que el proyecto es excesivamente reglamentista. Creemos que entra demasiado en detalle y a lo mejor nos ata demasiado, ata demasiado de manos a este gobierno y a los gobiernos futuros, a la hora de establecer modificaciones en el mismo. Sería conveniente reducir el grado de detalle, grado de detalle al que sí que es cierto que tiene mucha adicción esta cámara –y buena prueba de ello es el Estatuto–, pero a veces exceder el rigor reglamentista y el detalle nos limita en la intervención de los gobiernos. Por eso invito a reflexionar sobre la conveniencia de reducir aspectos reglamentistas, que no debieran formar parte del contenido de una ley.

Cuente con nuestro apoyo para la tramitación de este proyecto de ley. Y desde la lealtad que siempre manifestamos por parte de Ciudadans en la mejora de los proyectos de ley, aportaremos las enmiendas que consi-

deremos oportunas. Sí celebramos la creación –y volvemos a insistir– de un cuerpo integral y transversal para la seguridad de Cataluña, siempre, y es importante que quede coordinado con las policías y cuerpos de bomberos del resto de España.

Muchas gracias.

El president

Atès que no s'han presentat esmenes a la totalitat, el projecte continua la seva tramitació.

Alteració de l'ordre del dia

Cridem a votació per als punts que vénen a continuació.

(Pausa llarga.)

Designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de Llei d'addició d'un nou apartat a l'article 205 del text refós de la Llei general de la Seguretat Social aprovat pel Reial decret legislatiu 1/1994 (tram. 271-00002/08) (retirada)

Aquesta presidència, d'acord amb l'article 72.3 del Reglament, proposa l'assentiment de la cambra a una sol·licitud de modificació de l'ordre del dia que ha estat presentada pels grups parlamentaris, en el sentit que sigui retirat de l'ordre del dia el punt número 7, que és la designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de Llei d'addició d'un nou apartat a l'article 205 del text refós de la Llei general de la Seguretat Social aprovat pel Reial decret legislatiu 1/1994.

Podem aprovar per assentiment aquesta modificació? (Pausa.)

Queda modificat, doncs, l'ordre del dia.

Passem ara –del punt sisè al novè– a designar els membres del Parlament que han de defensar davant el Congrés dels Diputats proposicions de Llei tramitades i aprovades a l'anterior legislatura i que l'actual vol mantenir.

Designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de Llei dels fons per a l'homogeneïtzació, el rescat selectiu i la subvenció de peatges (tram. 271-00001/08)

El sisè punt de l'ordre del dia és la designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de Llei dels fons per a l'homogeneïtzació, el rescat selectiu i la subvenció de peatges.

Els noms dels candidats proposats pels grups parlamentaris són: pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republi-

cana de Catalunya, l'il·lustre senyor Sergi de los Ríos i Martínez; pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Josep Rull i Andreu; pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Roberto Labandera Ganachipi.

Es pot fer la designació per assentiment? (Pausa.)

Doncs, queden designats els diputats esmentats.

Designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de modificació de l'article 27.1 del Reial decret legislatiu 1/1995, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de l'Estatut dels treballadors (tram. 271-00003/08)

El vuitè punt de l'ordre del dia és la designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de modificació de l'article 27.1 del Reial decret legislatiu 1/1995, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de l'Estatut dels treballadors.

Els noms dels candidats proposats pels grups parlamentaris són: pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Laura Massana i Mas; pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Meritxell Borràs i Solé; pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'honorable senyor Josep Maria Rañé i Blasco.

Els proposo que aquesta designació també sigui feta per assentiment. (Pausa.)

Doncs, queden designats les diputades i el diputat esmentats.

Designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de Llei per a regular el permís de paternitat en els casos de naixement, adopció o acolliment (tram. 271-00004/08)

El novè punt de l'ordre del dia és la designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de Llei per a regular el permís de paternitat en els casos de naixement, adopció o acolliment.

Els noms dels candidats proposats pels grups parlamentaris són: pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyora Anna Simó i Castelló; pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Josep Maria Cleries i González; pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Núria Segú Ferré.

També els proposo que aquesta designació sigui feta per assentiment. (Pausa.)

Doncs, queden designats la diputada i els diputats esmentats.

Interpellació al Govern sobre l'Administració electrònica (tram. 300-00006/08)

El desè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre Administració electrònica. Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula per a la seva exposició l'illustre senyor Pere Vigo.

El Sr. Vigo i Sallent

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en primer lloc m'agradaria mostrar la meva satisfacció al nou conseller de Governació i Administracions Públiques... (*Remor de veus.*)

El president

Senyor diputat... (*Pausa.*) Pot continuar, gràcies.

El Sr. Vigo i Sallent

Una satisfacció que, evidentment, ve donada perquè, personalment, jo vaig entrar a la política de la seva mà, que a més a més em va tocar substituir-lo aquí, al Parlament de Catalunya, i que, a més a més, avui li faig la primera interpellació de la seva vida. I això, evidentment, coneixent la seva capacitat i dedicació al servei públic, crec que ho farà amb un èxit absolut. I, a més a més, amb el desig del nostre grup que així sigui. A més a més, amb una conselleria que és estratègica per al país, perquè no hem d'oblidar que és una evidència que les noves tecnologies de la informació i la comunicació, el que coneixem genèricament com les TIC, són un dels elements que més està canviant la nostra forma de vida, i, a més a més, d'una forma molt accelerada. Hi ha qui diu que a internet un any dura tres mesos. I això moltes vegades és veritat, i sobretot és veritat en aquells llocs on és més difícil arribar-hi.

Per tant, les noves tecnologies han provocat canvis molt significatius en la comunicació, en els hàbits, en les relacions de la nostra societat, en les relacions comercials i en molts altres àmbits de la nostra societat. I avui voldria destacar-ne un de molt important: el de les administracions públiques, entre les administracions i els ciutadans i les ciutadanes amb relació a l'Administració electrònica i amb les mateixes administracions.

I això des d'un àmbit que ha jugat un paper important en aquest país, amb criteris no només de rendibilitat econòmica, sinó també de rendibilitat social. No oblidem que han set experiències municipals, moltes vegades, que han començat a sorgir com grumolls en el territori, per fer una veritable xarxa de coneixement de les noves tecnologies arreu del país, en uns moments en què la temuda fractura i exclusió digital plana sobre moltes comarques interiors i de muntanya, i que vénen a corregir o a intentar pal·liar determinats dèficits estructurals crònics, moltes vegades endèmics, que en la universalització de l'educació moltes vegades han accelerat determinats corrents indesitjables a moltes poblacions –i en refereixo concretament a la desertització del territori.

Aquest mateix diputat i el grup que li dona suport han explicat moltes vegades què representa per a una població el fet que la millor inversió que fan les famílies, que és l'educació dels fills, és una inversió que no té mai retorn, i això provoca un empobriment humà continuat, provoca una desertització de qualitat del territori –sempre se'n van els millors, els més ben formats, aquells a qui s'han destinat més recursos i més esforços–, i això fa que tinguem un país de diferents velocitats, sense igualtat d'oportunitats. I són precisament aquells grumolls, que deia abans que han de funcionar com veritables benzineres de la comunicació, de la informació i de la societat del coneixement, els que faran que tinguem un país cada cop més cohesionat socialment i més vertebrat.

En aquesta interpellació li volem traslladar la preocupació que té el nostre grup parlamentari respecte de la situació actual de l'evolució de les noves tecnologies a les administracions públiques catalanes. Des de molt diverses instàncies i de la mà de reeixits exemples se'ns fa palès que la incorporació de les tecnologies de la informació i de la comunicació ofereixen millores molt destacables en els àmbits de la funció pública –en la prestació dels serveis, en la disponibilitat de la informació, en el mateix exercici professional dels treballadors públics, en la relació amb la ciutadania, en la relació entre les mateixes administracions–, i és indubtable que les noves tecnologies aporten immediatesa, apropament, proximitat, transparència i una cada cop més necessària eficàcia i eficiència.

Tenim el convenciment que les noves tecnologies encara estan en alguns casos per explorar i per consolidar-se, i és per això que sol·licitem que ens exposi el capteniment del seu Govern i de la seva conselleria respecte a això durant la present legislatura.

Les administracions han de ser modernes i adaptar-se a l'època en què viuen, i voldríem saber com pensa el Govern de Catalunya afrontar aquesta necessària modernització.

Jo crec que hi ha un full de ruta important, que ens marca la Comunitat Europea, com són les darreres estratègies i plans d'acció europeus, com l'eEurope 2005 o el Pla d'acció sobre l'Administració electrònica 2010, que estableixen objectius per fer de les administracions públiques veritables motors de modernització de la societat europea i veritables agents implicats en la cohesió i en la convergència digitals.

De fet, les anàlisis actuals de les Nacions Unides ens demostren que els països que més destaquen quant a l'obertura i eficiència del sector públic i quant a preparació en l'Administració electrònica són també els primers en rendiment econòmic i competitivitat. I aquesta correlació creiem que mereix l'atenció del Govern del nostre país i un esforç prioritari.

Voldria fer-li menció dels principis bàsics que creiem que han de guiar l'acció de govern i que entenem que no són altres que els que procedeixen del recent text estatutari. En aquest sentit, el nou Estatut d'autonomia reconeix, com a dret dels ciutadans, l'accés als serveis públics i a una bona administració, i afirma, en el seu article 30, que les administracions públiques han de

fixar les condicions d'accés i els estàndards de qualitat d'aquests serveis, amb independència del règim de llur prestació.

En aquest sentit, voldríem saber quines són els actuacions que el Govern té previstes per establir aquests estàndards de qualitat dels serveis públics.

D'altra banda, sap que el mateix Govern de Catalunya s'ha posicionat explícitament sobre la modernització de les administracions públiques, i la declaració programàtica del Govern d'entesa evidencia tres objectius molt clars: aconseguir una administració eficaç, moderna, participativa; continuar impulsant l'ús de les noves tecnologies, i impulsar la coordinació i col·laboració entre les administracions públiques.

La mateixa declaració programàtica proposa tres actuacions per fer possible assolir aquest triple objectiu: reforçar l'Administració Oberta de Catalunya, com a xarxa que ofereixi tràmits integrats als ciutadans, facilitar la vida als ciutadans i a les empreses; continuar amb els processos de modernització de les eines que la Generalitat posa a l'abast dels ciutadans per als diferents processos administratius, i impulsar les TIC a l'Administració com a eina fonamental per a la governança.

Som plenament conscients que els projectes d'Administració electrònica són projectes de llarg recorregut, que tenen una complexitat molt important, perquè no totes les administracions van al mateix ritme, no totes les administracions tenen els mateixos recursos; que hi han problemes de formació; que és precisament aquesta extensió d'aquesta xarxa bàsica de centres de comunicació, aquestes benzineres de la informació que deien, que han de procurar aquesta formació i aquest coneixement arreu del territori. I tots aquells que, com vostè i com jo, tenim un concepte reticular de la política, del país i de la vida, diríem, enfront d'aquells que el tenen radial de tot plegat, el que necessitem precisament és que en ares d'aquesta vertebració, d'aquesta cohesió social, això sigui possible amb les mateixes eines i amb igualtat d'oportunitats arreu del territori. Això té una complexitat important: que no aporten resultats immediats en molts dels casos; però estem en un principi de legislatura, estem començant un nou camí, i urgeix engegar, com més aviat millor, les actuacions que ens permetin arribar a les fites marcades, que ja ens ho marcaven els plans estratègics que s'havien aprovat en altres legislatures.

És, per tant, interès d'aquest Parlament, d'aquest diputat i del grup que li dona suport, conèixer quin és el capteniment del Govern envers l'Administració electrònica, quines estratègies, objectius i actuacions vol impulsar aquest Govern per fer possible el desplegament de l'Administració electrònica al nostre país. De ben segur que de l'èxit d'aquestes iniciatives..., hi tindrà molt a veure el futur de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable senyor Joan Puigcercós, conseller de Governació i Administracions Públiques.

El conseller de Governació i Administracions Públiques (Sr. Joan Puigcercós i Boixassa)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Govern té una obligació, que és servir, evidentment, els ciutadans; és a dir, el primer objectiu d'un govern és estar a l'atenció dels ciutadans, i, evidentment, prestar els serveis amb eficiència i eficàcia. I les noves tecnologies, la societat de la informació, com deia molt bé el senyor Vigo, ens ofereixen una gran oportunitat perquè aquest sigui un govern, tota l'Administració, totes les administracions siguin més àgils, més eficients, no només pel benestar que pot generar quan un tràmit burocràtic pot allargar-se dies i pot comportar maldecaps a molts ciutadans i ciutadanes, sinó perquè també per a l'economia del país és un canvi important quan una administració és àgil, és ràpida i evita el que en diem «tràmit burocràtic». No en va totes les enquestes que es fan a la majoria d'empresaris de Catalunya, les diferents associacions empresarials, assenyalen com els excessos de tràmits burocràtics, els excessos entre tres administracions, moltes vegades, que operen no de forma contradictòria però sí moltes vegades demanant els mateixos tràmits —és a dir, el que pot ser l'Administració local, la de l'Estat i la mateixa Administració catalana—, acaben generant greus problemes i disfuncions.

Per tant, primer objectiu: orientar-nos el ciutadà com a centre dels nostres objectius i assolir en la nostra prestació de serveis els nivells d'eficiència i eficàcia que el ciutadà té dret a exigir-nos. Aquests són els dos objectius, i la implantació de l'Administració electrònica ha de ser un dels grans reptes i objectius d'aquests propers quatre anys.

L'il·lustre diputat senyor Vigo ens ha demanat els plans i les iniciatives europees en temes d'administració electrònica. Deixi'm dir-li que un dels aspectes més importants que destaca en aquestes iniciatives és el paper impulsor que tenen les diferents administracions públiques en la modernització. Properament tindrem l'oportunitat d'intervenir en aquesta cambra per exposar les directrius del conjunt del Departament de Governació, i ja els avanço que el paper exemplar de l'Administració no només es pretén reforçar en l'àmbit de l'ús de les tecnologies de la informació, sinó també en el mateix desenvolupament d'infraestructures de la xarxa de telecomunicacions o la contractació amb elevats estàndards de qualitat de serveis i continguts, per citar-ne altres casos. No només fent administració electrònica estem creant automatismes i facilitant la vida als ciutadans, sinó que també podem col·laborar, podem ajudar a la creació i a la vertebració d'un sector TIC vertical. Avui en dia, moltes vegades, concebem encara les noves tecnologies, les empreses de la societat del coneixement com a empreses de caràcter horitzontal, al servei d'altres àmbits, com la indústria o els serveis. El sector TIC és un sector que ha de ser vertical en si mateix; hi podem col·laborar..., quan l'Administració avança en la creació de l'Administració electrònica, pot ajudar a vertebrar aquest sector vertical.

Hem de ser conscients, però, de tot allò que comporta el terme «modernitzar». No estem parlant simplement, doncs, d'incorporar tecnologia a la relació entre l'Administració i els ciutadans, les empreses o les organitza-

cions. Estem parlant de transformar les administracions catalanes. Es tracta d'aprofitar la incorporació de les noves tecnologies per repensar una nova forma àgil i eficaç de prestar serveis.

El Govern de la Generalitat de Catalunya és conscient que els projectes d'administració electrònica han de ser estratègics i amb visió de país. I això què implica? Que aquest procés de modernització ha de ser compartit per totes les administracions.

En primer lloc, pel que fa a la relació dins de la mateixa Generalitat, l'actual organització de la Generalitat atorga al Departament de Governació i Administracions Públiques el paper d'impulsor de l'Administració electrònica. Sàpiguen que prenc aquesta responsabilitat amb l'ànim de promoure una veritable coordinació interna. Som conscients –i l'experiència així ho ha anat demostrant– que per a l'èxit de la implantació de l'Administració electrònica tots els departaments de la Generalitat, totes les seves empreses públiques, totes les seves agències han de ser veritables protagonistes actius del procés.

I en segon lloc, pel que fa a les relacions entre les diverses administracions, saben que en un país com el nostre, on convergeixen tres nivells diferents d'administració pública, és de vital importància que el desenvolupament de l'Administració electrònica porti nivells de maduresa similars entre les tres administracions, al mateix ritme. Les administracions locals i l'Administració de la Generalitat de Catalunya es necessiten mútuament i en bona part es complementen. Una altra cosa és el que s'ha après amb l'experiència de gairebé sis anys d'e-govern, és el que el projecte d'administració electrònica..., són projectes a llarg termini, són projectes estratègics i complexos, que comporten treballar en paral·lel en molts fronts –organitzatiu, normatiu i tecnològic– i que requereixen un impuls polític clar i uns acords que permetin convertir-ho en projectes de país.

Evidentment, també s'ha de mencionar la necessitat d'una dotació econòmica suficient i sostinguda, atès que no són projectes conjunturals i necessiten una inversió a llarg termini. Deixin-me dir-los, però, que estem parlant de millorar l'eficàcia i l'eficiència; per tant, estem parlant d'una inversió.

Els èxits i els potencials de l'Administració electrònica són clarament visibles en diversos exemples de països de la Unió Europea. Sense anar gaire lluny, a la mateixa Unió Europea: Dinamarca, un país amb menys població que el nostre, però –fixin-s'hi–, des de la implantació de Dinamarca, de l'Estat danès, del que va ser l'Administració electrònica, es calcula que els contribuents danesos s'han estalviat 150 milions d'euros, pels automatismes que s'han generat amb la posada en marxa de mecanismes d'administració electrònica, i les empreses, i les empreses daneses s'han estalviat 50 milions d'euros anuals. Són xifres, per a la modèstia dels pressupostos catalans –i quan dic «pressupostos» dic de tota la Generalitat, del mateix Govern i de l'Administració local–, són xifres vertiginoses. Si aconseguim un model eficient d'administració electrònica, redunda no només, com deia abans, sobre el sector vertical de

les TIC: redunda també en l'estalvi de recursos de la mateixa Administració i de les empreses.

El Govern de Catalunya és conscient que avui hi ha determinats punts crítics, el que en podríem denominar «barreres», però en el desenvolupament de l'Administració electrònica davant d'aquestes barreres òbviament durem a terme les actuacions necessàries per superar-les. I permetin-me que els n'avanci el capteniment sobre cadascuna.

En primer lloc, la manca d'impuls de l'Administració electrònica i la falta de col·laboració entre els agents implicats; aquest és el primer obstacle que tenim per poder avançar en l'Administració, en la implementació de l'Administració electrònica. Deixant de banda l'impuls polític, que té el seu fòrum en el mateix Govern, cal donar cos perquè l'impuls tècnic sigui degudament referenciat i tingui prou iniciativa, capacitat i autoritat per poder impulsar aquells projectes d'administració electrònica que el Govern considera prioritaris. Aquest impuls ha de ser integrador i coordinador. Els projectes d'administració electrònica, saben que comporten dificultats de coordinació no només en la visió tecnològica, sinó també en la política i, sobretot, organitzativa.

Per garantir l'impuls i la coordinació de l'Administració electrònica, el Govern té previst crear una oficina per al desenvolupament de l'Administració electrònica. Aquesta no és una oficina que ha de suposar més nombre de persones, sinó que dependrà directament de la Secretaria de Modernització i Funció Pública, adaptant ja la gent qui hi ha, l'equip que hi està treballant. Vol-dria destacar que aquest impuls, lògicament, inclou la important tasca de capacitar i formar els responsables de l'Administració pública, perquè la modernització implica també la formació de les persones que ja estan servint els ciutadans i que necessiten un nou llenguatge, necessiten un nou sistema operatiu.

En segon lloc, segona barrera, segon obstacle: la barrera que suposa la col·laboració entre les diferents administracions públiques. Vostès saben perfectament que si no es comparteixen bases de dades –sempre amb la col·laboració de l'Agència Catalana de Protecció de Dades–, si no hi ha interoperativitat, és molt difícil que puguem fer la col·laboració entre les diferents administracions. I vostès saben que per la proximitat la importància de l'Administració local, dels ajuntaments, és cabdal en aquest sentit.

Per tant, és bàsic introduir en aquests propers quatre anys interoperativitat dels sistemes. I és bàsic seguint les recomanacions que s'han fet a nivell de les diferents enquestes europees, en el marc de l'estratègia d'eGovernment 2010. Les barreres entre organitzacions són, precisament, considerades els obstacles més importants. I per aquesta raó es va signar ja l'any passat el Conveni marc d'interoperativitat dels sistemes d'informació de les administracions públiques, entre la Generalitat de Catalunya, Localret i l'Ajuntament de Barcelona.

Per assolir aquesta interoperativitat, el departament està impulsant la construcció d'una eina tecnològica: la plataforma d'integració i col·laboració administrativa PICA. Aquest instrument, la PICA, més l'Administració oberta de Catalunya, ens han de facilitar les

condicions per poder operar entre les diferents administracions. Per una part, intercanvis d'informacions entre els diferents departaments de la Generalitat; per l'altra, entre les diferents administracions –l'Administració local, l'Administració de l'Estat i l'Administració nacional catalana–, i finalment entre aquestes administracions i altres institucions i organismes, com poden ser el col·legis professionals, les universitats o les empreses. L'objectiu és evitar la demanda al ciutadà d'informació que té la mateixa Administració, evitar els tràmits innecessaris als ciutadans i tendir a la finestreta única.

I, finalment, un quart problema que ens podem trobar, un nou obstacle, un nou model de relació amb els ciutadans. Tenint en compte l'obsolescència tecnològica organitzativa de la plataforma actual de relació amb els ciutadans per part de la Generalitat de Catalunya, s'aposta per la construcció d'un nou portal de tramitació: el Gencat Serveis i Tràmits, que, com saben, forma part de les competències del Departament de Presidència.

Aquestes són algunes de les actuacions que el Govern de la Generalitat de Catalunya està ja duent a terme, però estem només iniciant una legislatura que ha d'esdevenir definitiva per la seva modernització, sabent que és un procés lent, gradual, que implica diferents administracions, que implica també un canvi qualitatiu en la mentalitat dels servidors de la funció pública, i també de les diferents administracions. És un canvi que ha de redundar en benefici dels ciutadans, de l'Administració, del funcionament de la mateixa Administració, però sobretot també de l'economia global del país.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, honorable conseller. El senyor Vigo no vol fer rèplica.

Interpellació al Govern sobre les llistes d'espera de sanitat (tram. 300-00007/08)

Per tant, passàrem a la següent interpellació, el punt onzè de l'ordre del dia. (Pausa.) La presenta el senyor José Domingo. En tot cas...

El Sr. Domingo Domingo

Perdonen la omnipresència hoy en esta cámara, pero es que somos muy pocos. En todo caso... –no veo a la *consellera*... En los últimos días hemos conocido una información sobre el estado de las listas de espera quirúrgicas que proporciona el Ministerio de Sanidad y Consumo, en la que Catalunya, nuestra comunidad autónoma, se encuentra en el furgón de cola entre las tres comunidades peor situadas en cuanto a las listas de espera.

Esta situación contrasta con el concepto, expresado en otros tiempos, de querer ser el motor del país y exportar un modelo sanitario que se consideraba ejemplo a se-

guir por el resto de las comunidades. Ante... (*La consellera de Salut entra al Saló de Sessions.*) Decía, señora consellera, que a la vista del resultado de las listas de espera del Ministerio de Sanidad y Consumo, Catalunya se encuentra en estos momentos en el furgón de cola en esta materia: estamos entre las tres comunidades peor situadas en cuanto al estado de las listas de espera. No somos, por lo tanto, el motor del país en esta materia, y no podemos presumir para exportar un modelo sanitario que debiera ser ejemplar y que debieran seguir el resto de comunidades. En definitiva, la mayoría de las comunidades autónomas se encuentran sustancialmente mejor que nosotros.

Es verdad que la existencia de listas de espera no es una novedad y no es imputable a su Gobierno. Se dice que es conveniente, incluso, que haya una lista de espera estructural, en términos de economía sanitaria, pero es evidente que lo que está aconteciendo en Catalunya desborda ese margen estructural del que hablan los técnicos. Basta consultar los datos del propio departamento para comprobar que en algunos aspectos el tema de las listas de espera quirúrgicas ha alcanzado cotas escandalosas.

Sí que también es cierto que se ha producido una leve reducción de las mismas desde que está al frente de la *conselleria*. En términos de número de inscritos, en la lista de espera se ha pasado de 66.567 pacientes –en este caso el nombre de «pacientes» les viene que ni pelado, a ellos–, en diciembre de 2003, a 52.442, en diciembre del 2006. Pero esta tendencia no es general, no se produce en todas las intervenciones; está concretada en algunas intervenciones, pero no en todas.

Podemos decir, señora *consellera*, que las medidas ideadas para reducir las listas de espera no han sido especialmente imaginativas hasta ahora. Para mejorar esta situación su departamento presupuestó, extraordinariamente, 8 millones de euros a los centros hospitalarios de la red pública, y se han destinado exclusivamente a retribuir las horas extras que se realizan por los profesionales sanitarios para incrementar el número de intervenciones quirúrgicas. He de decir que esta es una solución de parche que no contribuye a solucionar estructuralmente el problema.

También podemos apreciar que existen, si analizamos las distintas listas de espera..., que se ha reducido el tiempo de algunas intervenciones, asociado al aumento de la actividad, es decir, se ha hecho más actividad y se ha reducido el tiempo; es, por ejemplo, el caso de las cataratas. En otros casos, la reducción del tiempo de espera no ha venido derivado, precisamente, de un incremento de la actividad, sino de circunstancias extrañas. Por ejemplo, me estoy refiriendo con ello a las prótesis de rodillas o a las prótesis de cadera, en que ha habido menos intervenciones en este período y sin embargo, ahora mismo, hay menos pacientes esperando en lista de espera. Y en otros casos no ha habido ni reducción de actividad, y, en cambio, se ha producido también el incremento del tiempo de espera.

En definitiva, estamos ante un supuesto muy sensible para los ciudadanos. ¿Y qué percepción tiene el paciente en estos momentos? La percepción del paciente es

que no le basta con que le digan que se están reduciendo de una manera casual en veinte, veinticinco o treinta días las listas de espera, puesto que su percepción es que lleva mucho tiempo esperando que se solucione su problema sanitario.

Pongámonos en el caso de un paciente medio, desde que nota los síntomas de su enfermedad por primera vez. Este paciente nota que se le duermen las manos por la noche; en ese momento en que es consciente que tiene un problema acude a su médico de asistencia primaria: pongamos una espera de cuarenta y ocho horas en el mejor de los casos, aun cuando tenemos constancia de que en algunos centros de atención primaria la espera para ser atendido, en supuestos no de urgencia, alcanza incluso el mes.

Su médico de primaria, si consigue dedicarle el tiempo mínimo necesario para preguntar y explorar, lo orientará como un síndrome de túnel carpiano. Con buen criterio solicitará una exploración complementaria para confirmar el diagnóstico, un electromiograma, por ejemplo. Noventa días de espera, en el mejor de los casos, dependiendo de la zona de residencia.

Una vez confirmado el diagnóstico del médico de asistencia primaria lo derivará hacia la consulta de traumatología del hospital de referencia para establecer la indicación quirúrgica. Dos o tres meses de espera hasta que se llega a esta circunstancia.

Una vez sea visitado en la consulta de traumatología, en ese momento —en ese momento—, es cuando empieza a formar parte de la lista de espera quirúrgica. Han transcurrido, desde el inicio de su dolencia hasta ese momento, cinco o seis meses, más de ciento ochenta días, o ciento ochenta días.

La percepción del paciente, evidentemente, no es que está ante un período de espera de seis meses sino de un año. Por lo tanto, creemos conveniente que se cambie el criterio de las listas de espera de forma que se empiece a valorar no desde la lista de espera quirúrgica sino desde la lista de espera de procedimientos diagnósticos terapéuticos.

Las listas de espera no se solucionan con planes de choque más o menos oportunistas. Evidentemente, la situación que podemos comprobar es que existe un déficit de personal e instalaciones que es estructural ahora mismo en la sanidad catalana, que no se soluciona con horas extras de los profesionales sanitarios. Hay que contemplar, y espero que así lo sea, el incremento de la esperanza de vida de nuestra población, el incremento global de población especialmente debido a la población inmigrante.

Por lo tanto, confiar en la resolución de este problema en base a unas aportaciones extraordinarias no lleva a nada puesto que debemos abordarlo desde un punto de vista estructural. De hecho, ya han fracasado los planes de choque en países como Irlanda, Suecia o Noruega, que tenían parecidos problemas a los nuestros.

Señora *consellera*, suerte que en nuestra comunidad existe un colchón, el colchón de los seguros sanitarios privados en Cataluña. Si no fuera así, no sé cuánto tendrían que esperar los pacientes en Cataluña para ser

atendidos. Se ha de tener en cuenta que, según datos del año 2002, no actualizados, casi un 25 por ciento de la población de Cataluña cuenta con un seguro privado, a diferencia del resto de España, en que este porcentaje es del 10 por ciento.

Las medidas que se han utilizado o que se han ideado para solucionar este tema, en concreto el de los certificados de garantía, tampoco nos merece credibilidad. Evidentemente, no toda la responsabilidad, y es así, de las listas de espera recae en los profesionales sanitarios; es más, entendemos que es la menor de estas responsabilidades. Se ha previsto la posibilidad de reconocer la asistencia en un período determinado en determinados casos concretos. Esto se hará a petición del paciente o de oficio cuando el centro no cumple el tiempo de espera garantizado por la Administración; seis meses, por ejemplo, en muchos de los casos a los que nos estamos refiriendo.

¿Cuántos pacientes conocen realmente la posibilidad de solicitar ese certificado de garantía o cuántos pacientes han sido desviados por la Administración para garantizarle, precisamente, la intervención quirúrgica en el período que está previsto en el Decreto 354/2002, del 24 de diciembre?

Debemos empezar a utilizar los procedimientos de oficio y empezar a racionalizar en las listas de espera, de modo que la Administración se encargue, precisamente, de impulsar de oficio la intervención quirúrgica, no esperando que el paciente denuncie la situación. Pero es que a veces nos encontramos con circunstancias sorprendentes que deberían ser corregidas por parte de la Administración.

Un ejemplo concreto. Es difícil de justificar listas de espera como las existentes en algunos centros, por ejemplo: once meses para la intervención por varices en el Hospital del Espíritu Santo, de Santa Coloma de Gramenet, mientras que en el Hospital de Mataró, muy próximo, esta espera es inferior a un mes, o en el hospital municipal de Badalona. Todos ellos, todos estos centros están geográficamente muy próximos, con lo cual sería conveniente que, por parte de la Administración, se impulsaran medidas para igualar en las intervenciones quirúrgicas el tiempo de espera.

En definitiva, el tema es estructural y espero su contestación para saber cuáles son las medidas que tiene previstas su Gobierno para resolver este problema.

El president

Honorable senyora Marina Geli, consellera de Salut, té la paraula.

La consellera de Salut (Sra. Marina Geli i Fàbrega)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, comparteixo amb vostè que el punt feble més important del sistema nacional de salut a Catalunya és, precisament, l'accessibilitat. Hi hem esmerçat i hi esmerçarem tots els nostres esforços perquè deixi de ser aquest punt feble.

Però permeti'm que li contesti primer en relació amb els comentaris que vostès feien d'una publicació, d'un mitjà periodístic, de fa pocs dies, que deia que a Catalunya

estàvem a la cua de l'accessibilitat, o que tenia més llistes d'espera que la resta de les comunitats autònomes.

Sense abundar en aquest tema, perquè crec que hem de parlar de què fem des d'aquí perquè tenim competències, doncs, per fer-ho, faltava absolutament rigor en la informació. Però, a més a més, hi ha qui trenca les regles del joc per no ser transparent. La Comunitat de Madrid posa una persona en llista d'espera quan l'anestesiista li diu que portar a quiròfan. Si nosaltres féssim això avui, tindríem molt poc temps de llista d'espera; no en faríem res perquè seria fer d'estruç, eh?

Per tant, li hem demanat al Ministeri de Sanitat que el que nosaltres volem saber és la comparació, primer, del que hauria de ser, d'activitat per mil habitants; quina és la demanda diferenciada en les comunitats autònomes, i la productivitat, per descomptat. Per poder analitzar, clarament, si és veritat, doncs, que a Catalunya, com diu vostè, o com deia aquell mitjà, estem pitjor que a la resta. N'estic profundament convençuda, ja que la majoria de catalans així ho diuen; totes les enquestes donen una bona nota al sistema sanitari de Catalunya. Diuen que un punt feble és l'accessibilitat, però continuen donant-hi, especialment als professionals, una nota de notable i excel·lent, dient que hem de millorar-ne l'organització.

Però no vull parlar d'Espanya. Permeti'm que li expliqui algunes qüestions de les que hem fet en aquests tres últims tres anys i de les que estem fent i continuarem fent.

Com deia vostè, sí que hem de dir, perquè no es pot fer demagogia en aquest tema, que en el model sanitari, que suposo que compartim –un sistema nacional de salut d'accés universal i una assegurança de salut complementària–, donats molts elements –fonamentalment dos: l'increment de la població, extraordinari, a Catalunya, 1 milió de persones en menys de deu anys, i, segon, per descomptat, l'envelliment de la població i la millora del tipus d'intervenció quirúrgica, que fa que hi hagi molta menys morbiditat–..., fa que la demanda d'intervencions quirúrgiques, i en general d'oferta sanitària, tingui un creixement exponencial.

Dir que és veritat i accepto que no tenim encara avui una oferta i una demanda prou adequada per garantir la qualitat que voldríem i l'accessibilitat, i això necessita un cert temps, i de planificació d'accions de continuïtat.

Per tant, nosaltres el primer que hem fet és absoluta transparència, dir el que està passant. El desembre del 2003 vàrem actualitzar les llistes d'espera per a catorze procediments quirúrgics, fent aflorar i traient els tres mesos que tenien com a criteri del que es deia «garantia tècnica». Per tant, vàrem assumir que teníem, per a aquests catorze procediments quirúrgics, 66.000 persones en llista d'espera. Hauria pogut continuar dient trenta mil, però no hi feia res, perquè la veritat és que en teníem 66.000. I en tres anys, en aquest moment, el desembre del 2006, en tenim 52.000. Però per veure el volum d'activitat, perquè ho hem de dir, que fa el sistema sanitari públic a Catalunya, en tres anys s'han intervingut una mitjana de 150.000 persones cada any,

només per aquests catorze procediments que tenim en temps de garantia.

I no hi ha més que augmentar l'activitat, no hi han altres fórmules màgiques. I hem augmentat l'activitat d'una manera molt important, i, per tant, hem disminuït les llistes d'espera. Estem satisfets? No, no estem satisfets perquè entenem que això ha de continuar millorant, igual que hem intentat millorar l'equitat territorial.

I hem fet diferents qüestions. Primer, posar més recursos al sistema. Hem passat de l'any 2003 una despesa per persona i any a Catalunya de 860 euros a una despesa el 2006 de 1.160 euros per persona i any –i continuarà augmentant–, a part d'una compra selectiva addicional, de posar més recursos especialment per a les llistes d'espera, d'entorn dels 8 milions d'euros anuals per augmentar l'activitat. Per tant, hem posat transparència, més recursos, hem planificat els recursos, no només a curt termini sinó a mitjà i a llarg termini.

Posem l'exemple que vostè em deia de l'Hospital de l'Esperit Sant de Santa Coloma. Hem obert una part del nou hospital de Santa Coloma; n'obrirem aviat la següent, la part de quiròfan, etcètera, que permetrà tenir més activitat.

I així podria, si ho vol vostè, passejar per tot el territori, perquè ja m'agradaria tenir el nou hospital del Baix Llobregat funcionant, el nou hospital de Sant Boi funcionant, el nou..., etcètera, eh? Podria portar-li-ho, perquè estem fent la més gran inversió..., que permetrà també fer més activitat, perquè a vegades no és un problema de professionals, sinó que no tenim ni suficients quiròfans per fer l'activitat, eh?, perquè el volum d'activitat que fem s'ha de fer en uns quiròfans que no només fan aquestes catorze patologies, sinó moltes altres qüestions d'un sistema de gran complexitat; una inversió de 4.000 milions d'euros, inversió del 2004 al 2012, tota planificada, per descomptat amb discriminació positiva en aquests territoris on tenim una oferta major, o necessitat d'una oferta major, perquè la demanda és creixent, especialment per augments de població que no s'havien contemplat.

Quart. Per descomptat, nosaltres el que estem fent..., i això ha de ser així, hem de garantir als ciutadans temps on, a partir d'aquell dia, ells puguin reclamar i ser intervinguts en un altre lloc. Li he de dir que aquest certificat que nosaltres emetem en el mateix moment que el ciutadà vol, molt pocs ciutadans el demanen. Una mitjana de cinc-cents persones l'any demanen aquest certificat, i la majoria, quan tenen dret, establert per decret, a ser intervinguts fora dels seu hospital, al cap de sis mesos, no volen..., perquè tenen confiança, i això és quelcom extraordinàriament important a preservar. No és que els obliguem a no canviar: és que no volen canviar. S'esperen, prefereixen esperar-se un mes, dos mesos, tres mesos més, abans de canviar d'hospital, i especialment de professional, eh? I això ho respectem, per descomptat, encara que nosaltres els aportaríem, per descomptat, i finançaríem aquesta intervenció al cap de sis mesos a qualsevol lloc del sistema sanitari.

I també no hem volgut enganyar els ciutadans. Permetin-me posar un exemple molt clar amb les pròtesis de genoll, que, per cert, és l'única comunitat autònoma

que la té en temps de garantia, i té una activitat anual extraordinàriament important: gairebé vuit mil persones l'any s'intervenen en el sector públic, ara ja gairebé deu mil en l'últim any, de pròtesis de genoll.

Nosaltres vàrem dir: «No podem garantir als ciutadans de Catalunya el primer any sis mesos. És enganyar-nos.» El primer any, 2004, 24 mesos; el segon any, 2005, 18 mesos; el següent any, 2006, 12 mesos, i enguany, 6 mesos. Perquè aquesta és la realitat d'un sistema d'altíssima complexitat que ha de fer una activitat importantíssima. Perquè hi ha un altre element molt important: que s'ha de ser prudent. Hem millorat en temps d'espera les intervencions que tenim amb temps de garantia, però n'hem empitjorat algunes altres, que no tenim amb temps de garantia, perquè prioritzem al quiròfan i al professional, per exemple, la pròtesi de genoll i no la patologia de columna, per posar-n'hi un exemple, que és el cas clínic que vostè m'explicava de la persona que té un formigueig, que potser té..., o no, eh?, no hem de fer de metges aquí, però en tot cas podria tenir una patologia de columna que pogués acabar en una intervenció, o no.

Per tant, el que nosaltres ara ja hem de fer en aquests propers quatre anys: primer, intentar acabar la legislatura amb quelcom que comparteixo que és molt important, i ho hem après a través d'una mesura ja iniciada, que és, des que el metge de capçalera té una sospita diagnòstica, fins que se li diu quin diagnòstic té, que és l'element d'angoixa més important dels ciutadans, que no passin més de tres mesos –estic parlant de patologies no urgents. Això necessita circuits ràpids, posar d'acord...

El president

Honorable consellera...

La consellera de Salut

...molts dels actors del sistema. Això és el que hem iniciat amb el diagnòstic ràpid del càncer, en un mes; casant les agendes, fent confiança entre la primària i l'especialitzada. Per a una persona, avui, que té una sospita de càncer de mama, de càncer de colon o de càncer de pulmó, tenim una via ràpida perquè en un mes li diguem si té o no té el càncer i si ha de fer..., si el té, quin tipus de tractament.

El president

Honorable consellera...

La consellera de Salut

Perdó, continuaré en la part de..., ho diré en la segona part de la rèplica. Només li voldria dir que les anàlisis de..., els números freds no responen a una realitat de moltíssimes accions que podem compartir en la segona part de la meua intervenció.

Gràcies.

El president

Gràcies. El senyor Domingo pot fer la rèplica.

El Sr. Domingo Domingo

(L'orador comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.)...existe realmente una lista de espera de carácter estructural en Catalunya. No se ha discutido por esta parte los datos que ha facilitado la propia comunidad..., el propio Gobierno de la Generalitat.

Sí lamentamos, en este caso, su función de dedo acusador, en la medida en que..., en cuanto a que ha desviado la atención de los datos que facilitaba este medio de comunicación y los ha derivado al medio de comunicación: ha matado al mensajero. Creemos, a la vista de aquellos datos, que realmente nadie cuestiona que estábamos los terceros por la cola, a la vista de aquellos datos.

En todo caso, de haber alguna desviación sobre esos datos, el mecanismo adecuado es denunciarlo ante el Ministerio de Sanidad y Consumo, o bien proceder a la modificación del sistema de tasado o de listado de espera. Esa es la solución que cabría, y no otra.

Celebramos, para intervenciones no urgentes, como ha dicho, que desde el momento de la sospecha hasta la resolución del problema transcurran solamente tres meses. Si es así –si es así–, realmente la felicitaremos. Lo tendremos en cuenta al final de esta legislatura, que es el período al que se ha comprometido. La seguiremos en esa intervención.

En todo caso, hemos abordado el problema desde un punto de vista estructural. Claro que se ha incrementado la población, y claro que hay más demanda sanitaria a la vista del envejecimiento de la población. Nadie discute eso. Y es necesario, sin duda, mayores intervenciones quirúrgicas y no quirúrgicas. Pero eso tenía que haber sido previsto. Eso hace mucho tiempo que está en el orden público, se sabía que iba a ocurrir. Y de eso nos quejamos. Nos quejamos de que ha faltado previsión y de que en estos momentos tenemos unas listas de espera estructurales enormes, porque ha faltado previsión.

Vamos a hacer una serie de propuestas concretas que entendemos que podrían mejorar las listas de espera en Catalunya. Creemos que existen unos mecanismos de financiación con presupuestos estancos en los centros, que a veces limitan la actividad o el impulso de centros concertados. Cuando se acaba el presupuesto ya no hay lugar para mayores, para nuevas intervenciones. Y se está produciendo que hay parones en los últimos meses del año, debido precisamente a que se acaba el presupuesto.

Entendemos igualmente que se ha de homogeneizar los criterios de inclusión en lista de espera y procesos diagnóstico-terapéuticos para todos los centros de la red pública, que no es así. Es preciso que haya una creación de protocolos homogéneos y consensuados, basados en la evidencia clínica, en la opinión de expertos y asociaciones profesionales. Invitamos a que se hagan.

Sería también conveniente que, a la hora de establecer la prioridad de las listas de espera, no se utilice solamente el tiempo, sino también criterios médicos funcionales y sociales.

Se ha referido al certificado de garantía. No podemos estar de acuerdo con lo que ha manifestado. Evidentemente que no tiene soporte o no tiene razón de ser que solamente más de seiscientas personas hayan solicitado o bien la desviación o la aplicación del certificado de garantía, cuando, según sus datos, más de cincuenta y dos mil personas están esperando intervenciones quirúrgicas. No es de recibo que solamente seiscientas personas..., y no me vale el criterio de la confianza en el médico de atención primaria o en el médico próximo, en el hospital próximo; no me vale. Creo sinceramente que lo que está ocurriendo es que el paciente no tiene conocimiento de la existencia de la posibilidad de desviación a otro centro, no tiene conocimiento de la posibilidad de exigir el cumplimiento de las intervenciones quirúrgicas en ese plazo. Y sería conveniente que se facilitara por la Administración ese conocimiento e incluso se aplicara de oficio, puesto que tiene los mecanismos para garantizar la intervención en el tiempo previsto.

En todo caso, no me ha contestado al tema que la planteaba sobre las diferencias entre centros próximos, diferencias escandalosas, como las que he planteado, entre centros próximos. Creemos sinceramente que eso debe corregirse. Ha de primarse y evitarse la desigualdad en el tratamiento, y eso, con una buena planificación, es fácil de solucionar.

Muchas gracias.

El president

Té la paraula l'honorable consellera.

La consellera de Salut

Gràcies. Amb relació als criteris d'inclusió a les llistes d'espera, s'està fent. A través de l'Agència d'Avaluació Tecnològica, senyor diputat, li faré arribar quins són els criteris, consensuats amb totes les societats científiques, d'inclusió; exactament igual que la prioritització a dintre els temps d'espera, que no és només per temps, sinó per criteris de gravetat, consensuats amb els nostres professionals. És a dir, operem abans una persona que té cataractes als dos ulls que una persona que les té en un ull, o operem abans una persona l'artrosi de genoll de la qual la incapacita per caminar. Tot això està consensuat, senyor diputat, i li ho faré arribar, per descomptat.

Per altre costat, en la majoria d'intervencions quirúrgiques complim el temps de garantia. Perquè vostè sembla que expliqui un panorama que no complim, i no és cert; hi insisteixo, en les que tenim amb temps de garantia, i en alguns territoris amb diferències, que estem esmenant, eh? L'equitat territorial és un objectiu fet i no aconseguit encara, he de dir, per molts motius estructurals, no de llista d'espera estructural, no, no: de dificultats per tenir quiròfans, i professionals també, però quiròfans, a vegades, disponibles per fer més activitat.

Per tant, aquests són elements de vida diària del sistema per a la millora de l'accessibilitat. Exactament igual la disponibilitat econòmica, perquè no sigui un problema pressupostari el que faci que es tanquin quiròfans per falta de diners de l'hospital en el contracte programa. Li he dit que de mitjana tenim 8 milions d'euros per fer

més activitat, quan en el contracte programa de cada centre, en base a allò pactat, doncs, no hi ha més recursos, eh?, i per tant aquesta bossa de disponibilitat adicional.

Hi ha un debat molt més de fons, que l'haurem de fer en aquesta legislatura, senyor diputat, i que, per descomptat, el farem també amb vostès: com podem ordenar millor la demanda, amb tots els recursos que tenim, eh? Però encara a Catalunya tenim 7.360.000 targetes sanitàries, tenim una oferta encara no adequada a la demanda, amb un creixement poblacional i de demanda, no només per població, que s'està incrementant, perquè no havíem previst o no s'havia previst que, en minorar els efectes secundaris de les nostres intervencions, la demanda creix exponencialment. Operar avui una pròtesi de maluc o de genoll per artroscòpia, de cap manera té el risc quirúrgic que tenia fa deu anys, que l'operàvem d'una altra manera. Per tant, avui operem persones de noranta anys, de noranta-cinc anys, que mai els havíem tingut en cap llista d'espera, perquè ningú els operava pel seu risc quirúrgic.

Aquest és el debat de fons. Quins recursos necessitem per a un sistema que té una demanda absolutament creixent, que volem donar-hi compliment? Què pactem? Quin model? Com millorem el model del sector, per descomptat, de provisió pública, el sector d'assegurança de la salut? Com ho fem perquè la gent tingui millor confortabilitat, fonamentalment, el punt feble, que és de tots els sistemes nacionals de salut, l'accessibilitat al sistema? Per a aquesta legislatura –i, per descomptat, vostè passarà comptes a aquesta consellera–, hauríem d'acabar la legislatura de manera que, en tots els càncers, tardem menys d'un mes entre la sospita i l'inici del tractament; en totes les intervencions quirúrgiques no greus a tots els territoris de Catalunya, màxim sis mesos, totes –aquest és un objectiu molt ambiciós–, així com màxim tres mesos per al circuit de diagnòstic de qualsevol tipus de diagnòstic, per descomptat no urgent.

Moltes gràcies, senyor diputat.

El president

Passem a la següent interpellació, que és el punt dotzè, i que fa referència a la competitivitat de l'economia catalana.

Interpellació al Govern sobre la competitivitat de l'economia catalana (tram. 300-00008/08)

Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula, per a la seva exposició, l'il·lustre senyor Santiago Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, si els agents socials fan un diagnòstic de la situació econòmica actual, els agents socials i agents econòmics –i de fet són prou els documents que avalen l'exposició que ara li faré–, coincideixen fona-

mentalment que els nivells de creixement de l'economia catalana són uns nivells bons, especialment comparats amb l'àmbit europeu, són nivells de l'ordre del 3 per cent en els darrers cinc anys, tot i que les dades de creixement real, les dades del creixement del PIB per habitant, *per capita*, segurament són més modestes. Però això no treu poder afirmar que a nivell de creixement estem en una situació bona, positiva, que ens permet avançar.

Ara bé, el creixement s'acostuma a fonamentar en dos aspectes: un, en un creixement de l'ocupació, i una altra part, en un creixement de la productivitat. I, òbviament, l'òptim és aquell que conjuga perfectament els dos factors per tal de fer avançar i fer créixer l'economia d'un país, de Catalunya, en aquesta cas, no?

I la circumstància en aquest sentit o aquells aspectes que es donen en aquest sentit..., és que a nivell d'ocupació el creixement és raonablement bo, es genera ocupació, però, en canvi, quan analitzem i veiem la productivitat, veiem que aquesta és feble –hi ha un creixement positiu darrerament, havia estat fins i tot negatiu, però el creixement de la productivitat realment és feble– i que especialment els nous països que s'han incorporat a la Unió Europea, per exemple, tenen creixements de la productivitat molt superiors als creixements que tenim al nostre país.

Tot això ens porta a concloure que el creixement de la nostra economia en aquest moment està encara molt basat en la força del treball, en lloc de basar-se en allò que n'hem vingut a dir la força del coneixement, no? I, per tant, aquesta és una dada que ens preocupa de cara al mitjà i el llarg termini i que ens preocupa per la competitivitat de les empreses catalanes.

No creiem que a hores d'ara, i em refereixo a una expressió que vostè va fer servir en la seva recent compareixença a la comissió d'aquest Parlament..., no creiem, no acabem d'estar segurs que s'hagin assentat ja les bases d'un nou model de competitivitat a Catalunya. I diem que no ho creiem, perquè veiem que aquesta evolució no està sent tan positiva com seria de desitjar. És evident, i això ho reconeixem i ho hem reconegut a la legislatura anterior, que aquestes circumstàncies no es donen ara, no són unes circumstàncies noves, que ja fa uns anys que s'estan donant circumstàncies de canvi en l'economia de Catalunya. I també s'ha reconegut, i ho hem reconegut en aquest hemicicle, que l'anterior Govern va fer un esforç amb els agents socials per tal d'arribar a un acord, a l'Acord estratègic per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana.

Per tant, diem, no és una solució nova, l'anterior Govern hi va actuar, i ens agradaria saber quins són els propòsits de l'actual Govern, és a dir, quina valoració fem del que s'ha avançat des de la signatura de l'acord estratègic fins a aquest moment, avaluem els resultats que ens han portat a l'acord estratègic, i vegem què hem de fer en relació amb l'acord estratègic: hem de continuar exactament igual?, s'han de modificar aspectes que no han funcionat suficientment bé?, cap a on hem d'anar?, sobre quins aspectes cal incidir per tal d'intentar millorar sobretot la competitivitat de l'economia?

Ara bé, a més d'aquest plantejament global respecte de l'acord estratègic, ens agradaria segregar alguns aspectes que són més concrets, però que considerem interessants i importants.

Jo separaria dos aspectes. Un, el que s'ha vingut a dir societat del coneixement, que, per cert, ha desaparegut del Govern. No vull dir que hagi desaparegut el coneixement, espero que no, però sí que ha desaparegut la conselleria per antonomàsia de la societat del coneixement, que era el DURSI i se n'han segregat les competències i s'han dispersats en diferents conselleries. Però bàsicament en societat del coneixement hi han tres qüestions importants, i que coincidim en què són importants: formació, recerca i societat de la informació.

Pel que fa a la formació..., i deixaré dos aspectes com poden ser l'educació bàsica i l'educació universitària, que són aspectes importants, però sí que m'agradaria parlar de la formació contínua, no perquè els altres no siguin importants, sinó perquè la formació contínua és especialment important en tant que suposa un concepte nou de la nova economia, és a dir, els treballadors de les empreses catalanes han d'estar formant-se contínuament per tal de fer i de possibilitar que les empreses siguin competitives. En canvi, les xifres de formació contínua dels treballadors i treballadores de les empreses catalanes són realment xifres molt poc esperonadores, són més aviat molt fluixetes. I, per tant, creiem que en aquest aspecte cal fer-hi èmfasi i cal fer-hi insistència.

Respecte a la llengua anglesa, que crec que és un aspecte que hem coincidit tots els grups que cal potenciar-la, i jo també hi vull fer referència, perquè també els agents econòmics i els agents socials fan referència a la importància d'aquest aspecte. I li ho repeteixo, i avui sortia en els mitjans de comunicació..., el president del nostre grup parlamentari, en la reunió que ahir va tenir amb el president de la Generalitat, amb el president del Govern, li va expressar la voluntat d'arribar a acords, a enteses pel que fa a la competitivitat de l'economia catalana i sobretot va fer incidència en dos aspectes: un, l'educació i un altre també important per nosaltres, les infraestructures, de les quals li parlaré tot seguit.

Més enllà de la formació contínua, també, permeti'm, dos aspectes que també ens preocupen. Un primer, el descens de matriculacions en les universitats catalanes en carreres tècniques o en carreres molt vinculades a les noves tecnologies de la informació; per exemple, telecomunicacions. Hi ha preocupació en l'àmbit, perquè el nombre d'estudiants que tenen interès per aquestes carreres, vinculades molt amb les noves tecnologies de la informació i de la comunicació, van en descens. I això preocupa en l'àmbit.

I també ens preocupa, preocupa en l'àmbit i ens preocupa molt a nosaltres, que les aspiracions d'una part important dels estudiants catalans és acabar sent funcionaris. S'està perdent, en aquest àmbit, l'esperit emprenedor que tant ha caracteritzat Catalunya, que tant ha caracteritzat l'economia catalana. I, per tant, també ens agradaria saber si respecte d'aquestes qüestions té el Govern previst fer-hi alguna cosa.

Continuant amb societat del coneixement, en l'àmbit de recerca i desenvolupament, fa pocs dies hem conegut les

dades provisionals de l'Institut Nacional d'Estadística respecte de la inversió en recerca i desenvolupament sobre PIB de l'any 2005. Li ho recordo, l'any 2004 estàvem a l'1,34 per cent del PIB, i l'any 2005, que el Govern va fer un gran esforç per assolir els objectius –ho recordo, Pla de recerca i innovació, l'objectiu és el 2,1 el 2008; l'objectiu de Lisboa és el 3 per cent el 2010–, doncs, resulta que el 2005 les dades provisionals ens situen a l'1,35 per cent del PIB; és a dir un 0,01 per cent més que l'any 2004.

I això ens preocupa i molt –molt–, perquè significa que no s'estan fent els esforços necessaris per avançar en la mateixa línia que avancen els països del nostre entorn, i, per tant, no s'està avançant en la competitivitat de la nostra economia i de les nostres empreses en un futur immediat, en un futur no gaire llunyà.

Són importants en polítiques de recerca i desenvolupament molts aspectes, però segurament dos. Un, l'estabilitat de les polítiques. I això és molt criticat especialment per les empreses que fan recerca i desenvolupament. No hi ha un criteri que sigui sostingut al llarg dels anys pels diferents governs en polítiques de recerca i desenvolupament que garanteixi que aquelles línies que s'enceten, de recerca, doncs, puguin tenir una continuïtat en el futur.

I un altre aspecte que ens preocupa: les grans infraestructures de recerca. No hi ha cap mena de dubte que infraestructures com l'ordinador Mare Nostrum o com el sincrotró, que s'està construint a Cerdanyola, són infraestructures que engresquen la recerca, que possibiliten que investigadors d'arreu del món vinguin a Catalunya o que els catalans...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rodríguez i Serra

...no se'n vagin de Catalunya, sinó que es quedin –acabo de seguida, senyor president. I no coneixem que hi hagin nous projectes de construcció de grans infraestructures de recerca.

En tot cas, ho haurem de deixar aquí, i en els propers cinc minuts, en la rèplica, doncs, intentaré acabar la meua intervenció.

Gràcies, senyor president, honorable conseller.

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable senyor Antoni Castells, conseller d'Economia i Finances.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells Oliveres)

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, il·lustre senyor diputat, jo vull començar per subratllar la importància del tema que vostè ha suscitat, que és la competitivitat de la nostra economia. I en bona part li haig de dir de compartir algunes de les dades que vostè ha posat sobre la taula. I de les línies de desenvolupament futur..., no ho comparteixo tant,

això és lògic, no?; estem en una interpellació. Vostè potser ha posat més l'accent en els aspectes que estan encara per complir, els reptes que tenim al davant; jo li haig, també, de posar l'accent en les tendències de fons, que són àmpliament satisfactòries. I em sembla que ho hem de dir.

En primer lloc, jo crec que val la pena que destaquem... Vostè ha començat per dir també que tenim una taxa de creixement important. És veritat. I jo crec que no solament tenim una taxa de creixement important, sinó que podem dir que la nostra és una economia altament competitiva. Estem creixent, com vostè assenyala, els darrers anys; el darrer, el 3,6 per cent, és el creixement més alt des de fa molts anys –el més alt des del tercer trimestre de l'any 2000, per ser exactes– i un creixement per sobre de la mitjana europea, clarament.

Estem amb una acceleració constant del nostre creixement des de fa cinc anys, cada any creixem més que l'anterior, creixem més que la mitjana europea.

En termes de PIB *per capita* ens situem entre els països més avançats d'Europa. Si poséssim tots els països d'Europa en ordre, en PIB *per capita*, som el setè; no-més hi ha sis països de la Unió Europea dels vint-i-cinc, amb un PIB *per capita* més elevat que nosaltres.

I fins i tot, si ens comparem amb les regions més dinàmiques, també és així, amb aquells quatre motors per a Europa amb què hem establert algun tipus d'associació per anar junts –ho va fer el Govern del president Pujol–; l'escurçament de les distàncies és extraordinari, no? En aquests moments, nosaltres tenim un PIB *per capita*, en termes de la Unió Europea dels quinze, que se situa en el 109, 110 per cent; Rhône-Alpes està per sota nostra, en el 102; Baden-Württemberg està al 112 –pensin que l'any 95 nosaltres estàvem al 96 i Baden-Württemberg, al 122–; Llombardia està al 120 –l'any 96 també nosaltres estàvem al 96, i Llombardia, al 140. És a dir que, escoltin, difícilment podríem haver crescut com hem crescut i estar en aquests llocs en el rànquing de regions europees si no fos perquè som competitius.

Ho mostra també, a més, la dada més rellevant des del punt de vista de la competitivitat, que és la nostra força exportadora. Aquí competim amb els altres; anem a l'economia oberta i tractem de vendre en els mercats als quals pot accedir tothom. Doncs bé, en aquests termes també, l'augment de la importància de les exportacions de Catalunya ha estat extraordinari, no? El pes de la nostra economia, de l'obertura de la nostra economia sobre el conjunt del PIB..., hem passat d'estar al 40 per cent del PIB l'any 86 a estar al 71,8 per cent l'any 2006. I el creixement de les exportacions ha estat de situar-se entorn del 20 per cent del PIB a estar per sobre del 30 per cent del PIB, en aquests anys –32 per cent del PIB, concretament. De manera que s'ha produït un augment molt important de les nostres exportacions; representen en aquests moments el 27,4 per cent del total de les exportacions espanyoles –el nostre PIB és el 18,8 per cent. Vol dir que som clarament una comunitat autònoma amb una propensió a l'exportació per sobre de la mitjana espanyola, molt per sobre. I la nostra quota, en el conjunt del mercat europeu, ha augmentat també d'una forma significativa, no? O sigui, hem sigut capa-

ços d'obrir-nos camí, de fer-ho bé. Som un país fortament obert ja a l'economia exterior i ens n'hem sortit bé. I el nostre pes en exportacions d'alt valor tecnològic, aquelles en què és més complicat, és encara més alt; representen prop del 40 per cent del total de les exportacions espanyoles, les d'alt contingut tecnològic.

El mateix li podria dir en termes de creació d'ocupació.

És cert. Vostè assenyala: «En la productivitat no creixem tant com voldríem.» És veritat –és veritat–; no creixem tant com voldríem. I Europa té un problema en aquests termes, no? Vostè sap que –ho ha dit vostè– el creixement del PIB ve de dos factors: el creixement de l'ocupació i el creixement de la productivitat. I mentre que els països amb què competim –sobretot els Estats Units, no?, que és l'altra gran potència desenvolupada– creixen en els dos sentits, que és la productivitat i que és l'ocupació, a Europa costa més: o creix la productivitat i no creix l'ocupació, o creix l'ocupació o i no creix prou la productivitat.

Home, a Espanya i a Catalunya, que estem creixent amb ritmes de creixement del PIB per sobre clarament d'Europa, creix molt l'ocupació, i la productivitat creix modestament. La productivitat de Catalunya, des d'aquest punt de vista, està creixent per sota de la mitjana europea, però està creixent, no?: del 2000 al 2004 haurem crescut el 0,6 per cent anual; l'espanyola, el 0,3 per cent. I, quan mirem els nivells absoluts de productivitat, està clar que la productivitat dels països que s'acaben d'incorporar creix més que la nostra, però això és lògic: són països que estan convergint amb nosaltres, que vénen d'uns nivells molt i molt baixos, de manera que la seva productivitat creix més, però el seu nivell de productivitat continua sent molt inferior al nostre.

Nosaltres, en aquests moments... Ho dic també perquè, tot i ser cert que aquesta ha de ser una preocupació, el creixement de la productivitat, també hem de saber que estem en una situació relativament bona. El nostre nivell de productivitat, és a dir, la producció per persona ocupada a Catalunya, se situa en el 105,3 per cent de la mitjana comunitària l'any 2003; el 110 si parlem de la indústria només, no? Això està davant de Dinamarca, d'Àustria, de Suècia, de la República Federal d'Alemanya; estem per damunt, en termes de productivitat absoluta, amb relació a aquests països. Naturalment, valorat en paritat de poder de compra, que és com ho hem de fer. De manera que és veritat, la nostra productivitat ha de créixer més, però estem en una situació relativament confortable, és a dir, estem en una situació que ens permet abordar els reptes de futur, sabent que tenim totes les possibilitats de sortir-nos-en.

Però aquests reptes existeixen, és veritat –és veritat. I el gran repte que tenim al davant –d'aquí ve l'acord estratègic– és la transformació del nostre model de competitivitat. Avui estem en un procés en què nosaltres, per ser competitius, no ens podem refiar de tenir menys costos, els costos més baixos. En aquest sentit, ja hi ha altres països més competitius que nosaltres. Per ser competitius hem de millorar la nostra productivitat; aquest és l'esforç fonamental que hem de fer.

Compte, ja s'està produint una transformació del nostre model de competitivitat. Si no, no exportaríem com estem exportant; si no, no creixeríem com estem creixent; si no, no creiaríem ocupació d'alt valor tecnològic com l'estem creant. Ja s'està produint; això no passa d'un dia per a un altre. Però és cert, és el gran objectiu, i per això el Govern l'ha convertit en una de les prioritats de la seva acció política: la transformació, ajudar a aquesta transformació del nostre model de competitivitat.

Jo vaig dir, és veritat, a la compareixença que feia un, dos anys apreciàvem senyals, indicis que ens deien que s'estava ja produint, hi havia corrents de fons que anaven en la bona direcció. Però també dèiem de ser prudents a l'hora de dir que ja estan consolidades. Amb tota la prudència també, crec que passats aquests dos, tres anys podem dir: aquests corrents de fons comencen a confirmar-se d'una forma força inqüestionable. És a dir, allò que fa que creixi la nostra economia cada vegada són factors més sòlids, més saludables.

Hi ha una desacceleració de la construcció, que s'està confirmant clarament. L'any passat haurà crescut, el conjunt, el 6 per cent. Si ho mirem sense l'obra civil, menys –l'obra civil no deixa de ser, en molts casos, inversió que ajuda al creixement de la productivitat, no?, la inversió en infraestructures, per exemple–, i en canvi s'està produint una substitució d'aquests factors de creixement per altres, com les exportacions, que estan creixent molt, i la inversió en béns d'equipament, que manté sostingudament un creixement molt per sobre de la mitjana. Compte, la construcció segueix creixent, i per sobre la mitjana; i és bo que sigui així, és bo que segueixi sent *un* motor de la nostra economia, no que sigui *l'únic* motor de la nostra economia. I és en aquesta direcció que estem anant.

Ara bé, naturalment que ens cal fer moltes més coses. D'aquí ve l'acord estratègic, aquest és el gran objectiu de l'acord estratègic: posar les polítiques públiques, les que pot fer el Govern, sobretot en aquests dos grans camps, el coneixement i les infraestructures, en concertació amb el sector privat per ajudar a millorar la productivitat i la competitivitat de la nostra economia, en conjunció, en concertació amb els empresaris i amb els treballadors i amb els sindicats. I aquest és el gran full de ruta que ens ha servit fins ara, i és, sens dubte, el full de ruta que haurem de seguir impulsant en el futur, en aquestes grans línies que va desenvolupar l'acord estratègic i que ara hem de ratificar i reafirmar, donar-hi un nou impuls. Ara el que toca és dir: «Aquest full de ruta és vàlid, ens ha permès arribar fins aquí, hem donat ja un canvi molt important a la nostra economia, però ara ens cal aixecar el llistó, donar-li un nou impuls.»

I aquest és el propòsit del Govern del qual m'honora formar part, i aquest és el propòsit que té precisament la iniciativa, impulsada pel president, de convocar un consell d'institucions d'aquí a uns dies, amb motiu del segon aniversari de l'acord estratègic, en el qual tindrem l'ocasió, aquells que vam ser signants de l'acord estratègic –Govern, sindicats, empresaris–, de ratificar la validesa de l'acord i assenyalar aquestes noves fites que hem d'abordar en aquesta legislatura.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, per a la rèplica, l'il·lustre diputat senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, jo crec que no hi han discrepàncies de fons importants respecte del que vostè ens acaba de traslladar, no? Si hi ha una discrepància important estaria en la importància relativa que vostè dóna al fet o a la circumstància dels baixos creixements de productivitat. Aquesta, segurament, seria la importància més gran.

Vostè diu: «La nostra economia és competitiva.» Si fa molts anys, que la nostra economia és competitiva i ha sigut competitiva i que hi han exportacions i que les exportacions han anat millorant! Hi estem d'acord. Però estem plantejant: alerta, perquè s'estan donant circumstàncies que ens fan pensar que estem perdent competitivitat. I això no ho notarem demà passat; això ho notarem d'aquí a uns anys, com s'està notant ja en alguns sectors.

Permeti'm que fem un exercici: agafem els diferents sectors de l'economia i analitzem la productivitat de cadascun dels sectors, i veurà com en el sector industrial, en el sector productiu, es perd productivitat –es perd productivitat. El conjunt de la productivitat creix modestament per a altres sectors, però no pròpiament dit per a l'industrial, que precisament és el que genera major valor afegit en una economia.

I aquesta és la circumstància que ens preocupa. Però no només ens preocupa a nosaltres: li preocupa a la Cambra de Comerç, li preocupa a Pimec, preocupa a molts agents econòmics i socials, i així ens ho exposen, i així ens ho diuen. I per tant és des d'aquest punt de vista que, ho repeteixo, i compartint les grans xifres –positives– de creixement, del creixement de PIB per càpita, del creixement de l'ocupació, diem: alerta, perquè aquest creixement no està fonamentat en el coneixement, no està fonamentat en allò que ens pot permetre continuar sent competitius en el futur. I, per tant, per això diem: alerta, que aquí hi ha una dada que nosaltres entenem que no és suficientment bona i que, per tant, cal adoptar totes les mesures necessàries per tal d'intentar capgirar aquesta situació.

Ratificaran i donaran un nou impuls a l'acord estratègic. Bé, més que ratificar, el que preferim és que es repensi l'acord estratègic, es tinguin en compte tots aquells aspectes de l'acord estratègic que no s'han dut a terme encara ara, pràcticament dos anys després de la seva aprovació; que s'analitzin aquells aspectes que sí que s'han dut a terme i s'avalui si el seu compliment ha estat positiu o no ho ha estat. I per tant jo diria que, més que ratificar, és: repensem un nou acord estratègic que serveixi de veritat per donar un nou impuls a l'economia, a la competitivitat de l'economia catalana.

En la meua intervenció inicial m'he descuidat..., no m'he descuidat, m'ha «apretat» el temps i no he pogut citar-li uns altres dos aspectes que considerem importants: un que els afecta més, al seu Departament; d'altres segurament afecten d'altres departaments i no

tindrem resposta, però sí que volem deixar palesa la nostra preocupació també en aquests aspectes.

Infraestructures, de tres tipus: de transport, infraestructures energètiques i infraestructures de telecomunicacions, moltes d'elles previstes a l'acord estratègic –moltes d'aquestes previstes a l'acord estratègic– i que no han avançat suficientment.

Però permeti'm també un altre aspecte. En els sectors econòmics preocupen les polítiques ambientals, i fonamentalment preocupen dues coses: la Llei de la intervenció integral de l'Administració ambiental..., que ja sé que és un tema de medi ambient, però que té una incidència extraordinàriament important sobre l'economia productiva del país i que preocupa les activitats econòmiques del país i que, per tant, ha de ser un tema que ha de ser transversal; hi ha un compromís de modificació d'aquesta llei. Ens pot dir alguna cosa respecte a això?

I també ens preocupen altres propostes del Departament de Medi Ambient, com el conjunt de mesures de millora de la qualitat ambiental, de les quals, de les setanta-set mesures, la que es va donar més a conèixer va ser la possibilitat de reduir la velocitat de circulació a l'àrea metropolitana a vuitanta quilòmetres/hora. Tot això, no aquesta, no, el conjunt de les setanta-set mesures, té uns efectes sobre l'economia del país. S'han tingut en compte? Les ha tingut en compte el seu departament? Les ha tingut en compte el Departament d'Innovació, Universitats i Empresa? És una mesura absolutament aïllada des del Departament de Medi Ambient, o és una mesura consensuada...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rodríguez i Serra

...entre... –acabo de seguida–, és una mesura consensuada entre tots els departaments que tenen incidència sobre la competitivitat de l'economia?

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Finances, el senyor Antoni Castells.

El conseller d'Economia i Finances

Senyor president... Il·lustre senyor diputat, de nou coincideixo amb moltes de les apreciacions que vostè ha posat sobre la taula, no? Però jo li haig de dir: mirin, estem en una bona situació, i això ens ha de servir per millorar allò que encara no funciona prou bé. Jo crec que el fet de constatar que la situació és bona, que hem avançat, que amb relació a Europa, i naturalment a la resta d'Espanya, estem en una posició envejable, no ens ha de portar a l'autocomplaença i «ja està tot fet», sinó al revés, a l'exigència, a saber que tenim unes bases sòlides per poder fer les reformes que cal fer.

I és veritat, cal fer reformes, cal millorar moltes coses, tenim el gran repte de la millora de la nostra competiti-

vitat, que passa, sobretot, per la millora de la productivitat. I la millora de la productivitat, evidentment, fonamentalment és una qüestió que pertoca protagonitzar als que són –valgui la redundància– els protagonistes de l'activitat econòmica –treballadors, empresaris, tècnics, directius, professionals–, però en la qual mai com ara les polítiques públiques havien estat decisives, mai com ara. És a dir, allò que es pot fer des del Govern és importantíssim per a la millora d'aquesta productivitat, sobretot en dos grans camps: les infraestructures –i aquí hi coincidim plenament– de comunicacions, energètiques, de telecomunicacions –ho vaig dir en la meua compareixença també, a vostè li consta–, i en tot allò que té a veure amb l'Agenda de Lisboa, és a dir, la incorporació del coneixement a la producció, que vol dir la recerca, vol dir la innovació tecnològica, vol dir la formació dels nostres joves i els nostres treballadors. I aquest és l'objectiu de l'acord estratègic.

Home, l'acord estratègic..., jo dic «ratificar». Miri, en l'acord estratègic hem de fer tres grans coses. Primera, verificar-ne el compliment –primera–, perquè per això vam voler concretar vuitanta-sis mesures, i per això s'està executant, i per això hi ha una comissió de seguiment. De manera que la primera cosa que hem de fer, el primer objectiu és que es compleixi. S'està complint, molt satisfactòriament; el percentatge de mesures que s'està ja desenvolupant o que està plenament executat és molt elevat, amb totes les implicacions pressupostàries que això té. Segon: fer-ne l'avaluació, evidentment, anar veient si aquestes mesures realment responen satisfactòriament als objectius per als quals s'havien pensat. I tercer, actualitzar-lo, posar-lo al dia, aixecar-ne el llistó, ser conscients que allò que es va fer fa dos anys, segurament era l'apropiat fa dos anys, i s'ha d'anar executant, però que en aquests dos anys han passat coses que s'han d'incorporar. I això és el que farem.

Per això, jo vaig voler assenyalar també, i és el que es farà quan es reuneixi l'acord d'institucions..., és dir quines són aquelles prioritats que ara són inexcusables. Ja n'hi assenyalaré algunes –n'hi ha més, no?. Transferència de tecnologia; vol dir vinculació universitat - empresa. L'aprenentatge de l'anglès, en segon lloc. La lluita contra el fracàs escolar, perquè comença per aquí la competitivitat de la nostra economia, pel fracàs escolar, i a més en les edats més joves dels nois que avui estan en el nostre sistema educatiu; reduïm el fracàs escolar i tindrem, sens dubte, persones més preparades per incorporar-se al mercat de treball quan s'hi hagin d'incorporar, i més productives. En quart lloc, l'impacte de la immigració en el mercat de treball. En cinquè lloc, la connectivitat dels polígons industrials, en totes les seves dimensions: mitjans naturalment de comunicació, els accessos, però també xarxes energètiques i de telecomunicacions.

I després hi ha el que té a veure..., tot el gran bloc de les infraestructures, al qual l'acord estratègic dedica una part de la seva atenció; naturalment, no podria no ser així, sabent que aquí una cosa és l'acord estratègic, una cosa és la responsabilitat política del Govern, i l'altra cosa són els àmbits competencials. I moltes d'aquestes infraestructures no entren a l'acord estratègic simple-

ment perquè no són competència del Govern de la Generalitat, la qual cosa no vol dir que no figurin entre les nostres grans prioritats de cara al futur.

I finalment, només molt breument..., vostè deia: «En matèria d'equipaments i de R+D, segurament hi ha hagut un gran esforç que no ha tingut prou continuïtat.» No; jo crec que aquí hem de mirar sempre les tendències de fons. I les tendències de fons també són satisfactòries. Insuficients, té raó, però satisfactòries. Hem augmentat el pes de l'R+D sobre el total del nostre PIB d'una manera important, i a Catalunya, a més, amb una característica que jo crec que s'ha de subratllar, que és que l'aportació de l'empresa en relació amb el sector públic és la que diu Lisboa que hem de tenir en el conjunt europeu: dos terços a un terç, cosa que no succeeix en el conjunt d'Espanya. I si no tenim una participació en el PIB més elevada encara, és perquè la inversió de R+D que fa el conjunt de l'Estat –l'Estat, concretament el Govern central– es concentra molt sobretot a Madrid.

De manera que també en aquest terreny hem avançat. Hem impulsat infraestructures d'una gran importància: el supercomputador, al qual vostè es referia, el sincrotró, altres... Això és fruit d'un procés de fons també, que no s'ha fet ni amb un ni amb dos anys, que ve de lluny, són coses planificades fa temps, i que han de tenir continuïtat.

Però n'hi ha d'altres: el PRBB, el Parc de Recerca Biomèdica de Barcelona, d'una gran importància, en el qual hi ha centres de recerca importantíssims en matèria biomèdica; l'IRBB, l'Institut de Recerca Biomèdica, en aquest cas al Parc Científic de Barcelona. I aquests són els grans objectius que hem de seguir mantenint. Tots junts, perquè aquesta és una qüestió que ha d'implicar el conjunt de la societat, per això és important l'acord estratègic, i el conjunt de les forces polítiques.

Gràcies, senyor diputat, per la seva interpellació; gràcies, senyor president.

El president

El tretzè punt de l'ordre del dia...

Interpellació al Govern sobre la política d'adopcions internacionals (tram. 300-00009/08)

...és la interpellació al Govern sobre la política d'adopcions internacionals, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula per a la seva exposició i l'il·lustre senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorables conselleres, honorables consellers, la legislatura passada va significar la pèrdua de prestigi de la Generalitat de Catalunya en l'àmbit de les adopcions internacionals, per la mala gestió al capdavant de l'Institut Català de l'Acol·liment i l'Adopció, que va estar marcada per la falta de rigor. Tot això en el

marc d'un departament de benestar i família que també donava moltes expectatives, però que generava frustració en l'execució de les seves competències.

Podem recordar alguns exemples d'aquesta mala gestió. En el terreny de la infància, tot el tema del maltractament a una menor que va destapar el mal funcionament de la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència. L'acreditació de les entitats col·laboradores d'adopció internacional, ECAI, que es van fer durant gairebé tres anys de govern tripartit sense concurs públic. I finalment la crisi de les adopcions al Congo, que ens van portar una convocatòria de la Diputació Permanent d'aquest Parlament.

Aquests fets exemplifiquen la incapacitat del Govern tripartit per a gestionar les polítiques d'infància i les adopcions internacionals. Però ens centrarem en aquest tema de les adopcions del Congo, a les dues repúbliques del Congo, perquè és un tema que semblava en vies de solució, però en la darrera setmana s'ha tornat a torçar.

Primer volem destacar que el nostre desig d'aquesta interpellació és que sigui una interpellació útil per a les famílies i útil també, evidentment, per als infants que estan encara avui al Congo. Si s'inicien els tràmits d'adopcions al Congo, és a instàncies del Govern tripartit, amb Esquerra Republicana al capdavant del Departament de Benestar. La directora de l'ICAA, nomenada per Esquerra Republicana, hi viatja per impulsar-les. Per tant, ara vostès no poden defugir les seves responsabilitats; la situació viscuda en tots aquests mesos és responsabilitat seva.

Les competències en adopció internacional les té el Govern de la Generalitat i hem d'exigir que el Ministeri d'Afers Exteriors de l'Estat espanyol doni tot el suport que necessita la Generalitat per exercir les seves competències.

Estem en un moment on el Govern precisament no es destaca, el Govern de la Generalitat, per defensar les competències de la Generalitat. Tenim el cas de la Llei de dependència, tenim el cas dels decrets d'educació, etcètera. Per tant, en aquest tema, no obrim un front nou.

També recordar que si hi ha una ECAI, una entitat col·laboradora d'adopció internacional, acreditada provisionalment per a les dues repúbliques del Congo, va ser promogut per l'institut de l'adopció, i precisament, segons nota de premsa del departament del 4 de setembre, reconeixia això, que ho va promoure l'institut i a més a més diu que aquesta ECAI ho està fent molt bé, que totes les seves gestions són molt curoses, que no existeix cap dubte legal respecte a això, etcètera. Per tant, creiem que hi ha una situació molt estranya en aquests moments.

Totes les adopcions corresponents al viatge de les famílies que va originar el primer conflicte, de l'agost passat, van quedar inscrites correctament al Registre Civil corresponent.

També recordar que divuit famílies tenien preassignats els infants que des de fa mesos estan a les cases bressol d'Adic. Aquestes divuit famílies des de l'agost han estat passant i continuen passant un autèntic calvari, per

la incapacitat del Govern, del seu Govern, de buscar solucions. Aquestes famílies ja estimen com a propis aquests nous fills o filles, que els coneixen. Aquestes famílies han patit totes les incoherències i incapacitats del Govern tripartit: amb tres conselleres diferents, tres secretaris d'infància diferents i tres directores de l'institut de l'adopció diferents. Han escoltat en moments molt crítics com des de la Generalitat es deia que les adopcions les motiva un cert esnobisme, o que dubtaven de la idoneïtat d'algunes d'aquestes famílies. Un govern seriós, consellera, no pot fer això.

Dintre d'aquest capítol recordar també l'informe que va fer el Síndic de Greuges, presentat el 15 de novembre, on es lamenta que la Generalitat hagi donat a les famílies diferents versions sobre l'estat dels seus tràmits i situa la principal responsabilitat d'aquesta crisi a l'aleshores Departament de Benestar i Família, avui d'Acció Social.

El passat mes de desembre va semblar que les coses agafaven un altre caire. I ho vàrem celebrar, i, des de Convergència i Unió, per això no hem dit res en tot aquest temps. La totalitat d'aquests divuit famílies, just per les festes de Nadal, varen firmar l'assignació oficial dels infants i varen poder veure també oficialment les fotografies dels seus fills i filles, com també les criatures les han vist al Congo i saben qui són els seus futurs pares.

A mitjan gener, una delegació de la Generalitat visita el Congo; sembla que per resoldre definitivament aquestes adopcions. A la tornada, convoquen les famílies, a l'Institut, ara fa tot just una setmana, i els diuen de forma sorprenent que el procés de les seves adopcions queda aturat per un període indefinit, oralment, sense cap comunicat oficial per escrit. També els diuen que el Ministeri d'Afers Socials del Congo-Brazzaville, de la República del Congo, obre una investigació sobre les darreres adopcions fetes en aquest país. I també els diuen, que és més sorprenent, que quatre infants assignats a famílies catalanes que es trobaven a la casa bressol d'Adic, a Brazzaville, s'han retornat a un orfenat.

Després de tot aquest període esgotador per a les famílies catalanes, per la incompetència del Govern tripartit, des de Convergència i Unió plantejem aquesta interpellació afegint-hi unes preguntes molt concretes que ens agradaria que se'ns contestessin.

Per què el Govern no ha informat els grups parlamentaris del que està succeint, quan sap del nostre interès i del seguiment que estem fent d'aquest tema? Quin paper ha tingut l'ambaixada espanyola en el darrer viatge i en l'actual situació que se'ns presenta? Com defensa la Generalitat davant de l'ambaixada espanyola aquestes situacions? Quins són els motius que han fet que el Ministeri d'Afers Socials del Congo-Brazzaville hagi obert una investigació? La persona que va fer d'amfitriona de la delegació de la Generalitat és potser el funcionari de l'ambaixada que tramita les adopcions per protocol públic, el que es diu «per lliure», perquè ens sembla que sí? Per què no van deixar acompanyar a la delegació de la Generalitat a la persona representant de l'ECAI al Congo, quan està acreditada per vostès?

Ara vénen unes preguntes complicades, que ens sap greu de fer-les, però hem d'abordar els temes tal com

arriben. S'ha generat alguna sospita sobre un possible tràfic de criatures arran de les adopcions del Congo? Qui ha estès aquesta sospita?

Sabem, consellera, que la Interpol està investigant tots aquests temes i que està visitant famílies i entitats a Catalunya. Tot això és un desprestigi per a la Generalitat; és una situació molt greu. I creiem que aquest desprestigi la Generalitat l'ha d'aturar. I no veiem que estigui actuant.

Les divuit famílies adoptants, per més sorpresa, en aquest cas agradable, tenen la corresponent sentència d'emplaçament, i per tant la tutela del seus fills. Si és així, quin problema hi ha per a les adopcions, quan automàticament hi ha d'haver la segona sentència?

I com és possible, si aquestes sentències d'emplaçament diuen que aquests infants no es poden moure de la casa bressol d'Adic, que quatre s'hagin portat a un orfenat amb tot el perill que això comporta per a aquestes criatures? Si a Adic, que és l'entitat col·laboradora, vostè li han tret tota potestat a actuar en aquest tema, qui tenen de la Generalitat al Congo defensant aquestes criatures que ja són ciutadans i ciutadanes futurs de Catalunya a punt d'arribar?

Creiem que la Generalitat hauria d'actuar amb més determinació. Consellera, ens preocupa què està succeint amb totes aquestes adopcions. Què està fent el Govern de la Generalitat en la defensa dels drets dels infants, de la Convenció dels drets dels infants? Com protegeix també el Govern de la Generalitat el dret dels ciutadans i ciutadanes que opten per un procés d'adopció internacional?

Creiem que hi ha un seguit de fets greus, que hi ha una mala imatge de la Generalitat i de Catalunya en un tema en el qual sempre ens havíem destacat i que sempre hi havia una gran valoració per tot els que es feia en les adopcions internacionals. Era una manera de demostrar també la solidaritat de la gent de Catalunya, que som gent responsable, gent que intentem fer més coses que vagin més enllà, i, per tant, quan, moltes vegades, s'ha atribuït esnobismes o afirmacions molt frívols sobre aquest tema, ens han sabut molt greu, i més venint d'alts responsables del Govern tripartit, no de l'actual, però sí de l'anterior.

I, per tant, nosaltres li demanem, consellera, que ens doni resposta a aquestes preguntes, perquè, com hem dit, plantejem aquesta interpellació amb un sentit absolutament positiu, perquè les famílies catalanes tinguin la resposta adequada a una demanda ben lícita.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyora Carme Capdevila, consellera d'Acció Social i Ciutadania.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania (Sra. Carme Capdevila i Palau)

Moltes gràcies, senyor president. Diputats, diputades, senyor diputat, a vegades les percepcions són diferents. Vostè ha parlat que l'anterior tripartit va tindre una ges-

tió molt negativa pel tema de les adopcions internacionals. Jo només li voldria posar algunes dades –perquè les dades a vegades són clarificadores– sobre la taula, abans de començar amb les meves intervencions.

Li posaré només un parell d'exemples, i no són els més significats. Per exemple, l'any 2001 o el 2002, que, si jo no ho recordo malament, governava Convergència i Unió, a la Xina es van fer al voltant de 434 adopcions internacionals, mentre que l'any 2004 gairebé van ser de 688. Podria ficar d'altres exemples, perquè realment quan hi ha hagut el punt més alt en les adopcions internacionals en aquest país ha estat precisament quan l'Institut Català de l'Adopció i l'Acolliment estava..., en el Govern del tripartit.

Però abans de donar resposta a les seves preguntes, jo voldria entrar o fer cinc cèntims sobre consideracions generals de l'adopció internacional a Catalunya. Vostè ho sap, a casa nostra hem esdevingut en els darrers anys bressol de molts d'infants arribats d'arreu mitjançant l'adopció internacional. Són moltes les famílies catalanes que han iniciat un procés d'aquestes característiques, i, de fet, Catalunya –ho deia abans– té el millor percentatge d'infants adoptats internacionalment per cada mil habitants. L'any 2004 aquest percentatge per cada mil habitants era de 0,24; l'any 2005 aquest percentatge és de 0,20. L'any 2006 es van formalitzar 1.030 adopcions, i es produeix un increment superior al 300 per cent amb relació a l'any 1998.

Amb relació als territoris d'origen dels infants adoptats, podem dir que Àsia és el continent d'on provenen la gran majoria d'aquests infants, principalment de la Xina, amb 2.762 adopcions des del 99. A continuació podríem parlar del continent europeu, representat majoritàriament per Rússia, amb 2.402 adopcions en el mateix període de temps. Després d'aquests dos països, trobem un reguitzell de països amb menor volum d'adopcions, però també quantitativament significatius: podríem parlar de Colòmbia, amb 430; Etiòpia, amb 368; Ucraïna, amb 468, o l'Índia, 165, entre altres.

Vostè sap, senyor diputat, que la tramitació dels expedients de l'adopció internacional són duts de forma paritària mitjançant les ECAI que tenim acreditades, però també mitjançant el protocol públic; per tant, aquestes, les de protocol públic, es fan directament des de l'Institut Català de l'Acolliment i de l'Adopció. Vull ficar-li dades, perquè també les tingui presents: l'any 2005 es van gestionar 962 expedients a través d'entitats acreditades, i 807 ho van fer per protocol públic.

Atès aquest important volum d'adopcions que es dona en el nostre país, l'ICAA ha engegat diverses actuacions per tal de donar el recolzament necessari a les famílies un cop han finalitzat també els tràmits d'adopcions. En aquest sentit, el 2005 es va garantir un servei de qualitat en l'assessorament i l'orientació a totes aquelles famílies adoptives que ho requerien, per fer front als reptes que planteja la criança, l'educació, la relació amb els pares, mares, amb els seus fills i filles, al llarg de tot el procés evolutiu.

El departament ha impulsat sempre polítiques d'adopcions d'infants a Catalunya per les famílies catalanes paral·lelament a les adopcions internacionals, i aquesta

també ha estat una de les nostres prioritats. Però a vostè el que li interessa i les preguntes que em formula són totes relatives a les adopcions i al procés d'adopció que s'ha dut a terme en el Congo. Jo li donaré respostes; de moltes de les que vostè em pregunta, jo no en tinc constància, però de les que pugui li'n donaré resposta. No en tinc constància en el fet de les afirmacions que vostè fa pel que fa a la sospita de compra de menors i a una investigació per part de la Interpol; jo no li puc donar resposta en aquesta línia, perquè no tenim constància que això sigui així. Però li donaré altres respostes.

Primer de tot, estem parlant d'infants que són de la República del Congo, no són infants catalans. És la nostra voluntat que en un procés i en un curt termini de temps aquestos infants siguin catalans i catalanes, però a hores d'ara estem parlant d'uns menors que són nacionals de les dues repúbliques del Congo. Vostè sap, senyor diputat, que en els temes dels processos d'adopció internacional, com ha passat recentment amb la Xina, són els governs d'origen dels menors els que determinen les condicions que necessiten els pares adoptants per ser adoptants en aquestos països. Li poso l'exemple de la Xina; vostè ho sap, recentment ha estat mediàtic, aquest tema: el tema que les persones, per exemple, solteres, que fins ara podien adoptar, o les persones obeses, que fins ara podien adoptar..., aquests requisits s'han eliminat dels possibles pares adoptants a la Xina. Per tant, en el Congo, en aquests moments –i ho torno a repetir–, aquests menors, mentre no siguin ciutadans i ciutadanes catalans, depenen de les voluntats del Govern del Congo.

En el cas del Congo tenim..., i dels expedients que Adic va sol·licitar la seva tramitació, en molts dels casos es van acceptar les dispenses i es va fer com un instrument, com un mecanisme ordinari i no extraordinari. I aquest fet, senyor diputat, va alertar el Govern del Congo. D'altra banda, voldria mencionar-li que l'adopció internacional no és un procés cap vegada, cap vegada ni en cap cas, exempt de complexitat; complexitat perquè en els països d'origen hi ha un entorn sociopolític diferent, i a més aquests països, com és el cas del Congo, pateixen una situació política bastant inestable.

Vostè em pregunta sobre les visites i les gestions que va fer la Delegació del Govern de la Generalitat quan va visitar el Congo. Els he de dir que en tres dies es va complir una agenda repleta de contactes i que es van poder realitzar tots, malgrat les dificultats que suposa moure's en un país com aquest. A la República es van visitar dos països, com vostès saben, i els he de dir, de les conclusions d'aquest viatge, que pel que fa a la República Democràtica del Congo –Kinshasa–, en el qual s'estan cursant quatre expedients d'adopció, en aquests moments s'han resolt tots els problemes per part del Govern d'aquest país, aquests expedients segueixen la seva tramitació i quedaran resolts, jo diria, en un termini raonable de temps.

Un cas diferent, senyor diputat, ens passa amb la República del Congo, amb Brazzaville, ja que és aquí que el Ministeri d'Afers Socials congolès s'està replantejant la legislació en dret de família –i té tot el dret a fer-ho–, i per tant també en matèria d'adopcions. És per aquest motiu que s'ha encarregat des d'aquest Ministeri la rea-

lització d'una investigació dels orfenats i centres d'acollida instal·lats a Brazzaville, i també a Pointe Noire, que encara en aquests moments no ha finalitzat. En aquest mateix sentit, li haig de comunicar que el ministeri congolès ha notificat per escrit a l'entitat Adic –estic parlant del Ministeri d'Afers Socials– que, mentre es trobi en curs la investigació sobre els orfenats, s'ajornen –i ho repeteixo, tantes vegades com faci falta ho repetiré–, s'ajornen –s'ajornen, eh?– tots els processos d'adopció que es trobaven en curs.

Davant d'aquesta situació, els processos pendents tindran terminis similars als que es realitzen en altres països, que en aquest cas l'únic país que fa adopcions en el Congo-Brazzaville, és França. I els he de comunicar, senyor diputat, que aquest país –perquè la rumorologia a l'entorn dels casos de les adopcions al Congo ha corregut molt i moltíssim– només realitza un total d'unes vint-i-cinc adopcions anuals. No hi ha cap altre país de la Unió Europea que en aquests moments estigui fent tràmits d'adopció en el Congo; només Catalunya i França.

En aquesta visita va tenir lloc també una reunió amb la delegació del departament, a la seu del Ministeri d'Afers Estrangers, amb una representació del Govern congolès, encapçalada per la ministra d'Afers Socials, Solidaritat, Acció Humanitària, Mutilats de Guerra i Familiars del Govern de la República del Congo –aquest és el nom del ministeri. També en aquesta mateixa reunió hi va assistir el cap de gabinet del ministre de Justícia. En aquesta reunió va quedar clar que el ministre d'Afers Socials era l'òrgan competent i que el Ministeri de Justícia només feia la pertinent tramitació. La posició del Govern va ser molt clara, i la posició del Govern va ser que volia estudiar aquestos expedients...

El president

Honorable consellera...

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

...i nosaltres... –acabo, senyor president–, que volia finalitzar la investigació que s'està duent a terme als orfenats i que volia estudiar, un per un, tot el cas de l'expedient.

Si em permet, senyor diputat, en el torn de rèplica li donaré resposta a les altres preguntes que vostè m'ha formulat.

Moltes gràcies.

El president

Doncs, per fer el torn de rèplica, té la paraula el senyor Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Senyora consellera, vostè el 3 d'octubre escrivia una carta a les famílies, escrivia aquesta carta en què precisament els deia –a part que havia demanat la reprovació de la consellera Figueras, que ho deia així–: «i la realització de les gestions necessàries, en l'àmbit de les competències que li són pròpies, per tal de fer possible amb caràcter im-

mediat la conclusió dels divuit expedients d'adopció». Doncs, nosaltres, el que li demanem és aquesta segona part de la carta, que deia això: que es conclouin els expedients. Vostè ho veia el 3 d'octubre; esperem..., que avui ho deu veure igual, i per tant li demanem que es conclouin aquests expedients.

Precisament he dit abans que es va convocar una diputació permanent el 2 d'octubre, i el portaveu d'Esquerra Republicana, entre altres afirmacions, va dir que «aquí el problema és que el Govern no ha existit; el Govern de la Generalitat ha esdevingut, durant aquestes setmanes, una autèntica marca blanca del Govern del PSOE». Més endavant, deia: «Tots els expedients d'Adic tenen moltes més garanties i més documentació que qualsevol de les adopcions fetes per lliure –per cert, adopcions per lliure que en el seu dia estaven patrocinades, dins de la mateixa ambaixada, per l'oficial de la cancelleria. Miri, evidentment, jo no tinc les evidències, però li asseguro que tot pinta que és l'autèntic responsable de la situació creada» –cita textual de l'acta, del llibre de sessions de la Diputació Permanent, fins aquí.

Aquí es van fer unes acusacions molt greus, consellera. Ens agradaria saber si vostè les subscriu. O potser passa que la marca blanca del Govern del PSOE és ara l'actual tripartit, amb l'Esquerra Republicana de la pluja fina, i no poden dir res ni actuar; potser el que passa és això. Perquè vostè, és clar, ens posa exemples, moltes xifres, ens parla de la Xina, quan hi ha molts problemes en l'actualitat a la Xina, però ara no hi entraré... També ens sap greu que no conegui tot aquest tema policial de la Interpol, perquè, és clar, vol dir que hi ha poca comunicació amb el Govern, perquè van acompanyats pels Mossos d'Esquadra. Per tant, la situació és una mica, doncs, de manca de comunicació dins del seu Govern. I també lamentem que la relació en la visita al Congo fos més estreta amb el Ministeri d'Afers Socials que amb el Ministeri de Justícia, que és qui tramita realment les adopcions al Govern de la República del Congo.

Són vostès els qui han dit que tot està aturat, i això és el que ha intranquil·litzat a tothom. Com pot ser que quatre infants –li ho torno a preguntar– amb sentència d'emplaçament, que diu que no poden –que en tinc aquí una– sortir de la casa bressol d'Adic fins que els seus tutors, no els pares, els vagin a recollir –ho diu textualment aquesta sentència d'emplaçament–, com pot ser que hagin estat traslladats a un orfenat, a l'orfenat Saint Joseph Gaston Céleste? On és el Govern de Catalunya? Hi ha govern? Com protegeix vostè els drets d'aquests infants?, que també són infants que seran, com vostè ha dit molt bé, catalans i catalanes, i per tant els hem de defensar, i defensant-los a ells també defensem uns ciutadans que són els seus futurs pares. I si Adic no pot fer re, perquè vostès els han dit que no pot fer re, qui ho fa? El seu Govern hauria d'estar fent alguna cosa.

Vostè sap el descrèdit internacional que ha significat i està significant tot això per al nostre país, i no dóna cap resposta a això. Ens agradaria saber, vostè, què opina de qui ha estès aquesta informació a la República del Congo –perquè el Ministeri d'Afers Socials d'aquesta República iniciï una investigació– que atura tots aquests processos a Brazzaville, com molt bé ha dit. Com ens ha ajudat l'ambaixada espanyola en tot aquest tema?

Això, ens agradaria saber. I com vostès estan «apretant» el Ministeri d'Afers Exteriors perquè ajudi una part que ells diuen que és de l'Estat espanyol, i que ens ajudin i ens donin un cop de mà? Perquè, si no, de què serveix tenir una ambaixada allà?

Vostè, consellera, es posa en el lloc d'uns infants que estaven a l'espera, que estan a l'espera d'uns pares –perquè ho saben, i se'ls prepara per a això–, o es posa en el lloc d'unes famílies que en cinc mesos se'ls ha dit de tot, moltes coses, i vostè sap –i n'estic segur, que ho sap– que aquestes famílies ja els tenen tota l'estimació, com si ja els tinguessin a casa, perquè, des que els van dir que vindrien aproximadament el mes de març, vostè sap que la majoria ja els han posat l'habitació i tot, no?

Fa pocs dies, els deien que tot anava bé i que el mes de març ja podrien anar a buscar els seus fills; ara, tot de nou paralitzat. I ho han dit vostès, no per escrit, però sí que els han reunit i els ho han dit. Qui hi ha del seu departament a la República del Congo per protegir aquests infants que es porten a orfenats? Ens agradaria saber-ho.

Consellera, li demanem fets, i no paraules. Tramitin urgentment aquests casos, aquestes situacions, posin solució. Tota la documentació, sabem que és correcta; hi ha les sentències d'emplaçament que donen la tutela legal, només falta la darrera sentència judicial, i per tant els demanem que no facin patir més les famílies. Siguin capaços, per una vegada –per una vegada–, d'exercir les seves competències. Deixin la pluja fina per a una altra ocasió i defensin les competències de Catalunya. Quan parlen de patriotisme social és per defensar les competències de Catalunya, no per fer el que estan fent aquests dies, i amb elles la seva gent, que és el més important. I aquestes famílies, aquestes famílies de Catalunya, avui es senten desprotegides, amb un govern que un dia els diu una cosa, l'altre, una altra, i els seus sentiments, doncs, trontollen. I no m'agradaria sentir el que va dir l'anterior secretari d'Infància, que va dir que si s'emocionaven d'aquella manera, doncs, era que no eren persones idònies per ser pares o mares adoptius, sinó que... Per tant, nosaltres diem...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Cleries i González

...que si s'emocionen d'aquesta manera és perquè tenen sentiments i perquè ja estimen aquests infants com a propis. I això, per tant, és el que li demanem: que actui i que posi solució a aquestes adopcions.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable consellera d'Acció Social i Ciutadania.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, no ho dubti en cap moment: la voluntat d'aquest Govern és resol-

dre els expedients que estan en tràmit d'adopció en el Congo. No ho dubti en cap moment. I des del principi fins ara s'han estat fent totes les gestions necessàries perquè aquestes adopcions arribin a bon terme. Però jo li seguiré explicant la part de la nostra visita al Congo, que crec que aquesta també ha de ser una informació que vostè necessiti.

En aquesta visita, senyor diputat, es van mantenir contactes amb l'ambaixada espanyola –aquesta era una pregunta que vostè em feia– i amb els representants, també diplomàtics, de França, Itàlia i Bèlgica. També vàrem assistir..., vam visitar la casa d'acollida, la casa bressol d'Adic, i diversos orfenats, entre els quals el centre Joseph Gaston, on hi ha els quatre infants preassignats a famílies catalanes. Els he de dir que aquests quatre infants que van sortir de la casa bressol..., va ser per ordre directa de la ministra d'Afers Socials, diguem-ho així, no amb tota l'extensió del seu nom; va ser per una ordre directa de la ministra d'Afers Socials.

En aquests moments, nosaltres, de la mateixa manera que estem procurant que a cap dels infants de les cases bressol els falti cap necessitat bàsica, també ho fem amb els infants que en aquest moment estan a l'orfenat Joseph Gaston.

En aquestes visites... Ho repeteixo, senyor diputat, el compromís és anar acabant cadascun d'aquests expedients que tenim oberts en el Congo. Aquest és un dels objectius que nosaltres..., jo ho he dit des del principi, la meua gestió davant d'aquest departament és una gestió de continuïtat de la tasca feta per la consellera Simó i per la consellera Figueras. Aquest ha estat un dels meus principis, i des que vaig arribar a aquest departament, la prioritat per resoldre les adopcions al Congo..., no ha estat una altra.

Així, vostè ho ha dit, el dia 27 de desembre, des de l'ICAA, nosaltres vàrem fer les preassignacions, que va suposar, jo crec, un pas molt important per desencallar aquest procés. I va començar, i vam donar tràmit a les resolucions d'emplaçament, que vostè sap que ens van arribar ahir a la tarda..., perdó, que ahir a la tarda nosaltres les vam entregar als pares, perquè ens havien arribat el divendres..., entre divendres i dilluns de la setmana passada.

Nosaltres hem obert un pla d'informació a tots els pares perquè considerem que ells han d'estar informats, no desinformats per les moltes informacions que corren, que volten a l'entorn de les adopcions al Congo.

Però vostè ho sap, i si no ho sap, jo li ho explicaré.

Igual que passa a Catalunya, hi ha una clara separació de poders: per una banda, hi ha el poder judicial i, per l'altra, en aquest cas, hi hauria els que manen, del Ministeri d'Afers Socials, que té competències en menors. És evident que, un cop fetes les preassignacions, el ministeri judicial, al Congo, va seguir els tràmits per fer els emplaçaments, que, com vostè sap, és un requisit previ al judici d'adopcions.

Jo li voldria remarcar que als pares..., i comprenc perfectament, molt bé, el seu neguit per tot aquest procés –el comprenc molt bé tot aquest neguit–, però als pares en cap moment se'ls ha deixat d'informar. Nosaltres,

ja li ho recordo, li ho torno a repetir, amb aquest pla de comunicació, davant de qualsevol novetat que es produeix que els pares n'hagin de tindre informació..., nosaltres els la facilitem via correu electrònic, i els atenem personalment cada vegada que es presentin al nostre departament.

Ara, també li vull dir una cosa, el departament, malgrat la voluntat de resoldre tots aquests expedients..., nosaltres no sucumbirem a les pressions que puguem rebre i continuarem amb la mateixa línia, que tenim el convenciment que és l'única via possible per resoldre els processos d'adopció que ens queden pendents, a la vegada que es garanteixen plenament els drets dels infants que ara per ara són de nacionalitat congoleesa i, per tant, estan sota la legislació del seu país.

Cal evitar –cal evitar– que la República del Congo tanqui les adopcions de manera definitiva, cosa que suposaria que aquestes quinze famílies es quedarien sense els seus futurs fills, que tots –tots– volem que siguin catalans i catalanes, i es podria frustrar, tanmateix, les il·lusions de moltes altres famílies que també han demostrat o han manifestat la seva voluntat que un cop s'hagin resolt tots els problemes amb les adopcions en els Congos puguin iniciar el seu procés.

Moltes gràcies.

El president

Suspenem la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i onze minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vicepresidents primer i segon, la secretària primera i els secretaris segon i tercer. Assisteixen la Mesa el lletrat major i la lletrada Sra. Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Vicepresidència, d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia, els consellers d'Educació, de Cultura i Mitjans de Comunicació, la consellera de Salut, el conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural, les conselleres de Treball i d'Acció Social i Ciutadania, i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

Pregunta al president de la Generalitat sobre la política de subvencions a entitats nacionalistes (tram. 317-00007/08)

Ho farem amb les preguntes al president de la Generalitat, i la primera la formula, en nom del Grup Mixt, l'illustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies. Senyor president, senyors diputats, senyores diputades, interessa aquest diputat i el seu grup parlamentari saber si el Govern continua amb la mateixa política de subvencions a entitats nacionalistes que va portar a terme el Govern catalanista i de progrés en l'anterior legislatura. I en cas negatiu, ens agradaria saber en què consistirà aquest canvi de política.

El president

Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. José Montilla i Aguilera)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, en primer lloc em permetrà que li digui que poques subvencions ha pogut atorgar un govern que, com vostè sap, fa poc més de seixanta dies que ha estat nomenat. Per tant, senyor diputat, no responsabilitzi aquest Govern d'allò que no ha fet.

En tot cas, i per respondre a la pregunta, cap subvenció de les que atorga el Govern de la Generalitat s'atorga sota el criteri de si l'entitat receptora és o no nacionalista. Si consulta les bases de convocatòria de qualsevol subvenció, veurà que no existeix el cas que vostè esmenta en la seva pregunta; veurà que en cap cas apareix aquesta condició com a condició que sumi o resti oportunitats de rebre una subvenció o que augmenti o disminueixi la quantitat d'aquesta.

A més li diré que, com vostè ha dit, estem parlant de subvencions a entitats, és a dir, que són subvencions atorgades per raó dels seus projectes d'interès públic o social, i en cap cas per raó de la seva ideologia.

Gràcies.

El president

Té la paraula el senyor Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Senyor president, estem d'acord que hi han d'haver subvencions a entitats socials, a entitats culturals, i en això tindrà el recolzament del nostre grup.

Vostè diu que no hi ha un interès polític ni per condicions d'ideologies, però vostè ha parlat d'interès social. No sé si vostè troba un interès social, d'aquestes polítiques socials que vostè tant parla, a donar a una entitat, Xarxa d'Entitats Cíviques i Culturals del Països Catalans pels Drets i les Llibertats Nacionals, 430.000 euros. No sé si vostè considera que la internacionalització del fet nacional català es mereix una subvenció per a Òmnium Cultural. No sé si vostè entén que l'Ajuntament de Perpinyà, si no m'equivoco ajuntament francès, doncs, també ha de rebre 100.000 euros. No sé si vostè també entén com a interès social i d'aquesta política social que haguem de donar subvencions al professorat de l'Alguer, que, si no m'equivoco, és una part d'Itàlia. No sé si vostè considera que també hem de posar en marxa una escola catalana a l'Alguer. Jo li demanaria que poséssim més escoles catalanes a Catalunya i, fins

i tot, algunes en què es pogués parlar també en castellà, i no, en aquest cas, a l'Alguer.

En aquest llarg llistat hi han moltíssimes subvencions, senyor Montilla, de l'anterior Govern –i per això li preguntem quina serà la seva política– que no tenen lloc..., i que no tenen lloc per una qüestió social sinó per una qüestió d'identitat, d'ideologia.

El que demanem nosaltres és que els impostos dels catalans, els impostos dels ciutadans de Catalunya, vagin a parar a la millora del benestar dels ciutadans de Catalunya. Per mi, personalment, i pel nostre grup..., no entenem com la inversió a l'Alguer –amb tots els respectes–, a Perpinyà, al País Valencià o a altres llocs té una política social a Catalunya.

Creiem necessari, doncs, que els impostos siguin dels catalans, vagin a parar al benestar del català. Nosaltres no estem aquí per construir cap nació fictícia, estem aquí per construir, en tot cas, infraestructures, que en parlarem després, hospitals, que se n'ha parlat aquest matí; estem aquí per crear nous llocs de treball a la policia, que els sindicats de policia demanen 1.700 llocs més de treball.

En definitiva, la seva tasca com a president, i li ho demanem així, la seva tasca de govern, ha de ser diferent a la de l'anterior Govern. I si vostè, com diu, no pretén fer cap canvi, nosaltres controlarem de ben a prop on van a parar cada un dels cèntims dels catalans. Els catalans necessiten que la política...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rivera Díaz

...que la política –sí, ja acabo, senyor president– que faci el Govern de Catalunya sigui per al benestar del català, dels catalans, i no per construir cap nació.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, menys mal que vostè va dir en la seva primera intervenció en aquesta cambra que estaven vostès, precisament, perquè no hi hagués un debat sobre les essències i sobre els temes identitaris. Miri, vostè confon la cultura i la llengua catalana amb el nacionalisme. Jo li diria que, afortunadament, la cultura i la llengua catalana són patrimoni de tots, de nacionalistes i no nacionalistes.

Però, miri, senyor diputat, li reitero que el Govern de la Generalitat no dona..., aquest Govern, a més a més, no ha donat aquestes subvencions de què vostè parla, però no dona ni donarà cap subvenció a cap entitat basant-se en si aquesta entitat té o no una ideologia, nacionalista o una altra.

A més, li diré que aquest és un govern que té en la transparència, i precisament per això vostè pot donar aquestes dades, una norma de conducta. I això impli-

ca que vostè podrà consultar en la pàgina web de la Generalitat o en el *Diari Oficial* totes i cadascuna de les subvencions que s'atorguin per part del Govern, que s'atorguin, en futur, perquè encara no s'ha donat aquest fet, i no trobarà en cap d'elles que el criteri d'atorgament o de la quantia de la subvenció es fonamenti en l'orientació ideològica de l'entitat beneficiària, sinó en l'interès social, en l'interès públic i social de l'activitat que es proposi fer l'entitat en qüestió.

Moltes gràcies.

El president

Per formular la següent pregunta...

— Pregunta al president de la Generalitat sobre les deficiències del servei de Renfe a Catalunya (tram. 317-00009/08)

...té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. Honorable president, avui portem al Parlament una problemàtica que afecta molts milers de persones. Considerem que les preguntes al president de la Generalitat han de reflectir el debat polític d'actualitat però també han d'apropar les preocupacions de la gent a l'activitat parlamentària. Avui jutgem necessari que el president de la Generalitat es pronunciï sobre la situació de Renfe a Catalunya.

El ferrocarril és un mitjà de transport àmpliament utilitzat i és també una opció de futur per raons de mobilitat sostenible, ecològiques i econòmiques. Però els serveis de Renfe a Catalunya, els regionals i els de rodalies, no estan a l'alçada del que el país mereix i exigeix. La crisi ferroviària es troba lluny de la seva solució: avaries, retards, manca d'informació, en definitiva, manca d'atenció als usuaris.

Dos mesos després de l'anunci del Pla d'actuació urgent del Ministeri de Foment, el nombre de retards i avaries no s'ha reduït significativament. Potser cal temps, però els usuaris dels trens de rodalies i regionals se senten cada vegada més farts.

La raó de fons d'aquesta situació la va reconèixer fa uns mesos el president del Govern espanyol, Rodríguez Zapatero: la manca d'inversió continuada de l'Estat a Renfe a Catalunya. Les inversions han anat, doncs, a altres prioritats o a altres territoris mentre que a casa nostra s'han anat acumulant dèficits i deficiències.

La solució de fons és apropar la gestió a Catalunya, per aquest motiu aquest grup parlamentari durant la campanya del referèndum sobre l'Estatut va posar com a exemple dels avantatges del nou text estatutari en relació amb la vida quotidiana de la gent el traspàs dels serveis de Renfe a la Generalitat. Aquesta és una de les qüestions que la comissió bilateral haurà d'abordar: el calendari i les condicions del traspàs, dotat dels recursos econòmics necessaris.

Però ja ara cal fer esforços per millorar la situació, calen inversions urgents. El Govern de la Generalitat està exigint les solucions pertinents; Renfe ha començat a adoptar mesures, però tot i la incorporació de personal específic els usuaris no reben la informació bàsica dels retards als trens o a les estacions. No s'ha solucionat tampoc el tema de la indemnització als afectats, tal com ha suggerit el Síndic de Greuges. Restava molt per fer. S'han lliurat deu mil signatures de protesta a la Delegació del Govern central; l'Associació per la Promoció del Transport Públic ha organitzat mobilitzacions; el meu propi grup està portant una campanya amb l'eslògan «A peu ja hauríem arribat»; l'Associació Catalana per a la Integració del Cec denuncia les expenedores inaccessibles... Tant de bo aviat no calguin les protestes.

És per això que li preguntem...

El president

Senyor Bosch...

El Sr. Bosch i Mestres

...sobre les actuacions —acabo president— de la Generalitat davant el Govern central en relació amb aquesta problemàtica.

Gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, comparteixo plenament la seva preocupació. El Govern és conscient dels problemes diaris que provoquen, que han provocat les incidències en el servei de Renfe al conjunt de la ciutadania de Catalunya en la seva activitat diària. És més, li puc assegurar que el transport ferroviari de passatgers és, sens dubte, una de les principals prioritats que, com vostè sap, té aquest Govern.

El Govern ja ha començat en aquest camp a buscar solucions conjuntament amb el Ministeri de Foment, que és de qui depèn el servei a què vostè fa al·lusió; s'han adoptat mesures que esperem que comencin a donar els seus fruits. Aquesta és la nostra responsabilitat, treballar conjuntament per modernitzar la xarxa viària catalana, amb la finalitat última que una vegada assolit aquest objectiu es traspassi la competència, tal com preveu l'Estatut.

Com deia, ja s'ha començat a treballar i concretament s'ha avançat inversions en electrificació, senyalització i manteniment preventiu; s'ha incorporat més personal especialitzat per reforçar el servei d'assistència immediata, i s'han incorporat quaranta-un nous trens dels quals ja han entrat en servei vuit, de manera que —tot just fa uns dies alguns d'ells— es pugui assegurar durant el present any, el 2007, que en hora punta tots els trens de les línies C1, C2, C4 i de l'aeroport siguin en doble composició.

Per una altra banda, la setmana passada en una reunió mantinguda entre representants del ministeri i del Departament de Política Territorial i Obres Públiques es va acordar portar a terme un pla d'inversions urgents a la xarxa de rodalies que incorpora aproximadament un cost de 100.000 milions d'euros: noves estacions de Renfe a l'intercanviador de Sagrera-Meridiana, a l'intercanviador de Martorell; l'adaptació a persones de mobilitat reduïda, com vostè reclama; la modernització de l'estació del passeig de Gràcia, un intercanviador a Sabadell nord, i la modernització també de la catenària Granollers - Mataró i Terrassa - Manresa. És a dir, millora, modernització i, per tant, més inversió, i després traspàs.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta...

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la percepció de manca de seguretat que té la ciutadania (tram. 317-00008/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Josep Piqué. *(El Sr. Ridao i Martín s'aixeca per parlar. Ri-
alles.)*

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, senyor president; espero que no em comptabilitzi aquests segons d'un cert desconcert que hi ha hagut, no? *(Remor de veus.)*

Jo vull plantejar, senyor president, un tema molt seriós, i que estic segur que vostè comparteix –vam tenir ocasió de parlar-ne ahir en un encontre que vàrem tenir al seu despatx al Palau de la Generalitat–, que és la creixent preocupació, la creixent inquietud que hi ha en la ciutadania de Catalunya respecte a la seguretat ciutadana o respecte a la inseguretat.

Ja fa temps que aquest tema és important: hi va haver una suspensió d'un consell europeu d'habitatge precisament perquè es va adduir que no hi havia condicions per garantir-ne la seguretat; estem davant de fenòmens delictius nous, amb extrema violència; hem tingut tres morts violentes en un espai de temps molt reduït; estem veient fenòmens estranys en la nostra societat, com pot ser la reacció de la mateixa societat a través de patrulles urbanes en determinats àmbits per fer front al clima d'inseguretat; estem també veient les conseqüències de determinades polítiques permissives, i em remeto a una opinió d'un coreligionari seu, que és l'actual alcalde de Barcelona i futur candidat a l'alcaldia de Barcelona, que diu que afortunadament ara Barcelona ja no serà Xauxa respecte a determinades coses, i s'estan fent determinades coses... No crec que estigui expressant una preocupació demagògica sinó una preocupació real dels ciutadans, i aquesta casa, aquest Parlament, aquesta cambra n'ha de fer reflex, de tot això.

Jo li demano, si us plau, que em faci una valoració honesta de la percepció que el Govern té respecte a aquestes qüestions, i quines mesures pensa abordar.

Gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, a ningú li preocupa més la seguretat dels ciutadans del país que al seu president, i és normal que això sigui així.

I és cert que s'han produït alguns tipus de delictes en els darrers temps, com per exemple els anomenats en l'argot «robatoris silenciosos», que poden causar una certa inseguretat aparent o perceptiva en la ciutadania, i per descomptat que això preocupa el Govern, i hem d'afrontar el problema perquè no sigui així.

Però per una altra banda també li he de dir, senyor diputat, que Catalunya, com vostè sap, no és un país insegur, i que avui no tenim més delictes que fa un temps. I això són dades, no són percepcions, certament, no? I tot i així el tema ens preocupa, i ens posarem al capdavant, ens hi hem posat, per buscar solucions.

Per cert, també, senyor diputat, li he de demanar una cosa. Parlem tot el que vulguin, i hem de parlar de seguretat; treballem plegats també, si és possible, per solucionar els problemes que els ciutadans tenen en aquesta matèria, però alhora també reconeguem, hem de reconèixer la important tasca que està fent la policia de Catalunya, els Mossos d'Esquadra, i la resta de cosos i forces de seguretat que actuen en el nostre territori i en el nostre país. Si no ho fem, no estarem fent justícia tampoc ni amb la realitat ni amb la gent que cada dia treballa per assolir una Catalunya més segura.

Gràcies.

El president

Senyor Piqué, té la paraula.

El Sr. Piqué i Camps

Sí, gràcies, senyor president. Jo parteixo d'aquest reconeixement, sens dubte, i crec que tenim un cos policial, el de Mossos d'Esquadra, que és francament bo, com també ho són els cosos i forces de seguretat de l'Estat, però jo lamento la resposta, d'alguna manera, i entre cometes –i dispensin, no? –, «burocràtica» que m'ha donat. La percepció d'inseguretat no es combat amb estadístiques, sinó que es combat amb mesures concretes i amb el reconeixement de certes coses que no estan funcionant bé. Ho ha fet el seu conseller de l'Interior, i jo sóc molt crític respecte a la gestió del seu conseller de l'Interior, com ell bé sap, però és veritat que ha tingut un acte de coratge polític, que és reconèixer que hi ha un dèficit en el desplegament dels Mossos, respecte a les necessitats.

I jo aquí li demano formalment una cosa que li vaig expressar ahir privadament, i estic disposat, des del meu

grup parlamentari, a aportar consens, i és: no és tan important mantenir el calendari polític de desplegament de Mossos d'Esquadra i de replegament dels cossos i forces de seguretat per a l'any 2008, sinó que el més important és que els ciutadans –i estic segur que vostè hi està d'acord– tinguin percepció de seguretat...

El president

Senyor Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

...i que vegin –acabo, senyor president– que vegin policia al carrer. I, per tant, replantegin-se el calendari de desplegament i de replegament, i facin allò que realment els ciutadans demanen, i és que hi hagi policies als carrers, sigui quina sigui la policia.

Gràcies.

El president

Senyor president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies. Miri, senyor Piqué, el nostre és un país segur, i aquest Govern està treballant i treballarà per millorar la seguretat, i vostè sap que la solució no és endarrerir el desplegament dels Mossos, més quan en la zona que és de competència encara dels cossos i forces de seguretat de l'Estat hem hagut d'enviar personal de la policia autonòmica, com vostè sap, de la nostra policia.

Miri, per això, perquè ens preocupa, és pel que vull anunciar que el proper dia 5 de març he convocat la Junta de Seguretat per tractar aquest tema, i altres, la Junta de Seguretat de Catalunya, amb la presència del ministre d'Interior i també del conseller d'Interior. Però tenim més propostes –no exclusivament és afegir-me a les estadístiques– per millorar la seguretat, finalitzant el desplegament del Cos de Policia de la Generalitat el 2008; aprovant i posant en marxa la llei del sistema policial de Catalunya; potenciant les juntes locals de seguretat, presidides pels alcaldes...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...incorporant les polítiques de seguretat en les actuacions als barris. Això –acabo, senyor...–, senyor diputat, aquestes i altres són solucions, i espero comptar amb el seu suport a l'hora de posar-les en marxa.

Moltes gràcies.

El president

Ara sí, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana...

Pregunta al president de la Generalitat sobre les iniciatives previstes per a defensar l'autogovern i desplegar l'Estatut (tram. 317-00010/08)

...el senyor Ridao té la paraula.

El Sr. Ridao i Martín

Ara sí, senyor president. Senyor president de la Generalitat, darrerament s'han produït alguns avenços pel que fa al desplegament de l'Estatut, i sobretot, particularment, pel que fa a la defensa del nostre marc estatutari, concretament en un àmbit com és la matèria educativa, tot i que –també és veritat– deixi'm dir-li que ara el que cal és vetllar en tot moment perquè el català esdevingui l'eix vertebrador del nostre projecte educatiu plurilingüe, en el marc del nostre mateix decret.

Però no és això el que ens amoïna únicament, senyor president. He sabut que la reunió que vostè va mantenir amb el president del Govern espanyol, entre altres coses, no va servir per arrencar un compromís concret pel que fa al calendari de negociació del model de finançament. El mateix president del Govern espanyol poc després va assegurar que aquest tema no era urgent i que més endavant es discutiria, en el marc del Consell de Política Fiscal i Financera, amb altres comunitats autònomes. Per tant, d'una banda es retarda i, per l'altra, se'ns nega la bilateralitat en les relacions econòmico-financeres amb l'Estat.

És evident que l'Estatut no conté un model propi de finançament, però sí que conté alguns principis i alguns criteris que han d'inspirar el model comú, que han de servir per, en definitiva, establir el funcionament del fons de suficiència o els mecanismes de solidaritat. Per tant, deixi'm dir-li que aquest és un tema urgentíssim, oi més quan l'actual model creiem que està caducat, no pot esperar al 2008 la seva reforma, si es té en compte que es basa en unes dades de projecció de població de l'any 2002, basada en el cens de l'any, per cert, 99, i per tant no té en compte, per exemple, l'increment del 10 per cent de població que ha experimentat Catalunya ni, sobretot, l'impacte de la nova immigració, i això té una repercussió molt negativa en alguns capítols, per exemple, com la sanitat.

Per tant, senyor president, calen regles del joc clares, bilaterals, lleialtat institucional, com la que vostè ha reclamat públicament, però fixi's que fins i tot aquestes regles clares són tan importants que fins i tot han d'anar abans dels mecanismes de gestió i fins i tot de saber qui recaptar els impostos. Dic això perquè la nova Agència Tributària, flamant, que és un gest important de caràcter polític i simbòlic, no es notarà gaire més enllà del canvi de placa a la porta d'aquesta oficina, si no és la primera pedra de cara al futur d'un consorci que s'ha de constituir d'aquí a dos anys, un consorci amb l'Estat que haurà de gestionar no únicament l'IRPF, sinó altres impostos, com l'IVA, l'impost de societats, que en definitiva l'Estat, ara per ara, no està disposat a compartir.

De fet, senyor president, el que li reclamo és, sobretot, que doni al tema del finançament una prioritat abso-

luta. És un tema estratègic, fonamental, número 1, de l'actual legislatura. I per tant seguidament li demano, senyor president, li demana el meu grup parlamentari que no...

El president

Senyor Ridao...

El Sr. Ridao i Martín

...el distregui res d'aquest tema tan fonamental, d'aquest objectiu fonamental, com és la millora substancial del finançament de catalans i catalanes.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, certament, com vostè diu, el dia 8 d'aquest mes vaig mantenir una reunió amb el president del Govern espanyol, en què, entre d'altres temes de relació bilateral, es va tractar del desplegament de l'Estatut de Catalunya i de la posta en marxa dels mecanismes bilaterals de relació intergovernamental.

Com no podia ser d'una altra manera, el president i jo vàrem coincidir que els terminis establerts per a l'Estatut s'havien de complir. I és per això que els avanço que la comissió mixta, la Comissió Bilateral Mixta d'Afers Econòmics i Fiscals Estat - Generalitat, es constituirà el proper dia 6 de febrer i que durant les properes setmanes es constituiran també les altres dues comissions: la Comissió Bilateral Estat - Generalitat i la Comissió d'Infraestructures.

També ha fet vostè referència a l'Agència Tributària de Catalunya. Crec que en aquest terreny també estem complint els terminis, perquè el Govern va aprovar, com vostè sap, la setmana passada el projecte de llei que regula la matèria i començarà de forma immediata, també, a negociar amb el Govern de l'Estat els diversos aspectes del nou model de finançament. El Govern, per tant, ja ha començat a desenvolupar l'Estatut, ja ha començat a donar les primeres passes cap al nou model de finançament, en el capítol del finançament, i ho fa, com és normal, per regular la creació de l'instrument que preveu l'Estatut en el termini establert.

Aquesta ha de ser la legislatura del nou model de finançament, d'un model que doni més recursos per a les nostres polítiques. Jo sóc conscient que serà un procés llarg, perquè així ho diu l'Estatut, i complicat, perquè la història també ens ha ensenyat que *mai* ha estat fàcil. Per tant, aquest procés necessitarà, senyor diputat, dosis de negociació, de diàleg i de fermesa. I no dubti que tindrem la fermesa que faci falta.

Moltes gràcies.

El president

Per formular la següent pregunta...

Pregunta al president de la Generalitat sobre les reunions amb els representants dels grups parlamentaris de l'oposició (tram. 317-00011/08)

...té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Joan Ferran i Serafini.

El Sr. Ferran i Serafini

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Molt honorable president Montilla, aquest temps, aquests mesos que vostè porta al capdavant del Govern de la Generalitat s'han caracteritzat, entre altres coses, pel rigor en la gestió i per la generació d'un considerable volum d'iniciatives legislatives que s'han traslladat convenientment al Parlament per al seu debat i aprovació. Hem pogut comprovar també un excel·lent ritme de treball governamental pel que fa a aquest desplegament legislatiu, i també hem pogut saber que el Govern pensa impulsar d'immediat la creació de tres comissions institucionals, contemplades en el nou Estatut, així com també el Projecte de llei que regula el Consell de Garanties Estatutàries.

Però en la nostra pregunta volem parlar d'atenció en un altre ordre de coses, senyor president. Vostè, en les seves intervencions que ha fet en aquesta cambra i davant de molts mitjans de comunicació, ha anunciat de manera reiterada i sostinguda la seva voluntat de mà estesa a tots els grups parlamentaris. En recents declaracions d'algun portaveu d'algun grup parlamentari d'aquesta cambra, hem pogut detectar menysteniment o infravaloració *a priori* dels resultats de les converses que vostè manté amb els diferents grups parlamentaris. Som conscients i coneixedors dels estratagemes d'alguns per minimitzar l'acció del Govern o per crear mals humors entre els socis de l'executiu.

Davant d'aquesta situació, ens agradaria que, en la mesura que li sigui possible, ens expliqués, senyor president, què s'ha parlat en els contactes, quina ha estat l'actitud i la receptivitat dels portaveus, quins compromisos s'han assolit... I no li amaguem, senyor president, que la seva opinió ens permetrà a tots plegats, i sobretot als ciutadans de Catalunya, situar clarament quins són la voluntat i el tarannà de cadascuna de les forces polítiques i dels protagonistes d'aquest diàleg polític i observar amb nitidesa qui treballa per al país i qui pretén enterbolir o partiditzar allò que el Govern fa en pro d'un diàleg constructiu.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, sempre he entès la política com un diàleg constant entre les diferents visions que es poden tenir sobre una mateixa realitat. Així entenc la meua responsabilitat com a

representant públic i així intento actuar sempre, sent conscient que el diàleg té, com a resultats, normalment millors polítiques per als ciutadans que la crispació.

Miri, en el debat d'investidura vaig anunciar que el meu Govern tindria la mà estesa amb l'oposició per tractar els grans temes de país. En l'anterior sessió plenària del Parlament vaig anunciar una ronda de contactes amb els grups de l'oposició per tractar-hi aquests temes. Doncs bé, demà acabaré aquesta ronda amb la reunió que mantindré amb el portaveu del Grup Mixt.

En aquestes reunions hem tractat temes molt i molt importants per al futur del país: l'habitatge, la immigració, la recerca, les infraestructures o el desplegament estatutari, entre d'altres. El Govern vol saber l'opinió de tots els representants del poble de Catalunya en aquests temes, i vol pactar amb ells temes que van més enllà de la conjuntura política, que van més enllà del dia a dia, no?

Ara toca treballar en aquesta direcció: aconseguir que el desplegament estatutari parteixi, si és possible, d'una situació de diàleg a Catalunya. I és per això que he ofert a l'oposició que, atès que els instruments, des del nostre punt de vista, de relació bilateral previstos a l'Estatut són de caràcter intergovernamental, creem un consell per al seguiment i l'impuls estatutari, amb la presència del Govern i els grups parlamentaris, com a instrument de diàleg, debat i conformació –i conformació– de la posició catalana en els temes de desplegament estatutari, especialment en aquells que es concretaran en acords entre els dos governs, o per al desplegament legislatiu, a les Corts Generals. Tot això, evidentment, sense menystenir el paper del Parlament, al qual el Govern està obligat a retre comptes de les reunions bilaterals de desplegament estatutari, com vostè sap.

Per una altra banda, he ofert fer de la immigració, l'habitatge, les infraestructures, la recerca, quatre grans temes de país i, per tant, temes que s'han de treballar des d'un gran pacte nacional que ha d'implicar el Govern, els grups parlamentaris, i també altres institucions i agents socials i econòmics del nostre país.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Artur Mas i Gavarró...

Pregunta al president de la Generalitat sobre les relacions amb el Govern de l'Estat pel que fa al nou model de finançament (tram. 317-00012/08)

...del Grup Parlamentari Convergència i Unió, per formular la següent pregunta.

El Sr. Mas i Gavarró

Moltes gràcies, senyor president del Parlament. Senyor president de la Generalitat, fa pocs dies vàrem tenir una entrevista en el Palau de la Generalitat, vostè i jo, i vàrem parlar, com vostè ha dit, d'alguns temes de país,

entre ells un tema com el del finançament –s'hi ha fet referència abans. Jo no sé si vostè va tenir ocasió d'informar-ne el seu grup parlamentari –em sembla que no– amb prou precisió, perquè, si no ho recordo malament, com a responsable de Convergència i Unió li vaig fer un oferiment de col·laboració lleial i d'entesa en aquests grans temes de país, començant pel tema de finançament.

M'agradaria, però, abans de concretar aquesta oferta de col·laboració, que vostè ens expliqués amb una mica més de precisió quan i com pensa abordar aquesta negociació de finançament amb el Govern espanyol.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, la voluntat del Govern de reformar el model de finançament es fonamenta en la necessitat, com vostè sap, de tenir més recursos i de tenir més capacitat de decisió, i és precisament per això que ja hem començat a treballar.

En aquest sentit, l'Estatut, com vostè sap, suposa un salt qualificatiu en assentar les bases per a un nou model més estable, i és per això que el Govern s'ha posat a treballar aprovant la llei, el Projecte de llei de l'Agència Tributària de Catalunya, pactant que el proper dia 6 de febrer es constitueixi la comissió bilateral entre la Generalitat i l'Estat per començar a tractar aquests temes, el capítol de finançament de l'Estatut.

El Govern, senyor diputat, està aplicant l'Estatut des del primer dia del seu mandat, i molt especialment també en matèries de finançament. Aquesta és la realitat.

Moltes gràcies.

El president

El senyor Mas té la paraula.

El Sr. Mas i Gavarró

Bé, gràcies, senyor president. Sento dir-li que no contesta la meua pregunta. La meua pregunta és quan i com, no si vostès han fet un projecte de llei de l'Agència Tributària, que no té re a veure directament amb el model de finançament a pactar amb l'Estat, des del punt de vista del model; té a veure amb la gestió de recaptació fiscal, cosa per cert molt important també.

Jo el que li demanava, per exemple, són coses tan senzilles com: s'hi pensen posar de seguida, en aquesta negociació, o haurem d'esperar molts mesos? S'ha d'esperar que hi hagi la llei orgànica de finançament, la famosa LOFCA, abans de tractar el finançament de Catalunya de manera bilateral, cosa que l'Estatut permet, o no s'ha d'esperar la LOFCA?

I després, si parlem de mà estesa, si de veritat en parlem i no és un eslògan i no és només una etiqueta, jo em pregunto com pot ser que vostès rebutgin la col·laboració de Convergència i Unió en els òrgans de decisió que són les comissions bilaterals. Veig que el se-

nyor Castells, conseller d'Economia, m'està observant atentament, cosa que li agraeixo. Senyor Castells, vostè hi va ser en aquestes comissions! Vostè hi va ser, i tant que hi va ser! El senyor Castells els ho explicarà. Hi va ser en nom de l'oposició, en nom d'un partit polític en aquell cas. Com pot ser que en aquest moment es rebutgi aquest oferiment de col·laboració de Convergència i Unió en els òrgans no només de consulta, sinó de decisió.

I prego que no diguin falsedats sobre el que diu l'Estatut. L'Estatut diu que els òrgans bilaterals són Estat - Generalitat, i la Generalitat, si no ho tenim mal entès des de Convergència i Unió, és el president de la Generalitat, vostè, el Govern que l'acompanya i el Parlament. I, per tant, nosaltres el que estem demanant és que totes les forces polítiques del Parlament de Catalunya estiguin representades, com sempre havien estat, en els òrgans de decisió de temes tan importants de país com són els temes de finançament.

Si ens diu que sí a això, això és mà estesa, i la col·laboració hi és; si ens diuen...

El president

Senyor Mas...

El Sr. Mas i Gavarro

...que no a això, és que no ens hi volen –acabo, senyor president–, és que de veritat no ens hi volen. I aleshores nosaltres tenim dues possibles funcions: o col·laboració, que és la que volem, o si no ens deixen més remei, el control necessari.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, aquest Govern, ho repeteixo, està complint la seva paraula, com no podia ser d'una altra manera, en allò que estableix l'Estatut de Catalunya. Ja he dit que abans del 6 de febrer es constituirà aquesta comissió bilateral, que té, entre altres coses, per objecte abordar alguns dels temes a què vostè ha fet referència.

I li diré, senyor diputat, que l'Estatut diu el que diu, no?, i vostè ho coneix perfectament, perquè el va negociar en persona. I l'Estatut fixa uns terminis –fixa uns terminis–, terminis que complirem. No tenim cap motiu objectiu, eh?, per dubtar de la voluntat del Govern, també, d'Espanya per complir el pacte, per complir el que estableix el nou Estatut. Nosaltres hem de ser lleials al text estatutari i a les voluntats que van fer possible el pacte, senyor Mas; conscients com som del seu potencial, també de les dificultats que caldrà vèncer, ningú no serà més exigent que aquest Govern per vetllar pel compliment de l'Estatut en aquesta matèria.

Miri, després, sobre això de qui és Generalitat i qui és Estat, consultaré l'Estat també a veure si hi tenen previst convidar Coalició Canària o el Partit Popular. (*Remor de veus.*) Miri, estem parlant d'un estatut nou –d'un estatut nou–, del qual es desprèn clarament que

les comissions bilaterals són de caràcter intergovernamental. I això és així, ho vulgui vostè o no ho vulgui. I això no és en absolut incompatible, ho repeteixo, amb la mà estesa, amb el diàleg, amb la col·laboració i amb el fet que entre tots puguem conformar...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...una posició comuna respecte a aquest tema, que és cabdal per al futur del nostre país.

El president

Passem al torn de preguntes al Govern.

————— Pregunta al Govern sobre les mesures previstes per a afrontar la inseguretat ciutadana (tram. 310-00017/08)

La primera la formula el senyor Francesc Homs, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Homs i Molist

Gràcies, senyor president. Entre les diferents mesures per afrontar la inseguretat ciutadana, en cal una de prioritària, que és cobrir la falta d'efectius de mossos que vostè mateix, senyor conseller, ha denunciat que hi ha al conjunt del territori, no?

I en aquest sentit, la pregunta concreta que li formulem el Grup de Convergència i Unió és molt precisa, no?: quina és la posició del Govern –ho subratllo, del Govern– sobre la possibilitat de destinar els mossos d'esquadra que en aquests moments cobreixen servei a presons a tasques de seguretat ciutadana?

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joan Saura, conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Senyor diputat, com vostè ha dit, en aquests moments tenim un dèficit de mossos, producte del fet que des del 2003 el «cup» de Policia Nacional i Guàrdia Civil que s'havia d'incorporar, el 15 per cent, no s'ha incorporat. I, per tant, en tenim exactament 659. Precedit d'una altra qüestió, que l'any 2000 el conseller Pomés va plantejar al Govern central, del PP en aquells moments, que s'iniciés aquest procés; el Govern del PP va negar això i no va ser fins el 2003 que es va aconseguir.

Per tant, tenim 659 mossos d'esquadra o mossos d'esquadra en aquests moments de dèficit, que estem fent –ho vaig explicar l'altre dia a la compareixença, i si vostè vol, ho puc tornar a explicar– determinats serveis per suplir això.

Si vostè em pregunta què estem fent amb relació a la possibilitat de substituir la vigilància externa de les pre-

sons, dir-li que, simplement, com vaig dir l'altre dia a la compareixença parlamentària, jo he demanat una avaluació de les funcions policials dels Mossos d'Esquadra. I en funció d'aquesta avaluació, determinaré, el Govern determinarà quines són les iniciatives més adients que hem de prendre per, hi insisteixo, suplir veritablement aquest dèficit que tenim.

El president

Senyor Homs...

El Sr. Homs i Molist

Jo, la pregunta concreta que li formulava..., d'això en el meu poble en diem vendre la pell de l'ós abans de caçar-lo, sap?, perquè vostè va fer aparèixer –suposo que devia ser vostè– una informació pública a algun mitjà de comunicació on ja donava per fet que això seria d'aquesta manera, no? Hem sentit després, en alguna declaració pública també, la consellera de Justícia que deia que tot això no estava decidit i que, en tot cas, tot al contrari.

Els demanem, el demanem formalment que com a govern tinguin una posició única i que quan facin aparèixer informacions a la premsa, també siguin en un sentit únic i concret, no?

Escolti, més enllà d'això. Vostè l'altre dia en aquesta cambra va oferir una proposta de pacte a l'entorn del tema de la seguretat, en la línia aquesta, jo m'atreviria a dir, potser, vés a saber, de consigna de mà estesa. (*Veus de fons.*) Avui aquesta tarda mateix... Consigna de mà estesa, he dit, m'atreviria a dir. Aquesta tarda mateix vostè tindrà o vostès, tots vostès, senyors del tripartit, tindran ocasió de fer, diguem-ne, de passar de la retòrica dels discursos als fets concrets amb una votació d'una moció que va presentar Convergència i Unió avui fa un més, de la qual lamentablement no sabem ni una sola trucada, ni una sola esmena, ni una sola posició per part de vostès, no?

Ens agradaria, per part del Grup de Convergència i Unió, que vostès tinguessin en consideració les iniciatives que presenta en aquest cas el Grup de Convergència i Unió, que són –vostè se la deu haver llegit– iniciatives amb voluntat de consens, que no plantegen impossibles i que, a més a més, estic convençut que podrien haver estat votades ara fa tres mesos, i d'aquí a un parell o tres d'anys segur i també. Entre d'altres coses, perquè contenen elements que ja van tenir el suport de tota aquesta cambra.

I en aquest sentit, avui, aquesta tarda, i depèn de vostè, senyor conseller, depèn de vostès, senyors del Govern, podran demostrar, podran fer evident, podran demostrar amb fets la voluntat aquesta de mà estesa que ens prediquen.

Gràcies, senyor president.

El president

Honorable conseller, té la paraula.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Gràcies, senyor president. Miri, les responsabilitats de la premsa no són meves ni de la consellera. Jo el que vaig dir ho vaig dir formalment en seu parlamentària, i ho torno a dir aquí. He demanat una avaluació de les funcions policials, que no tinc, i quan la tingui, decidiré. Així de clar. I, per tant, no em respongui amb notícies de diari, respongui'm a partir del que jo dic aquí.

En segon lloc, la seva moció té tres punts. Un punt, que cal separar Interior de Relacions Institucionals. És paradigmàtic que en el debat que es va produir en comissió de l'estructura del Govern el senyor Mas no en fes referència al senyor Montilla, i en canvi, després ho han dit vostès. Si era tan important, no entenc per què el senyor Mas no ho va dir. M'imagino que ara ho dirà un altre dia.

El segon punt és que reunim la Junta de Seguretat. El senyor Montilla, el president, ja ho ha dit ara. És a dir, la tercera proposta que vostès fan..., el president de la Generalitat ha anunciat avui que el proper 5 de març hi haurà una junta de seguretat; per tant, està contestada positivament. I possiblement el seu impuls, doncs, ha important.

I el tercer punt que planteja la moció és que plantegem al Govern central, en definitiva, que cobreixi els dèficits de forces i cossos de seguretat de l'Estat. En aquests moments he fet ja no només una reunió amb el senyor Rangel, sinó amb el senyor Rubalcaba, i li ben asseguro que en aquests moments estan coberts els dèficits de forces i cossos de seguretat de l'Estat.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta...

— Pregunta al Govern sobre el model per a impulsar la presència de la cultura catalana en la projecció exterior (tram. 310-00018/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Maria del Carme Vidal.

La Sra. Vidal i Huguet

Moltes gràcies, senyor president. Atenent el marc de la Fira Internacional del Llibre de Frankfurt, emmarcarem la nostra pregunta en si la literatura..., i agrairíem que aquest Govern..., saber si comparteix el model segons el qual únicament la literatura escrita en català és la que ha de representar la cultura impresa i l'única, per tant, que ha de formar part de les delegacions institucionals en la seva projecció exterior.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Josep-Lluís Carod-Rovira, vicepresident del Govern.

El conseller de la Vicepresidència (Sr. Josep-Lluís Carod-Rovira)

Bé, pel Govern de Catalunya és evident que la Fira de Frankfurt és l'objectiu central de la projecció exterior de la cultura catalana al llarg d'aquest any i que, com passa amb totes les literatures del món, la literatura ve definida per un instrument, que és la llengua; per tant, l'instrument de la literatura catalana, quan l'instrument és lingüístic, que és el cas de la literatura, és la llengua catalana.

La convidada a la Fira de Frankfurt és la cultura catalana; per tant, això va més enllà de la literatura. I justament per aquest motiu hem preparat la Fira de Frankfurt conjuntament amb la col·laboració del Gremi d'Editors, de l'Associació d'Editors en Llengua Catalana, del Museu Nacional d'Art de Catalunya, de l'Institut Català de les Indústries Culturals. I, per tant, a partir de la literatura com un dels eixos, els altres elements de la cultura i de la indústria cultural també hi seran presents.

El president

La senyora Vidal pot repreguntar.

La Sra. Vidal i Huguet

Senyor conseller de la Vicepresidència, vostè sap que la literatura, ja ho ha dit, pertany sempre a la llengua en què és escrita, i les llengües, òbviament, especifiquen cultures. Això no li ho diu la primera força política d'aquesta cambra, li ho diu també la teoria literària.

Però hem fet aquesta pregunta, certament, perquè el nou director de l'Institut Ramon Llull ha manifestat, d'una manera molt recent, que l'obra de Vázquez Montalbán és cultura catalana per bé que pertany a la literatura castellana, talment l'obra de Kafka..., certament, és un escriptor txec d'expressió alemanya.

Nosaltres allò que preguntem..., és a dir, és el que passa semblantment a la literatura castellana i a la literatura catalana..., passa a la literatura també catalana: només aquella que és escrita en català forma part de la història de la literatura catalana, independentment d'on és que sigui produïda.

Per tant, ens tindran al seu costat si realment a Frankfurt en l'obra escrita en català hi va només la literatura produïda en llengua catalana.

El president

Senyor vicepresident, té la paraula.

El conseller de la Vicepresidència

Sí. Senyora diputada, Frankfurt tindrà pel Govern de Catalunya tres eixos molt clars. El primer eix, que és el que apareixerà en la gran exposició central: llengua catalana i literatura catalana, «Mil anys de llengua i literatura catalana». Per tant, aquí hi haurà el que hi ha d'haver, que són els escriptors que escriuen en llengua catalana, de tal manera que la primera conferència inaugural la farà una persona destacada de la literatura catalana, de les que més traduïdes estan a altres llengües del món.

Un segon eix serà el de projecció de la cultura catalana, i en tant que projecció de la cultura catalana, aquí ja no hi entra la literatura, aquí hi entra, doncs, l'art, aquí hi entra la música, aquí hi entra la dansa, hi entra el cinema, hi entra el teatre, hi entra fins i tot la fotografia, el teatre, la gastronomia, la música popular, la cultura popular, etcètera.

I després la indústria editorial catalana, que és importantíssima. La indústria editorial catalana, lògicament, és una indústria privada, i aquí és on cal recordar que el Govern no farà intervencionisme, és a dir, no dirà a les editorials com hi han d'anar i de quina manera. Vull recordar que el 80 per cent del que s'edita a Catalunya no és en català i que el 80 per cent del que s'edita a Catalunya no és literatura; per tant, les editorials privades tindran l'oportunitat d'enviar a Frankfurt qui considerin oportú, en els seus estands, com faria qualsevol altra cultura.

El que sí que queda clar és que en aquest cas, en ser invitada la cultura catalana i tenint la literatura com a eix central d'un dels tres elements clau de l'exposició i de la mateixa manifestació de Frankfurt, això va més enllà del terreny...

El president

Senyor vicepresident...

El conseller de la Vicepresidència

...de la Generalitat de Catalunya, i, per tant, ja puc confirmar aquí que hi haurà presència oficial balear, que hi haurà també presència oficial d'Andorra i que hi haurà també presència oficial nord-catalana, cosa de la qual estic convençut que vostès i el seu grup s'alegraran, també, al costat del Govern.

El president

Bé.

— Pregunta al Govern sobre la reforma de l'impost de successions i donacions (tram. 310-00013/08)

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora María Ángeles Olano.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. La pregunta la formulem tal com està redactada: quin és el capteniment del Govern de la Generalitat pel que fa a la reforma de l'impost sobre successions i donacions? Si bé és cert que vostè va abordar el tema mínimament en la seva compareixença aquest dilluns passat, doncs, ens agradaria saber una mica l'abast de la reforma que pretén impulsar en aquesta legislatura.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Antoni Castells, conseller d'Economia i Finances.

El conseller d'Economia i Finances

Molt honorable senyor president..., il·lustre senyora diputada, efectivament, com vostè assenyala, vaig poder ja avançar alguns dels criteris que vostè em demana en la meua compareixença de fa dos dies, d'abans-d'ahir. Jo li puc confirmar que la voluntat del Govern és de reduir, i reduir molt, molt significativament, l'impost de successions a Catalunya, amb la voluntat de fer d'aquest impost un impost més just –avui és veritat que hi ha situacions d'injustícia que cal corregir–, amb una filosofia que és una filosofia molt clara: reformar i reformar a fons, sí; eliminar l'impost, no.

El president

Senyora Olano, pot repreguntar.

La Sra. Olano i García

Esperàvem una mica més de voluntat, realment, de fer la reformar, sobretot perquè, com sabem, hi ha més comunitats que han donat un pas cap endavant. No només podíem caure en l'error de pensar que són comunitats governades pel Partit Popular, sinó que avui en dia veiem també com el País Basc, Navarra, Balears, la Comunitat de Madrid, la Comunitat Valenciana, el que fan és no gravar els patrimonis; és a dir, respecte a l'impost de successions, no paguen res. I sobretot perquè hem de veure quin és l'esperit d'aquest impost. Realment, estem parlant d'unes propietats que les persones que les han adquirit, els propietaris, ja han pagat molts impostos pel manteniment d'aquestes durant la seva vida: impost de transmissions o IVA, quan les han adquirit; impost de béns immobles, per mantindre-les; impost del patrimoni; fins i tot quan moren, els seus beneficiaris també hauran de pagar les plusvàlues, amb la qual cosa estem parlant d'un impost que el que fa és tornar a reincidir sobre un fet imposable que ja han suportat els ciutadans.

Nosaltres considerem que..., també ens ho ha demanat la patronal Foment del Treball, fa pocs dies, la qual li demanava que la seva reforma anés inspirada en les reformes que ja havia fet el Partit Popular en algunes comunitats. No només això, sinó que la capacitat normativa que ha utilitzat fins ara el Govern de Catalunya –que per això demanem ara amb l'Estatut més capacitat normativa– ha estat poc encoratjadora, i realment s'ha utilitzat amb menys capacitat que la que tenen algunes comunitats autònomes, com és, per exemple, en aquests moments Castella i Lleó, que no ha reduït però sí que ha aplicat moltes bonificacions.

Miri, realment l'excusa, l'excusa que posen moltes vegades sobre el tema de les polítiques redistributives..., sap vostè perfectament que l'únic «paganini», és a dir, l'única classe que realment queda gravada amb aquest impost és la classe mitjana, perquè les classes altes ja tenen mitjans, a través de societats i d'altres, per, realment, no pagar. Realment considerem que amb aquesta no-aplicació de la reducció, tal com li està demanant i que esperem que pugui...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Olano i García

D'acord.

El president

L'honorable conseller té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances

Il·lustre senyora diputada, com li he avançat, la posició del Govern és de reformar-lo, i reformar-lo a fons. Cal reduir la càrrega de l'impost. El nostre propòsit és deixar pràcticament exempta la tributació de l'habitatge, amb límits molt elevats, quan la transmissió sigui de pares a fills i entre cònjuges, i eliminar els casos –que són molt petits– que queden en els quals pot ser objecte de tributació la transmissió d'actius a efectes d'activitat productiva. Però amb la filosofia de reformar, sí, i eliminar, no.

Jo, quan l'escolto a vostè..., hi ha una contradicció entre les seves paraules i els fets. Estan per la reforma o estan per l'eliminació? Perquè jo li vull dir una cosa: aquest impost juga un paper, i un paper d'una funció social, útil, que és recordar-nos a tots que les coses es guanyen a partir de l'esforç, del treball, del mèrit; que s'obtenen resultats quan hi ha un sacrifici, i que, per tant, és lògic que una part del nostre patrimoni, en el moment en què es produeix aquesta situació, pugui revertir en bé de la societat, assegurant una certa igualtat d'oportunitats. Naturalment, fent-ho compatible amb un objectiu que tots compartim, que és que el fruit del nostre esforç pugui ser deixat als nostres fills i als nostres hereus. És lògic que sigui així.

I la prova que és així és que pràcticament enlloc del món no s'ha eliminat aquest impost; són casos molt excepcionals, quan s'ha eliminat. I tots aquells països que ens poden servir de referència tenen un impost de successions. Ho hem de fer bé i just? Sí. N'hem de reduir la càrrega per evitar situacions d'injustícia? Sí, però no eliminant-lo. I la política que estan fent les comunitats del Partit Popular és, en la pràctica, de portar a l'eliminació de l'impost.

Òbviament, escolti'm, si es produeix una situació com aquesta, estem davant d'un cas de llibre del que s'anomena «competència fiscal danyosa», és a dir...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Economia i Finances

...una situació que acaba portant a un resultat que no és l'òptim social que tots desitgem. I a mi em sorprèn que el Partit Popular, que invoca sempre el guirigall fiscal a les conseqüències que té la utilització de l'autonomia, en aquest cas resulti que és partidari, precisament...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Economia i Finances

...de l'eliminació d'un impost que finalment juga un paper social.

El president

Té la paraula...

— Pregunta al Govern sobre les mesures adoptades davant la manca de neu que ha patit el sector de l'esquí a l'Alt Pirineu i l'Aran (tram. 310-00015/08)

...en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Francesc Xavier Boya.

El Sr. Boya i Alós

Gràcies, senyor president... Tà demanar ath conseller de Política Territorial sus era situacion en què viu en aquesta sason eth sector der esquí e totes eres nòstes comarques tanben e tota era gent qu'en viu e qu'en depèn, d'aguest sector.

Efectivament, senyor conseller, honorable conseller –prossequiré en català–, aquest és un hivern que, com vostè sap, és un hivern difícil, un hivern complicat per al sector de l'esquí. La manca de nevades ens ha recordat la temporada del 89-90, quan la sequera va ser gairebé també absoluta, i per tant ha posat en una situació ben delicada les estacions d'esquí, especialment les estacions d'esquí nòrdic, i menys les estacions d'esquí alpí, perquè amb el recurs de la neu artificial han pogut, en fi, salvar una part de la temporada, no? Però estem parlant possiblement d'estacions, doncs, que tindran una reducció de vendes del 70 per cent del seus forfets, del 30 o del 40, en funció, curiosament, de la quantitat de pista que han pogut innivar amb la neu artificial.

Per tant, jo voldria aprofitar aquesta oportunitat per reivindicar, certament, l'esquí com un sector estratègic de les nostres contrades, un sector que dóna feina a disset mil persones i que ha permès recuperar en el cas del Pirineu, en bona mesura, una piràmide poblacional que estava francament envellida i que en l'activitat de l'esquí ha trobat una activitat econòmica que ha permès donar l'oportunitat i, sobretot, la possibilitat a molts joves de viure en aquelles contrades.

Per tant, la pregunta que jo li faig avui, li adreço en aquesta cambra, té dos objectius fonamentals: el primer és, sobretot, llançar un missatge clar i contundent des d'aquest escó, doncs, per trencar alguns tòpics que sovint són mal compresos i que almenys la gent de la muntanya els vivim malament perquè els sentim com una agressió a oportunitats, a formes de guanyar-se la vida en aquests territoris i per tant, en aquest sentit, moltes vegades, també a posar en qüestió la legítima utilització de recursos que tenim en aquelles contrades i que legítimament els fem servir, penso, i s'ha de fer d'una forma racional i acurada..., però, en tot cas, per garantir treball i benestar social per a la nostra població.

I en segon lloc, també, demanar-li quines han estat, en aquest cas, les mesures que ha pres la seva conselleria...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Boya i Alós

...i el seu Govern per donar suport a aquest sector.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, senyor Joaquim Nadal.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques
(Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Gràcies, senyor diputat. Efectivament, ens hem reunit amb l'Associació Catalana d'Estacions de Muntanya i hem abordat la situació de l'esquí. I ens hem posat d'acord que volem abordar aquesta qüestió no amb mesures de caràcter conjuntural, per a aquest any que no hi ha neu, sinó amb mesures de caràcter estructural. I ens hem posat també d'acord que no podem relacionar estrictament el sector i l'activitat al voltant de les estacions d'esquí i els aprofitaments de caràcter immobiliari que tradicionalment hi anaven associats. Separem les coses i situem-ho en un model nou.

Model que és el que defensa el Pla director de les estacions de muntanya i que subratlla el caràcter integral d'aquestes estacions de muntanya, hivern i estiu, i un aprofitament en totes les temporades, de tal manera que es prima el sector dels llits calents, no dels llits freds, les primeres residències o els hotels, no les segones residències, i es treballa amb les estacions d'esquí amb plans de viabilitat i amb contractes programa que els permeten acollir-se a dues línies d'ajuts: unes línies d'ajuts directes –subvenció– per a transport per cable, per a millora dels accessos, que ja s'estan atorgant dins d'aquest Pla director, o línies de crèdit vinculades a l'Institut Català de Finances, en una proporció..., ajuts, 30 milions d'euros en quatre anys; crèdits, 40 milions, també en quatre anys, a través de l'Institut Català de Finances, amb l'objectiu de respondre a l'actualització i modernització de les instal·lacions de transport per cable dins de les estacions d'esquí i de millorar-ne l'oferta hotelera.

I el Govern, per la seva banda, el que està fent és millorar els accessos a les estacions d'esquí; acordar amb totes les diputacions que hi tenen una vinculació directa un conveni per a la millora dels accessos en carreteres que no són titularitat de la Generalitat a aquestes estacions d'esquí, i atorgar ajuts directes de 100.000 euros cada any –l'any passat ja ho vam fer, ho tornarem a fer aquest any–, a les nou estacions d'esquí nòrdic, que d'aquesta manera podran millorar les seves instal·lacions de caràcter bàsic o les d'innivació artificial, com ha passat aquest any a Sant Joan de l'Erm, i podran d'aquesta manera salvar la temporada.

El Govern valora el sector en el seu conjunt com un sector estratègic per a les comarques de muntanya, i té clar que hi ha de treballar amb profunditat, no ara només perquè hi ha manca de neu...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...sinó sempre, i en la línia marcada pel Pla director de les estacions de muntanya.

El president

La honorable senyora Marta Cid...

— Pregunta al Govern sobre la crisi del sector del cítric (tram. 310-00010/08)

...en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula per formular la següent pregunta.

La Sra. Cid i Pañella

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, com vostè sap molt bé, majoritàriament, la producció del sector cítric del nostre país es concentra a les Terres de l'Ebre, concretament les comarques del Baix Ebre i del Montsià ne són principals productores. Gairebé es conreen 12.000 hectàrees de cítric, amb una producció que aquest any ha arribat fins als 200 milions de quilos, i també, com vostè sap, milers de quilos es quedaran als arbres, perquè s'està en una crisi, en una crisi de preus important, que significa que surti més car contractar mà d'obra per a treure el fruit que no el que després es traurà al mercat.

La pregunta és la següent: tenint en compte que, a més a més, territorialment és un factor important per al territori, ja que, com li dia abans, aquest és el sector que aporta des de l'àmbit agrícola més al PIB de les Terres de l'Ebre, quines són les mesures..., que som conscients i som sabedors que ja han iniciat, però quines són les mesures que estan posant en marxa des del seu departament per tal de buscar solució a aquesta conflictivitat que s'ha generat després d'haver tingut aquest sector, des de fa anys, més d'un entrebanc, com a principis de l'any 2000 va tenir amb el tema de les exportacions, amb la mosca negra o amb d'altres problemàtiques?

Si us plau, si ens pot dir quines són aquestes mesures.

El president

Té la paraula, en nom del Govern, l'honorable conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, senyor Joaquim Llena.

El conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural (Sr. Joaquim Llena i Cortina)

Gràcies, molt honorable president. Bé, com vostè ens ha explicat –i em consta que ho coneix bé–, el sector dels cítrics de Catalunya està passant per un any complicat, condicionat perquè hi ha una bona, una notablement bona collita, en un marc d'excés d'oferta, fets que han condicionat una davallada molt important de preus i generat tensions greus en el sector.

Des del Departament d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural n'hem estat, en som coneixedors i, com a vostè també li consta, ens hem posat des d'un principi al costat del sector, treballant per tal de poder pactar i posar en marxa un seguit de mesures dirigides a assegurar la viabilitat de les explotacions i la continuïtat del sector, que, com vostè bé ha explicat, està molt circumscrit a dues comarques de les Terres de l'Ebre.

Dins d'aquest paquet de mesures que vam consensuar en el marc de la taula sectorial el passat 25 de febrer, en diferenciaríem unes mesures a curt, dedicades a atenuar o a minorar l'impacte sobre la renda dels productors i assegurar que les explotacions no pateixin, i podríem parlar bàsicament de tres mesures.

Una, afavorir la retirada de producte del mercat. Vostè sap que, en el marc de l'organització comuna de mercat, això està previst, i és un mecanisme que des del Departament d'Agricultura, conjuntament amb el Ministeri d'Agricultura, hem ajudat que s'activi i que s'acceleri. Vostè ha parlat de la producció de cítrics que tenim a Catalunya, que està sobre les 200.000 tones o 2 milions de quilos; en el marc estatal estem parlant de 8 milions de tones. És a dir, dins del marc estatal és una poqueta cosa, però el mecanisme de retirada, pel que fa a les Terres de l'Ebre, pot representar una retirada d'unes 20.000 tones, i hem començat tot just..., i s'ha d'anar activant aquest mecanisme.

Un segon mecanisme, que és el de potenciar els transformats. Afortunadament, és un any en què els mercats internacionals, mercats com l'americà –els Estats Units, bàsicament–, són importants consumidors de suc, i això ens permet que, si bé en condicions normals transformem unes tones de cítrics, aquest any podrem acabar, entre el mecanisme previst més el que ha treballat el Ministeri –i em consta que avui s'ha signat l'ordre per, per un costat, avançar els terminis en què es porta suc a les empreses de transformació i augmentar la quantitat–..., estaríem parlant de 90.000 tones més.

És a dir, tot plegat, si s'hi fixa, estem parlant que estem col·laborant, entre els uns i els altres, a treure del mercat més de la meitat de la producció.

A part d'això, des del Departament, com també vostè sap, hem aconseguit...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural

...hem intentat treballar en altres mesures, com intentar entrar, cas a cas, en cadascuna de les explotacions, per

veure quins sobre costos han tingut i com els ajudem, a través de l'ICCA o a través d'altres mesures, i evidentment mesures més científiques i més a llarg termini...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural

Perdó, president.

El president

Gràcies. L'honorable conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural ha esgotat el seu temps, però a la senyora diputada encara n'hi queda. Pot utilitzar-lo.

La Sra. Cid i Pañella

Gràcies, senyor president. Realment, ens hem de felicitar..., la paraula clau que vostè ha utilitzat és «la coordinació», i realment nosaltres també compartim aquesta visió. Només dues qüestions, per acabar, honorable conseller.

Primer: alerta amb la presentació que ha fet la Comissió Europea sobre la reforma de l'OCM de la fruita i hortalisses, perquè ens pot perjudicar greument.

Segona cosa, que tampoc no està a les seves mans, però que vostè vetllarà..., jo sé que vetllarà i impulsarà perquè es faci: no tenim competències pel que fa a les fronteres –no en tenim–, però la nostra fruita ha de complir molts de protocols perquè vagi a altres països. I en canvi, hi han molts països d'Europa que admeten fruita de països tercers sense cap tipus de protocol; que la Comissió Europea també faci un seguiment d'això.

Gràcies.

El president

I, finalment, la darrera pregunta...

— Pregunta al Govern sobre l'abastament d'aigua a la Segarra i a altres comarques occidentals (tram. 310-00014/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Francesc Pané.

El Sr. Pané Sans

Gràcies, senyor president. Honorable conseller de Medi Ambient i Habitatge, com és sabut, les terres de les comarques de la Segarra i de l'Urgell són terres eixutes, jo diria que molt, molt eixutes. I també és veritat que, en els últims anys, ja massa anys, el règim de pluges, escassíssim, no ens hi ha ajudat gens. Encara sort en tenim, sobretot a la Segarra, dels freàtics, que han estat per a moltes generacions abundosos, per bé que és cert que en els últims temps l'activitat extractiva d'aigua per a bàsicament l'activitat industrial, per bé que també per a la ramadera i l'agrícola, ha acabat a punt d'exhaurir-los.

Des de molt de temps, els pobles de la Segarra i de l'Urgell s'abasteixen de l'aigua del canal d'Urgell, un canal que, com tots els del món, fa les seves tanques en acabar el període de regs, tot just a la tardor. Aquesta circumstància ha comportat, de manera endèmica, certes dificultats, certs problemes a les poblacions, als homes i a les dones d'aquestes dues comarques, per al seu abastament d'aigua. També ha succeït aquesta tardor. Per cert, circumstància que ja han aprofitat alguns responsables polítics d'aquestes comarques de signe conservador per gestualitzar, dramatitzar exageradament una situació problemàtica que cap dels governs de la Generalitat, d'ençà que està restaurada, no ha sabut o no ha volgut o no ha pogut resoldre.

Sabem, tanmateix, que l'Agència Catalana de l'Aigua té un projecte, que aquest projecte pot assegurar amb eficiència la suficiència de l'aigua a les poblacions de la Segarra i de l'Urgell, i que, a més a més, ha estat comentat amb els agents del territori amb no poca fortuna.

Ens podria dir, honorable conseller, com es captindrà el Govern respecte de la portada d'aigua que pugui resoldre definitivament les dificultats que tenen aquestes comarques i la seva gent?

Moltíssimes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Francesc Baltasar, conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Francesc Baltasar i Albesa)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, dir que, òbviament, crec que és el moment d'oblidar els pecadets que es cometien en els processos electorals, perquè aquest tema és prou important perquè ja, diguéssim, l'abordem amb tota la seva intensitat.

Jo li vull explicar que, a curtíssim termini, hem pres, per exemple, la determinació de subvencionar, d'una manera jo diria important, des de l'Agència Catalana de l'Aigua tots els municipis, durant l'any 2006, que han tingut problemes d'abastament. Això ha comportat, per a les comarques de Lleida, de l'ordre de 7.349.000 euros.

Però més enllà d'això, es tracta de parlar i de pensar en mesures estructurals. I en aquest sentit, li puc informar que s'ha signat, fa ben poc, un conveni, exactament amb el Consell Comarcal de la Segarra, per a la construcció d'una estació de tractament d'aigües potables, com a mesura immediata. Aquesta estació de tractament es posa en marxa ara mateix; té un cost d'1.742.000 euros i estarà en funcionament l'any 2008, és a dir, l'any vinent. Aquesta ja és una mesura estructural.

Conjuntament amb això, s'està portant a terme –i s'ha tancat també fa molt pocs dies– un conveni amb la Mancomunitat, en aquest cas, d'Abastament d'Aigua potable del Solsonès, amb un nou conveni per a una nova captació en el riu Cardener. En aquest cas, estem parlant d'una inversió de tres quarts de milió d'euros.

I conjuntament amb tots ells, una acció que en aquests moments estem negociant entre l'Agència Catalana de l'Aigua i el Ministerio de Medio Ambiente pel que fa a les obres en la Llosa del Cavall, i exactament la determinació de quin és el punt on es produirà la punxada, per garantir, complementàriament amb tot el que els he dit ara, la solució definitiva de tot aquest conjunt de municipis i comarques. I en paral·lel també, conjuntament també ho estem fent, pel que fa referència a les obres de la Llosa del Cavall i el seu perllongament en aquest cas fins a comarques barcelonines, com podria ser la de l'Anoia.

Aquest conjunt de mesures d'ara, del concret, de mitjà termini, de llarg termini, configuren el que realment..., més enllà del que durant molt de temps han sigut segurament moltes paraules, però no s'arriben a concretar..., avui estem parlant ja d'inversions fetes, estem parlant de convenis signats i estem parlant de negociacions que estem acabant de portar a terme amb el Ministerio de Medio Ambiente, i que segur que fructificaran; en definitiva, resolent un problema que ha sigut històric i que ha creat unes enormes incerteses en moltes dones i molts homes justament d'aquelles terres.

El president

Passem al catorzè punt de l'ordre del dia...

Interpellació al Govern sobre les perspectives de futur del model educatiu català (tram. 300-00010/08)

...que és la interpellació al Govern sobre les perspectives de futur del model educatiu català. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula, per a la seva exposició, l'honorable senyora Irene Rigau.

La Sra. Rigau i Oliver

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, un poble..., senyor conseller, un poble sense llengua pròpia és mitja nació. Quan la llengua pròpia d'una nació, d'un país es debilita, es debilita la nació. I això és el que fa el reial decret que desenvolupa la LOE pel que fa a ensenyaments primaris.

Per què li ho dic, això? Perquè penso que aquest reial decret va més enllà de la mateixa LOE i qüestiona la manera com s'han d'ensenyar dues llengües que són germanes, dues llengües que fins ara s'han ensenyat sense cap mena de problema.

I el reial decret debilita la nostra llengua pròpia. I ho fa sense cap raó tècnica, perquè tenim els estudis del PISA, tenim els estudis d'avaluació de competències... Ho fa merament per una raó política.

Per què? Perquè la llengua i la cultura, senyor conseller, vostè ho sap, són fronteres més segures que les muntanyes i que els rius. Quan es vol i es té una voluntat uniformitzadora, es vol treure, es vol erosionar, es vol anul·lar les diferències. I això és el que fa aquesta norma,

erosionant les nostres competències en allò més cabdal de la nostra manera de ser: el domini de la llengua.

El model actual, vostè ho sap, garanteix una presència d'un 90 per cent de la llengua pròpia. Vostès ahir presentaven un decret que en preveu un 72 per cent. Amb un decret de la mateixa Generalitat, passem d'un 90 a un 72 per cent. I no em digui que és l'anglès. Poc segur devia estar de la bondat d'aquest decret que van fer embargar la notícia i la informació fins a les dotze de la nit. No s'havia vist mai, en una informació d'aquest tipus! Embargada, eh?, embargada!

Per tant, senyor conseller, estem aquí davant d'un gran problema. La ministra ho va dir: «El nostre objectiu és el bilingüisme.» I vostè no la va rectificar, no la va desmentir.

Però per què ens preocupa? Doncs bé, perquè el president Montilla, en el darrer Ple, també ens va dir aquí, sense que cap de vostès ho qüestionés, que el país era bilingüe. I ho va repetir dues vegades. I a un país bilingüe li correspon una escola bilingüe. I aquest no és el model, lògicament, de Convergència i Unió.

Perquè, senyor conseller, és o no és, el català, la llengua pròpia? Si ho és, és la llengua vehicular. Quina és la clau de la immersió lingüística? Que el català sigui la llengua vehicular. Si el català, doncs, és la llengua vehicular i l'Estatut ho diu, per què vostè mateix decreta hores en castellà, hores de matèria «en castellà»? Per què va més enllà del que fins ara s'havia fet? Doncs, perquè vostè deu tenir un compromís amb el ministeri. Tots sabem que el que necessitem és que se'ns fixin els objectius finals i que se'ns digui quines competències bàsiques han d'assolir. Això és la regla de joc que vam aconseguir amb la LOE i que vostè, lògicament, hauria de respectar.

Perquè, senyor conseller, per què és important defensar que la llengua vehicular dels coneixements sigui la catalana? No sé si l'interessa això, senyor conseller, però les llengües són més que codis mecànics als quals es pot assignar una hora. Les llengües són un reflex i una expressió d'una cultura. Rebaixar l'ús de la llengua catalana és rebaixar la transmissió i la reelaboració de la nostra cultura.

Nosaltres, al llarg d'aquests tants anys d'autogovern, hem viscut situacions diverses a Catalunya. Amb la LOGSE, no hi va haver problema, perquè amb el ministeri vam afrontar un llarg debat i un llarg consens a l'hora de determinar el contingut dels decrets.

Amb la LOCE va ser diferent. La LOCE la vam haver de tirar al Tribunal Constitucional, de presentar recurs de competències, perquè era altament invasora i es posava amb quatre hores de català i quatre de castellà, que vostè sap que en discrepàvem totalment.

I fins i tot ens vam veure obligats a començar a treballar amb el desplegament de la LOCE. Però s'ha de reconèixer que el canvi polític a Madrid va permetre, amb la gestió del conseller Bargalló i la consellera Cid, anul·lar l'aplicació del calendari de la LOCE i permetre la modificació ja amb la LOE; si no, hauríem tingut aquest problema.

Però vet aquí que teníem un estatut que no és el que tenim ara. I ara tenim un estatut que ens permet definir polítiques pròpies en educació. I, senyor conseller, resulta que ara que tenim aquesta possibilitat, vostès no la defensen. I sap per què no la defensen? Perquè no hi creuen.

Sap què va passar quan el ministeri els va enviar aquest document, senyor conseller, quan el va enviar el mes de juliol? Saben per què, senyors i senyores diputades..., aquest document que va enviar el ministeri per a consulta a les comunitats, que explica això de les competències tan detallades, invasores, i explica com les estructures lingüístiques comunes s'han d'organitzar fins ara? Sap quina va ser la resposta del departament? Cap, ni una. Ni un informe. He anat al Parlament, des del Parlament ho hem demanat, he anat a la conselleria... No m'han pogut donar ni un informe! De bell antuvi van acceptar que allò que determinés Madrid, allò, aniria a missa.

Ara bé, al juliol els van enviar això, però a l'agost es publicava l'Estatut. Suposo que, quan al setembre la directora general va anar a la comissió general i a la comissió d'ordenació, en nom del conseller, devia dir alguna cosa! Doncs, no. Hem mirat les actes. El Govern de Catalunya del tripartit I va acabar regalant l'escola al Govern central... (*Veus de fons.*) Sí, senyors! No van fer ni un mal informe! A la conselleria, vostès trobaran molts informes d'èpoques anteriors que, davant d'un projecte de decret, quan anàvem a les comissions d'ordenació, discutíem i discutíem per aconseguir el màxim respecte competencial.

Senyor conseller –i el senyor conseller que en aquell moment ostentava la responsabilitat–, ho lamento molt: vostès no van actuar amb responsabilitat institucional, i no van fer cap informe de quina era la vulneració competencial que representava aquest reial decret.

Per això ara Madrid els diu: «Però, escolteu, si no vau dir res durant la negociació, per què protesteu ara que està al BOE?» Perquè està tal qual, eh? Ho he comprovat! Està tal qual, senyor conseller! Vet aquí, doncs, que, és clar, d'entrada, vostè va dir que no, que això ja anava bé, que no passava res, que podríem fer-hi les matemàtiques, el que fos. Després, a causa de les pressions que han tingut –ben segur que dins del mateix Govern i en la societat–, s'han vist obligats, a darrera hora, a dir que presentarien un recurs. Ara bé, aquest recurs, aquest requeriment de competències, no ens queda clar si afecta o no afecta la llengua.

S'adona, senyor conseller, que estem acordant allò que, generació darrere generació, volem transmetre als ciutadans de Catalunya perquè continuïn preservant la nostra llengua i la nostra cultura? S'adona que està jugant amb el patrimoni cultural i amb la formació de les noves generacions? És aquí la gran... Sí, la gran validesa. Jo no sé..., jo vaig veure que reia molt en l'entrevista amb la ministra; comprenc que la cordialitat institucional a vegades ho pot comportar. Però no sabem què van acordar aquell dia, perquè certament, senyor conseller, el que ha passat darrere ha estat una gran confusió: Hi recorrem?, no hi recorrem?; fem un decret?, no fem un decret? Embarguem la informació, no fos cas que

la societat se n'assabentés. Se n'ha assabentat igual, lògicament!

Jo li proposo, senyor conseller, que siguem valents, que siguem valents i apliquem l'Estatut, i que el despleguem d'una manera digna institucionalment, i que ja que queda ben clar a l'article 111..., perquè suposo que vostè, entre el document enviat pel Govern central de resposta al requeriment i el document del Gabinet Jurídic central, vostè deu fer més cas al del Gabinet Jurídic central, no?, senyor conseller?, perquè l'altre l'ha fet el Ministeri d'Administracions Públiques, que ja ho havia revisat.

Senyor conseller, fem una llei d'educació, siguem valents, partim de la LOE, perquè acceptem que hi hagi un 55 per cent que estigui determinat a les lleis bàsiques, i fem la llei d'ordenació curricular. No fem una bateria de decrets que despleguin reials decrets que envaeixen competències; senyor conseller, fem una llei d'ordenació, i vostè aquí ens hi trobarà. Sigui valent, senyor conseller, sigui valent, no regali les hores de la llengua que tant ens ha costat recuperar, perquè no és només el coneixement, sinó l'ús de la llengua en totes les matèries que enforteix la nostra manera de ser.

No faci el joc als que, per primera vegada, s'han atrevit a posar en un reial decret que les estructures lingüístiques comunes s'han de compensar amb hores de castellà.

Senyor conseller, allò que no van fer quan podien fer-ho, que era enviar els seus informes, si us plau, ho facin ara enviant el recurs al constitucional amb la totalitat de les observacions que ens va fer el Gabinet Jurídic central.

Gràcies, senyor conseller, per la seva atenció; senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Rigau. El conseller d'Educació, senyor Ernest Maragall, té la paraula.

El conseller d'Educació (Sr. Ernest Maragall i Mira)

Senyor president... Honorable diputada, il·lustríssims diputats, la interpellació es formula sota l'apel·lació a una preocupació, em sembla que literalment, pel futur del model educatiu a Catalunya. Doncs, bé, parlem-ne, del model educatiu a Catalunya i del seu futur.

Miri, ha fet vostè molta referència a l'etapa anterior. Quan el primer Govern progressista va arribar a la seva responsabilitat, el 2003, teníem un model educatiu? Miri, no. Teníem un sistema educatiu, teníem una administració educativa, teníem un servei universal, teníem un esforç fet a arribar, efectivament, a desplegar el conjunt dels centres i de les institucions escolars, però Catalunya no tenia un model educatiu; tenia un model lingüístic, el tenia originalment –originalment..., vull dir el 82, 83, 84...–; a poc a poc fins i tot el model lingüístic va anar deixant de ser-ho. Però, en qualsevol cas, un model educatiu, jo li ho ben asseguro, no; en tot cas, teníem més aviat un solar amb un cert moviment de terres, diguéssim.

Sobre aquest solar, el primer Govern progressista que ha tingut aquest país hi va posar uns fonaments ben posats en aquests últims tres anys, de manera que quan el 2006 aquest segon Govern ha arribat s'ha trobat que, gràcies a la feina del conseller Bargalló, de la consellera Cid i del conseller Del Pozo, tenim un sistema educatiu el doble de dotat del que teníem el 2003; tenim un pressupost d'Educació incrementat en un 15 per cent cada any en els tres anys; tenim un nivell d'inversió en nous centres i en adequació dels existents com mai s'havia fet. Però no era un esforç de manteniment, era un esforç de recuperació d'un dèficit clamorós en aquest terreny, d'atenció, de necessitat del sistema educatiu, que el Govern de Convergència i Unió havia abandonat, havia fet omissió absoluta de la seva responsabilitat en la gestió i atenció d'aquest, no model, sinó d'aquest sistema.

I, a més, quan vam arribar nosaltres, ara fa un parell de mesos, ens vam trobar amb un pacte nacional que els governs anteriors havien sigut incapaços de formular, d'intentar i d'aconseguir. De manera que ara, efectivament, ara sí, estem en condicions de parlar de model educatiu, i és el que estem fent. Tenim aquesta situació; ara podem, efectivament, apuntar el dibuix complet de l'edifici que volem, de l'edifici educatiu per a Catalunya, i li asseguro que ja el tenim bastant ben dissenyat.

Tenim l'Estatut, que ha afegit i completat el panorama competencial, i l'ha aclarit; tenim una llei orgànica d'educació que si més no ens dóna estabilitat, claredat i certesa, i que és una llei francament millor que les anteriors, que l'anterior sobretot, la que ens va tocar quan Convergència i Unió governava Catalunya en societat amb el Partit Popular, i tenim els primers treballs en curs, efectivament, per apuntar una llei catalana.

Miri, els objectius a mitjà i a llarg termini d'aquest model estan clars: èxit escolar qualitat del conjunt del sistema, formació professional digne de tal nom, transició d'escola a treball —com cal, com demana universalment el país—, trilingüisme seriosament.

I ara, en aquesta etapa, en aquest moment, què ens toca fer?, què estem fent?, què fa el Govern per aquest model educatiu? Doncs, miri, en primer lloc, defensar el nostre marc competencial fins a les últimes conseqüències.

En el marc de l'Estatut, respectant i aplicant l'Estatut, el que hem fet és, quan hem cregut que els primers decrets de desplegament de la llei orgànica, que com vostès saben són justament seguits d'una llei aprovada dos mesos abans que el nou Estatut entrés en vigor..., el que hem fet és mirar-los com cal, amb responsabilitat i amb atenció, i hem formulat el requeriment corresponent.

Aquest requeriment no ens ha donat satisfacció, ens ha donat alguns resultats francament positius, però satisfacció plena, no. I, per tant, estem obligats a actuar-hi i a extremar el zel en la defensa del nostre marc competencial, i és el que estem fent. I és per això que la setmana que ve jo portaré al Govern de la Generalitat la proposta d'interposar conflicte positiu de competència, per atendre aquesta exigència, per defensar fins a l'última coma el que l'Estatut i la llei orgànica fan possible competencialment per al nostre país.

I en segon lloc, què hem de fer? En segon lloc, hem de tirar endavant l'educació d'aquest país, i hem de produir norma, perquè els ciutadans, els alumnes, els nois i noies de Catalunya el setembre que ve han d'anar a escola amb una nova organització vigent, amb l'ordenació que surt de l'Estatut i de la llei orgànica. I no seríem responsables, seria imprudent, seria institucionalment irresponsable, si no ho féssim. I, per tant, ja hem començat a fer-ho. I ho fem, i ho fem, amb quin criteri? Miri, d'una banda, hem anunciat la voluntat d'interposar conflicte positiu. Per què? Perquè volem passar del marge d'interpretació que la primera resposta ens donava —que el té, que el dóna i que és positiu—..., volem passar a la certesa, volem tenir seguretat jurídica, nosaltres, i oferir-la a tots els ciutadans, i per això cal seguir actuant en el terreny jurídic.

Però al mateix temps estem en condicions de produir norma pròpia, aplicant al límit, al cent per cent els nostres criteris, al màxim, les possibilitats i els continguts de l'Estatut i de la llei orgànica. I ho fem amb la mateixa responsabilitat, doncs; hem de donar certesa al nostre sistema educatiu, i és el que farem.

Sota quins criteris? Aquesta és la primera planta de l'edifici; és només l'educació primària. Les properes setmanes haurem de parlar de les següents. Però aquesta primera part de l'edifici ha de ser, és la més important en un sentit, perquè és la base de la piràmide del sistema educatiu; és sobre aquesta base que hem d'edificar el conjunt de l'edifici. En aquesta primera etapa, entre altres coses, en el terreny de la preocupació que vostè expressava, jo li haig de dir: és la primera vegada que un decret de qualsevol govern de Catalunya aferma, consolida i completa el paper del català com a eix vertebrador del sistema educatiu.

Vostè ha mencionat el concepte d'immersió lingüística, senyora diputada? Oi que no l'ha mencionat en aquesta intervenció? No? Immersió lingüística no; vostè ha dit llengua vehicular, que és una altra cosa. Escolti'm, mirarem el decret, que ja li asseguro que no està gens embargat; el que estem és, diguem-ne, absolutament convençuts que estem produint la norma que a aquest país li fa falta. I per què? Perquè aquest decret contempla, en primer lloc, sota els rètols, com deia l'il·lustre diputat Joan Ridaó, el català com a eix vertebrador d'un projecte educatiu plurilingüe a Catalunya. I és un dels capítols del decret. És aquest, el títol. I el contingut, evidentment, en fa honor. El català com a pilar, com a llengua vehicular, com a llengua d'aprenentatge, com a model d'immersió lingüística, que és una altra cosa i que s'ha de concretar, delimitar i aplicar, cosa que no passava, i, per tant, com a suport dels altres dos objectius en l'àrea lingüística, que és el del ple domini del castellà com a segona llengua a Catalunya, com a llengua també pròpia, també del país, com a llengua que demana ser usada i dominada amb el màxim de perfecció, i, naturalment, com hem anunciat reiteradament, la introducció de l'anglès com a objectiu nou a afegir, lamentablement nou, perquè era un altre dels símptomes d'abandonament del model educatiu de les etapes anteriors; estem malament, estem sota zero en aquesta matèria.

I quin altre criteri hi ha? Català, trilingüisme i autonomia; capacitat perquè aquest model educatiu s'adapti a l'entorn, s'adapti a la realitat social, a la realitat territorial, als usos i costums, als components sociològics i lingüístics on es troben aquestes escoles, cosa que fins ara tampoc succeïa.

De manera que ho farem en tots els terrenys i ho farem incorporant, efectivament, els objectius de màxima qualitat, perseguint l'èxit en tots els terrenys, amb adaptació a l'entorn, aplicant també en l'àrea lingüística aquest concepte tan necessari individualment com és l'atenció a la diversitat. I ho farem, doncs, amb absoluta, jo crec, complicitat, amb absoluta capacitat d'entesa amb el conjunt de la comunitat educativa.

Igual que farem el Pacte nacional per a l'educació, que està començant els seus primers passos de desplegament efectiu, igual que farem la llei catalana de l'educació, a què ja des d'ara la invito, senyora diputada, a participar-hi, a ser-ne part activa i positiva.

Respectarem els mínims, buscarem els màxims, tindrem un decret i un conjunt de decrets que el mes de setembre seran el millor servei que un govern pot fer als ciutadans de Catalunya; amb el català com a eix vertebrador del sistema, ja li ho ben asseguro.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Per replicar té la paraula la diputada senyora Irene Rigau.

La Sra. Rigau i Oliver

Senyor conseller, que vostè ens digui avui aquí que les seves paraules són garantia de seguretat i certesa, ja em sembla el més irònic que he sentit avui! Que n'hem sentit, de coses! Com ens pot dir, vostè, que les seves paraules donen seguretat i certesa quan porta canviant de criteri des de fa molts dies? És cert. Ahir deien... *(Pausa.)* Sí, senyor conseller, potser no m'escolta, per això no s'ha assabentat del tema de la immersió lingüística, que l'he citada. Li he dit que el fet que la llengua vehicular fos la clau de l'ensenyament era la garantia de la immersió.

Senyor conseller, permeti'm que obri un petit parèntesi amb una altra qüestió i després retorni al que hem fet.

Vostès no tenen cap voluntat política de desplegar l'Estatut –no tenen cap voluntat política de desplegar l'Estatut–, perquè fins ara hem parlat d'un real decret de Madrid. Parlem ara d'un decret que vostès acaben de treure a exposició pública, de la mateixa Generalitat, que parla del procediment d'admissió d'alumnes.

Sap, senyor conseller, que en el preàmbul han obviat una nova competència estatutària? Sap, senyor conseller... *(veus de fons)* –sí, sí–, que l'article 131 deixa ben clar que a partir d'ara l'accés a l'educació i l'establiment i la regulació dels criteris d'admissió i escolarització és una competència compartida? Doncs, no; miri, la Constitució, la LOE, el dret a l'educació, l'Estatut..., obvien. Els seus serveis jurídics, els seus directors generals no han estudiat què vol dir fer política educativa a Catalunya des que tenim un nou estatut. I quan les diferents persones i entitats han replicat aquest decret, vostès els

han dit: «Oh!, és que la LOE diu el que diu...» La LOE diu el que diu i l'Estatut diu el que diu, i, fins i tot, en un decret d'admissió d'alumnes vostès han renunciat..., perquè no han tingut ni l'amabilitat de citar una nova competència. Vostès fan política amb el text que han trobat a Madrid i simplement li canvien la capçalera. I en el tema del real decret ens trobem igual.

Que vostè ens parli de certeses, senyor conseller, em sembla realment una broma. Perquè, escolti, no fem aquí jocs de paraules que si model o que si sistema, perquè, miri, nosaltres garantim un dret a l'educació, l'hem garantit durant molts anys, hem estructurat el sistema educatiu a Catalunya, hem garantit la llengua i la cultura catalanes, i vostè el que ja ens està demostrant és que el que vol fer és ideologia marcant un model predeterminat.

Ara bé, senyor conseller, no em vulgui dir que no s'ha fet educació i que tots els problemes són de Convergència i Unió, perquè el poble de Catalunya sap perfectament el que s'ha fet, i així ens ho ha reconegut.

Ara, vostè va admetre divendres passat, en una nota mancada, al meu entendre i al de tot el nostre grup, de rigor institucional, va dir que el Govern de la Generalitat entenia que la resposta que havia fet el Consell de Ministres donava marge suficient per exercir plenament les competències, i avui ens anuncia un recurs. Ara, aquest recurs, que s'ha anunciat al dematí, que el president Montilla ho ha dit, que vostè també ho ha mig dit a la ràdio..., perquè jo crec que ho mig diu, perquè diu «no», però ara resulta que ha fet una roda de premsa aquí fora i ens diu que, home, que no afecta el tema de la llengua. Escolti, com organitzar o no la tutoria, per més invasió que hi hagi de competències amb caràcter organitzatiu, és relativament poc rellevant. És el tema de la llengua el que ens preocupa. I és el que vostè diu ara, que el recurs no l'afecta.

Senyor conseller, ens digui, si us plau, si el recurs que presentarà afecta o no afecta tots els preceptes que va qüestionar el Gabinet Jurídic central. Ens digui d'una vegada si el decret afecta o vint-i-cinc hores o trenta, perquè el decret que ahir van presentar deixa ben clar que afecta sobre vint-i-cinc hores i que la resta no és lectiva. Però, quan vostè parla per ràdio, parla de que han incrementat les hores de català, perquè ara tenim sis hores.

Senyor conseller, no confongui més el país, sigui valent, fem la nostra pròpia llei d'ordenació, no desplegui un real decret que no té per què ser vigent a Catalunya, perquè l'article 111 diu el que diu i no es pot acceptar que els supòsits que vostè vol fer veure que té aquesta llei no son aplicables a l'educació.

Senyor conseller, vostè, ja li ho vaig dir i lamento repetir-li-ho, està fent de delegat provincial d'educació. Vostè es conforma a fer circulars d'educació i renuncia a fer una política pròpia. Si a la primera possibilitat que tenim de fer una política pròpia en educació hi renunciem d'aquesta manera i no plantem la cara que s'ha de plantar, li dic, senyor conseller, que passarà vostè a la història, però a la història negra de l'educació a Catalunya.

I un dia aquí vostès ens deien: «Estan sols.» No, senyor conseller, vostès estan sols, i, si no, miri avui la reacció social que hi ha hagut amb relació a la seva proposta de decret. Senyor conseller, si us plau, s'ho replantegi, sigui valent, desenvolupem l'Estatut i planti cara a Madrid, perquè, si no, les circumstàncies faran que un pas enrere com aquest sigui una gran minva de l'autogovern i una minva, com hem dit abans, que no només afecta la llengua, sinó la cultura i la transmissió dels coneixements que som Catalunya com a nació que hem de garantir a les futures generacions. No permeti que li diguin...

El vicepresident primer

Senyora Rigau...

La Sra. Rigau i Oliver

...com ha d'organitzar cada un dels coneixements i quines hores ha d'utilitzar el català i com ha de compensar el castellà. Senyor conseller...

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Rigau...

La Sra. Rigau i Oliver

...li parlo en català, i sàpiga que quan vaig a Madrid, en bon castellà, quan em va tocar anar-hi vaig saber defensar les competències, tot i ser de Girona, vaig saber defensar bé l'autogovern de Catalunya.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Senyor conseller, té la paraula per al seu torn de rèplica.

El conseller d'Educació

Sí, honorable diputada. Jo li pregaria, en primer lloc, que, si vol parlar amb rigor de la literatura dels decrets, ho faci i llavors estudiï totes les literatures que tenim sobre la taula en aquests moments. Miri's el preàmbul del decret que encara avui està vigent, del 92, i veurà el que s'hi diu i el que *no* s'hi diu, eh?, i veurà si aquell decret –Déu nos en guard!– el portés jo ara en aquesta taula, en fi, les invectives que hauria d'escoltar, si he escoltat el que he escoltat referit a l'actual.

L'actual proposta de decret és clarament i nítidament el millor que mai s'ha fet en aquest terreny al servei de l'educació a Catalunya i de la consideració del català com a llengua vehicular i com a eix vertebrador del sistema. Ja li ho ben asseguro, farem la comparació article per article, quan vulgui; amb absoluta tranquil·litat li ho ofereixo.

Miri, el pacte nacional que vostè ara sembla, diguem-ne, o oblidar o..., que no consti massa, perquè es correspon amb un èxit absolutament indiscutible del Govern anterior, per cert, malgrat els seus intents perquè no s'arribés a produir, malgrat els seus intents reiterats perquè no s'arribés a produir, es va produir. I vam demostrar que teníem capacitat d'entesa amb tots els sectors de la comunitat educativa: mestres i professors, sindicats –no tots, però bastants; els importants, sí–,

centres, escola pública, escola concertada... I em sembla que l'èxit que va representar la seva consecució i el que té ara de programa viu per a aquest país, per a aquest Govern..., és un pacte de país, és un pacte com altres que estem parlant que hem d'aconseguir en altres matèries. És un pacte que ara ja és seu també, que ens el vam treballar nosaltres, eh?, ens el vam treballar, i, malgrat la seva, no ajuda, sinó obstacle, el vam aconseguir. I és el millor servei a l'educació d'aquest país que hem pogut fer; és la base de l'edifici que ara estem començant a construir.

Miri, la resposta que vostè cita, el comunicat amb relació a la resposta del Govern central al nostre requeriment, diu exactament el que és cert: en la resposta al requeriment hi han marges d'interpretació explícits que permeten que la nostra redacció positiva d'afirmació de les nostres competències la produïm amb absoluta seguretat i amb absoluta tranquil·litat. Ara, és satisfactori des del punt de vista que dóna absoluta garantia? No, per això hi recorrem, per això plantejem el conflicte positiu. Però, amb relació a la redacció inicial del decret, la resposta del requeriment afegeix elements positius que nosaltres hem utilitzat a fons en la nostra pròpia redacció.

Miri, vostè que li agrada tant l'hemeroteca, senyora Rigau, per una banda li dic: les hores de català, efectivament, en l'escola catalana aquest curs, el curs que ve, seran més que quan vostès van deixar el Govern; més hores de català i en català –més. En la primera etapa del cicle de primària, amb el nou decret tindrem vint-i-cinc hores de català i en català, contra vint-i-tres que hi havia abans. Faci els números ben fets, si us plau.

Li faig obsequi d'una entrevista, d'un record d'hemeroteca, d'una entrevista publicada a *La Vanguardia* amb el conseller d'Educació. Li pregunten –li ho dic en castellà perquè és com està; *La Vanguardia*, com vostè sap, s'escriu en castellà–: «¿Por qué no cuatro horas de castellano y otras cuatro de catalán?»; i el conseller contesta: «Tenemos un sistema curricular muy diferenciado por áreas, y lo que debemos hacer es trabajar más las competencias lingüísticas a través de todas las materias.» Diu: «Uno de nuestros objetivos es introducir las competencias básicas dentro de los libros de texto, con recomendaciones y ejercicios en determinadas áreas, para que puedan incidir en las competencias básicas lingüísticas, y también en las matemáticas.» I li pregunten a continuació: «El quid de la cuestión son las estructuras comunes?» Diu: «En los decretos del PSOE había las mismas horas de castellano, pero obviamente se dedicaba un tiempo a las estructuras comunes. Esto significa que, si en algún lugar la presencia del catalán es escasa, se refuerza esa lengua y al revés.» Perdó, m'he equivocat no és un conseller d'Educació, és una consellera d'Educació; és la senyora Carme-Laura Gil, el 19 de maig del 2003.

Moltes gràcies.

El president

Senyora Rigau. (*Pausa.*) Té la paraula.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies. Miri, senyor conseller...

El president

Trenta segons.

La Sra. Rigau i Oliver

...el pacte nacional, que nosaltres, en el seu contingut final, vam aplaudir, va ser el resultat d'una renúncia dels postulats que vostès havien fet en el pacte del Tinell. Per això, senyor conseller (*veus de fons*) –que li prego que..., li estic adreçant la paraula–, crec que ha de tenir clar que aquest pacte nacional que vostè ara aquí ha elevat és la renúncia als postulats del tripartit, del pacte del Tinell, i per això el vam aplaudir en el seu final.

El president

L'honorable conseller té la paraula.

El conseller d'Educació

Sí, senyora diputada, em sembla ja molt peculiar –molt, eh?, francament– que pretengui que el Pacte nacional per l'educació sigui fruit de cap renúncia. És un avenç, és un avenç sistemàtic, en la conducció de l'educació del país és un avenç concebut, dirigit, negociat i signat pel Govern progressista format per Esquerra Republicana, Iniciativa per Catalunya Verds i Partit dels Socialistes, malgrat l'oposició sistemàtica, l'intent reiterat de Convergència i Unió per impedir-ho, fins a l'últim segon de l'últim dia, cosa de la qual s'haurien d'avergonyir.

El president

El quinèzè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació sobre seguretat.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la seguretat (tram. 302-00001/08)

Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula, per a la seva exposició, l'il·lustre senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats... Honorable conseller, li agraeixo que estigui present en el debat de la moció subsegüent a la interpellació, no? Ho dic, a més a més, perquè vostè a la interpellació retreia al meu grup parlamentari que havíem fet crítiques, però no havíem fet cap proposta, no? Doncs, per això són les mocions subsegüents, per presentar les propostes fruit del debat de la interpellació, no? I la veritat és que no podrà dir que no tenim propostes, perquè hem presentat una moció amb una trentena de propostes molt concretes, molt acurades, molt responsables, molt més efectives, si em permet, que les que avui ha expressat el

president de la Generalitat, que ha fet propostes, doncs, que pot subscriure qualsevol grup parlamentari, no?

En qualsevol cas, honorable conseller, vostè va expressar en la seva compareixença la voluntat de diàleg amb els altres grups de l'oposició en matèria de seguretat, i per tant jo crec que avui tenim o podem tenir la prova del cotó, no? Perquè, si vostès tenen de debò voluntat de diàleg, estic convençut, senyor conseller, que alguna de les propostes que fa el Partit Popular de Catalunya seran, per vostès, raonables i que per tant podran ser perfectament aprovades per part de la cambra, no?

Perquè és que, miri, algunes de les propostes que fa el Partit Popular de Catalunya en aquesta moció, algunes d'aquestes propostes han rebut el suport, per exemple, de l'Ajuntament de Barcelona, de l'alcalde de la ciutat de Barcelona, i per tant jo veuria molt complicat, senyor Saura, que el seu grup, que els grups que li donen suport, votessin en contra de coses tan de sentit comú com portar a terme les reformes legislatives necessàries per tal que els immobles ocupats il·legalment puguin ser desallotjats de manera immediata, sense necessitat d'esperar mesos i mesos; és a dir, equiparar el desallotjament d'okupes d'immobles privats al desallotjament d'okupes d'immobles públics, no?

En qualsevol cas, tenim trenta mocions, trenta punts que, òbviament, nosaltres no podem explicar, però em centraré en dos que crec que són fonamentals, no?

En primer lloc, nosaltres volem reprovar, senyor conseller, les paraules del director general de Seguretat, que, per cert, vostè no ha dit si està d'acord amb el que ha dit o no hi està d'acord, no? Però jo crec que és impresentable que un responsable polític del Govern pugui afirmar –i quedar-se tan ample– que el tema de la seguretat dels catalans se l'han de resoldre els mateixos, perquè són els catalans els que han de resoldre les seves situacions personals. A mi, honorable conseller, m'agradaria saber què en pensa, vostè, d'això; no ha dit encara una paraula sobre aquest tema, i és el màxim responsable de la seguretat de Catalunya que està dient als ciutadans que es busquin la vida. I ja ho fan, els ciutadans: els ciutadans munten patrulles a les seves urbanitzacions, als seus pobles. I per cert, senyor conseller, vostè tampoc diu «ni mu». I vostè creu que és normal, en un règim democràtic, en què tenim una policia que ha de fer el servei que ha de fer, que els ciutadans pel seu compte muntin patrulles ciutadanes i vostè ni tan sols digui..., doncs, no ho sé, la seva opinió sobre això?, que jo crec que és absolutament impropï que en democràcia els ciutadans hagin de fer això! Vostè ho troba bé? Es que no ha dit res. Ho estem veient cada dia als mitjans de comunicació, que la gent s'ha de muntar aquestes patrulles, i vostè mirant cap a un altre costat. És..., senyor conseller, li ho dic de veritat: no he trobat cap altre referent en el món d'un conseller, un responsable d'Interior, que romanguí impassible davant d'aquestes coses, no?

Un dels punts fonamentals d'aquesta moció –ja li ho ha dit abans el president del meu grup parlamentari al president de la Generalitat– és que aturem el desplegament del Mossos d'Esquadra, consolidem un sistema que és insostenible i que, per tant, les noves promocions dels

Mossos d'Esquadra que surten de l'Escola de Policia vagin, senyor conseller, a cobrir el dèficit d'agents al territori. Li'n donaré dades actualitzades, i no són dades del Grup Popular; són dades que ens ha donat el Govern en diferents preguntes parlamentàries.

A les terres de Girona, a la Regió Policial de Girona, avui hi han 243 agents menys que quan es van desplegar els Mossos; a la Catalunya central, 53 menys; al Pirineu occidental, 71; a Ponent, 194 menys; a l'àrea metropolitana nord, 95 menys; a la metropolitana sud, 253 mossos menys que quan es van desplegar. Hi ha un dèficit, senyor conseller, de mil mossos d'esquadra, més els 1.379 a la ciutat de Barcelona, segons les dades del mateix Ajuntament de Barcelona; per cert, encara no en mans del Partit Popular.

Vostè culpa, senyor conseller, el Govern del Partit Popular, el Govern de Convergència i Unió; vostè s'entesta a ser conservador, a ser immobilitista, a parlar que això és un problema del 2000... Escolti, del 2000 a aquí han passat moltes coses; tenim 821.000 nous ciutadans a Catalunya, i hi han 403.000 nous habitatges, no construïts pel Govern, no de protecció oficial, però hi ha una nova Catalunya, senyor conseller, i vostè s'entesta en un model de desplegament que ha quedat desfasat.

Jo li demano, de debò, que pensi en els catalans, no pensi en cap fita política, en tallar cap cinta quan toca, i que prioritzï la seguretat dels catalans abans que la seva pròpia imatge.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

No s'han presentat esmenes, i, per tant, entrem en el posicionament dels grups. En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre senyor Francesc Homs.

El Sr. Homs i Molist

Sí, gràcies, senyor president; de l'escó estant mateix, simplement per manifestar que per part del Grup de Convergència i Unió, en el lloc que el mateix diputat proposant d'aquesta moció ha presentat com a punt central, que és la parada del desplegament dels Mossos d'Esquadra, no hi estem en absolut a favor; ho coneix perfectament el portaveu del Grup Parlamentari Popular.

Per tant, votarem en contra particularment d'aquest punt, i d'algun punt més, ja en demanarem al seu moment la votació corresponent separada.

Hi han altres aspectes d'aquesta mateixa moció que hi estem d'acord; m'atreveria a dir que alguns dels quals són pures obvietats, també, valgui la redundància, en relació amb els arguments que vostè mateix feia servir, senyor portaveu del Grup Parlamentari Popular. I això és tot.

Gràcies, senyor president.

El president

Doncs té la paraula el senyor David Pérez, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Pérez Ibáñez

Gràcies, senyor president. M'alegro de poder començar dient que agraeixo el to de la seva intervenció. En qualsevol cas hem de parlar de la moció. Jo no puc parlar de declaracions que s'estan fent aquests dies al voltant del tema dels Mossos d'Esquadra; jo haig de parlar de la moció que tenim sobre la taula, una moció molt extensa, vint-i-tres punts, vostè tampoc els ha pogut... –trenta i escaig–, sí, tampoc vostè els ha pogut enumerar tots; jo tampoc ho faré, però, diguem-ne, anem per blocs.

Miri, moltes de les coses que vostè planteja en aquests punts en aquest moment ja s'estan fent –ja s'estan fent–; la policia de Catalunya ja està treballant en aquesta direcció, hi han efectius dedicats. Jo crec que la tasca que estan fent Mossos d'Esquadra en molts dels punts que vostè planteja, diguem-ne, ja s'està portant terme.

Per tant, en aquests punts la moció és sobrera.

En d'altres no hi estem d'acord; ho comentava fa un moment el senyor Homs. Nosaltres no estem d'acord a aturar el calendari del desplegament. I no hi estem d'acord nosaltres ni els alcaldes de l'entorn, els alcaldes del Partit Socialista i de la resta de forces polítiques, tothom, i els regidors i tothom ens demanen que, si us plau, no aturem el desplegament i que s'acabi el 2008.

I, per tant, d'aquest punt també hi votarem en contra.

I, per últim, vostè planteja dos elements, absolutament legítims, en la seva moció, absolutament legítims, dos paquets, que serien: més efectius, els punts 2, 3, 5, 6 i 7, més efectius, i un altre punt que és penes més dures, que seria el punt 4. Dic: «Des de l'absoluta legitimitat», perquè l'argument de la dreta en temes de seguretat moltes vegades s'ha centrat en aquests dos punts, més efectius i penes més dures, entre d'altres. Efectivament, més efectius, més policia, i penes més dures. Hi insisteixo, eh?, des de la total legitimitat.

Parlem d'efectius. Miri, aquest Parlament va aprovar per unanimitat de totes les forces del Parlament una ràtio aproximada de membres de Policia Nacional i de Guàrdia Civil, d'un policia nacional o guàrdia civil per cada mil habitants; ho vam aprovar per unanimitat; un 1 per cada mil habitants: 1,3 policia local, 1 policia nacional i 2,2 mossos d'esquadra. Està aprovat en aquest Parlament, i en el debat parlamentari. Jo li recomano..., malgrat que el senyor Ridao plantejava el 0,9, finalment vam plantejar l'1 per mil de Policia Nacional.

En aquest moment, si els habitants de Catalunya són 6.990.000, hi haurien d'haver 6.900 policies nacionals o guàrdies civils, i en aquest moment n'hi ha 7.500. Senyor Sirera, en aquest moment ja s'està complint la resolució del Parlament de Catalunya sobre Policia Nacional i Guàrdia Civil, n'hi han 7.500, i jo espero que quan acabi el desplegament aquesta xifra segurament baixarà –segurament baixarà–, però estem en el que va demanar el Parlament de Catalunya, en el que fa uns anys va demanar el Parlament de Catalunya.

Dos. En aquest moment estem en el 4,3, pràcticament en el 4,3; acabarem l'any amb el 4,3. Quan es va aprovar la resolució del Parlament de Catalunya estàvem en el 3,4. És a dir, en aproximadament cinc anys hem

incrementat 8.500 efectius, 1.700 per any. És a dir, en aquest moment... (*Pausa.*) No, no; tothom està d'acord amb això. En aquest moment, aquest discurs de la manca d'efectius no és real.

I acabo amb l'exemple que vostè posa sovint, el va posar l'altre dia i, d'alguna manera, avui ho torna a dir. Miri, l'any 2002, quan aquest Parlament va aprovar aquella resolució, a la meua ciutat hi havia 76 policies nacionals i 350 policies locals –76 policies nacionals i 350 policies locals–, dades del senyor Astarloa i dades també que coincidien amb les del comissari de la ciutat. Avui..., en aquell moment jo vaig presentar una moció en aquest Parlament demanant més efectius de policies nacionals i guàrdies civils; vostès hi van votar en contra, i Convergència. Avui els efectius a la meua ciutat són 270 mossos d'esquadra i 350 de guàrdia urbana, policia local. I avui vostès diuen: «No; és que falten efectius». Escolti'm –escolti'm–, efectivament, falten efectius, però hi han dos-cents efectius més que en l'època en què vostès van votar-hi en contra.

Acabo. Per tant, hi votarem en contra perquè amb el discurs de la manca d'efectius nosaltres no hi estem d'acord. Hi han efectius per cobrir, ho ha dit fins i tot el conseller, falten sis-cents efectius per cobrir, però no és avui el problema de la seguretat la manca d'efectius. Per tant, no compartim el discurs de la manca d'efectius, i també hi votarem en contra.

Tenim arguments per votar en contra, però, efectivament, també, senyor Sirera, tenim arguments per continuar parlant i trobar elements de trobada i de diàleg amb la resta de forces polítiques. Però pensí que no sempre, quan un es posiciona en contra dels arguments en què no coincideix, té per què travar el diàleg, tot el contrari –tot el contrari–; no sempre quan et voten en contra d'una moció és perquè no volen diàleg, tot el contrari. Però sí que li demano una cosa, sí que estarem en contra de tot aquell que vulgui posar el tema de la seguretat com a element de confrontació política.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Patrícia Gomà.

La Sra. Gomà i Pons

Gràcies, president. Diputades, diputats, el posicionament del nostre grup parlamentari en aquesta moció és de rebuig. I la rebutgem perquè actualment la conselleria d'Interior ja està desenvolupant les matèries a què fa referència aquesta moció.

Amb les dades objectives a la mà la situació d'inseguretat de la població a Catalunya no empitjora, encara que sí que ho fa la percepció subjectiva de la nostra ciutadania. Per tant, les fredes dades estadístiques són positives, fet que indica la realització d'una bona feina. Del que no podem estar satisfets és de la percepció d'inseguretat que té gran part de la nostra ciutadania, i això sí que hem de treballar per corregir-ho.

Aquesta percepció subjectiva de major inseguretat no és responsabilitat de la conselleria; aquí hi conflueixen diferents factors, entre ells el ressò mediàtic de mitja dotzena de delictes d'extrema gravetat als quals es suma l'actuació dels partits de l'oposició respecte a això, engrixant el monstre per erosionar el Govern i generant irresponsablement alarma social.

En aquest sentit sí que li demanem a la conselleria un esforç suplementari d'informació que generi tranquil·litat; saber com s'està treballant per adaptar els mitjans humans i materials als nous models delictius que van sorgint; que expliqui els plans sobre violència de gènere, amb dotació de serveis específics; les accions de lluita contra el tràfic de persones; el desenvolupament del programa pioner sobre la mutilació de genitals; els plans de prevenció de delinqüència contra el patrimoni amb importants augments de patrullatge; el programa de violència entre joves; el Pla d'acollida de menors no acompanyats, etcètera.

Pel que fa a les modificacions del Codi penal que vostès insten la conselleria que duguí a terme, dir-li que no són les competències *stricto sensu* de la conselleria. A més, el seu grup parlamentari té prou representació a les Corts espanyoles per impulsar, si ho creu pertinent, aquestes modificacions. De moment, nosaltres no podem fer una altra cosa que acatar la normativa vigent.

En allò relatiu a la necessitat d'augment de policia, sabem que hi ha un calendari de desplegament del Cos de Mossos d'Esquadra que es desenvoluparà tal com està previst. Respecte a això, un advertiment: seny, molt de seny; no baixem el llistó de selecció del Cos de Mossos d'Esquadra per poder complir estrictament els terminis. Hem de tenir un cos de qualitat perquè això es tradueix en eficiència i eficàcia.

Tampoc no incrementem els efectius destinats a la prevenció del delictes en detriment de les unitats d'investigació, perquè, en definitiva, són aquests els qui resolen els delictes. No desvestim un sant, doncs, per vestir-ne un altre.

Tampoc deixem comarques desprotegides en benefici d'altres, ja que opera com un factor important d'eficàcia el coneixement geogràfic dels territoris.

I allí on resulta fonamental incidir és en l'exigència del compliment dels seus compromisos al Govern central pel que fa al manteniment dels cossos i forces de seguretat de l'Estat. Clar i català: la deslleialtat dels governs centrals en aquesta matèria, replegant fàcticament els cossos, ha estat i és un greu perjudici que pateixen els catalans. L'inici d'aquest replegament fàctic, encobert, ja començà amb els anteriors governs del Partit Popular, amb la complicitat del Govern de la Generalitat, a mans de Convergència, i ha continuat i continua amb l'actual Govern socialista, que encapçala el senyor Rodríguez Zapatero. Per tant, exigència de compliment al Govern central.

I, per últim, recordar-li que a nivell local les competències en mesures de seguretat recauen o corresponen a l'alcalde o president de la corporació, tot i que es treballa mitjançant el Pla català de seguretat en el desenvolupament de plans locals.

Gràcies.

El president

Senyor Jaume Bosch, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. Bé, el senyor Sirera ens diu: «El conseller va oferir pacte, i ara ja veig que ens votareu en contra de moltes mesures que són lògiques.» Però, és clar, la seva contraoferta de pacte és presentar una esmena a la moció següent que demana el cessament del conseller d'Interior i plantejar aquí paralitzar el que és el punt essencial del model de policia de Catalunya, que és el desplegament. Home, així hi ha poc pacte possible. És veritat que hi ha mesures que, bé, com que vostès proposen plans per a tot, molt bé, que és com allò de crear comissions, doncs, escolta, d'acord, però vostè no ens dóna massa ajut, sincerament, amb idees brillants per intervenir en el tema de la seguretat, i, en canvi, queda compensat per una declaració d'intencions molt negativa respecte al que estem fent.

Perquè, és clar, jo crec que el problema aquí és que partim de criteris, segur, molt diferents, perquè, per exemple, vostè comença la moció parlant que hi ha hagut passivitat per part del conseller d'Interior. Jo crec que vostès tenen una idea preconcebuda basada en prejudicis ideològics, i li ho intentaré demostrar, fixi's. El conseller d'Interior va prendre possessió el 29 de novembre –29 de novembre. El 7 de desembre, uns dies després, va visitar la comarca del Bages, els serveis policials, es va anunciar, es va fer una roda de premsa, va donar resposta a tot el que li van preguntar els mitjans de comunicació. Tres dies després vostè feia unes declaracions dient que sembla increïble que no s'hagi dignat el conseller d'Interior a sortir a la llum pública, i plantejava al president un canvi al front de la conselleria. Fixi's, no cent dies, no, deu dies després de la presa de possessió ja en demanava el cessament i l'acusava d'estar desaparegut quan acabava de fer tres dies d'una visita al Bages amb roda de premsa inclosa que van recollir tots els mitjans de comunicació. Jo crec que vostès aquí tenen un problema, que és aquest prejudici ideològic que el conseller Saura no pot exercir aquest càrrec per culpa de la seva ideologia; ho han dit aquests dies –ho han dit aquests dies.

I, mirin, vostès pensen, en el fons, que, per ser d'Iniciativa, no pot dirigir la seguretat. I aquest argument és molt perillós perquè: l'habitatge podem?, el medi ambient?, la memòria històrica?, l'educació?, la sanitat?, el treball?, l'economia?...

Però sap quina és la següent pregunta, senyor Sirera? La nostra ideologia ens permet ser a aquest Parlament? La nostra ideologia ens permet presentar-nos a les eleccions? Perquè tot això qui ho decideix? Vostès? Això sona una mica malament dit en un parlament.

Per tant, jo els demano que tinguin molt present que no valen criteris d'aquests, de prejudicis ideològics, a l'hora de jutjar la tasca d'un conseller, que l'han de jutjar pel que fa, per la seva tasca i per com es comporta.

Garantir-ne els efectius. Jo vull recordar que la manca d'efectius que s'ha arrossegat a Catalunya té tres

–tres– elements. Primer, el retard en el desplegament; es va iniciar el 94, s'hauria pogut iniciar molt abans, el tindríem acabat. Es van perdre deu anys, i això va ser responsabilitat del Govern de Convergència i Unió i del Govern del PSOE, a Madrid, –sí, senyor–, que va posar-hi pegues per fer-ho.

Segon: després es van anar canviant els objectius, els itineraris, les xifres de mossos. I després n'hi ha un altre, d'evident: la retirada d'efectius dels cossos de seguretat de l'Estat, i que sí que el PP hi té una responsabilitat evident, el senyor Rajoy hi té una responsabilitat evident. Vostès saben que, quan el senyor Aznar va deixar de ser president del Govern, a l'Estat espanyol hi havia menys guàrdies civils i menys policies nacionals que els que hi havia quan va entrar el senyor Aznar. Això, vostès, la dreta que vol l'ordre, doncs menys places de guàrdies civils i menys places de policia nacional, i van permetre que a Catalunya no es cobrissin les vacants i es va anar provocant un dèficit evident. Aquí hi ha alguna de les bases d'aquest tema.

Però jo voldria demanar-li, senyor Sirera, que abordem els temes de seguretat, primer, respecte a les víctimes dels fets delictius, que mereixen tot el suport institucional i no veure's utilitzades per a finalitats partidistes. Segon, respecte al model català de seguretat; per això ens neguem a aturar el desplegament, perquè l'arribada dels Mossos millora la seguretat, i cal que vostès expliquin a ciutats com la meva, a la resta del Baix Llobregat, al Garraf, al Penedès, a Tarragona, a Reus o a les Terres de l'Ebre, que vostès volen aturar el desplegament, perquè la gent sap que amb els Mossos millora la seguretat –millora la seguretat.

I, per tant, nosaltres votarem en contra dels qui volen aturar el desplegament, perquè en el fons –ja li vaig dir l'altre dia– jo tinc la sensació que vostès volen aturar el desplegament perquè, si depengués de vostès, no l'haurien començat mai.

I, finalment, respecte als Mossos d'Esquadra no es pot qüestionar si aquesta policia està preparada per enfrontar-se als problemes d'avui i després venir a qüestionar aquí la capacitat del conseller d'Interior a veure si pot dirigir Interior. Els Mossos estan actuant amb eficàcia i esmerçant-hi esforços i recursos.

Per tant, senyor Sirera: respecte a les víctimes, respecte al model català de seguretat i respecte al cos de Mossos d'Esquadra.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Mixt, l'il·lustre senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Señor presidente... Señor diputado, señor *conseller*... «El nuestro es un país seguro», se ha escuchado hoy varias veces en esta cámara –lo ha pronunciado solemnemente el *presidente* de la Generalitat. No es esta la percepción social que tienen los ciudadanos, y no es un invento que traiga ahora a colación. Según las encuestas de población la segunda inquietud de los ciudadanos de Cataluña es la seguridad, y eso obedece –obedece– a

que hay percepción de que no estamos en un país seguro. Se han traído a colación datos; yo también tengo los míos, evidentemente, y es cierto que las estadísticas siempre pueden inducir a confusión.

«Hay menos delitos», se ha llegado a decir también en esta cámara. También deberíamos acompañarlo con un nuevo dato importante: hay menos detenciones –menos detenciones.

Traeré a colación la última encuesta de la base de datos de la región policial metropolitana de Barcelona, reciente, caliente, de 1 de junio a 31 de agosto del 2006: solamente el 9,69 por ciento de los robos con fuerza en vivienda han sido objeto de esclarecimiento; el 7,54 de los robos con fuerza en comercios; el resto de los robos, con fuerza, el 16,49; en el caso de hurtos, el 7,86, y en el caso de tirones, el 14,85. Datos oficiales. Evidentemente la sensación de inseguridad tiene su razón de ser con estos datos.

Apoyaremos parcialmente la enmienda del Grupo Popular, y apoyaremos parcialmente porque coincidimos en la necesidad de reflexionar sobre el calendario del despliegue. El calendario del despliegue, a nuestro juicio, es precipitado. Se está reconociendo por todos los grupos parlamentarios que no hay efectivos; el propio *conseller* lo ha repetido hasta la saciedad. Hoy, esta mañana hemos abordado el tema del Instituto de Seguridad; veamos el despliegue y el desarrollo que da el Instituto de Seguridad a efectos de formación y cubrir plazas de *mossos*.

El despliegue –y perdonen que me meta en sus polémicas– fue fundamentalmente desarrollado por el Partido Popular, es decir, fue el que lo impulsó, y ahora pide el parón del mismo. Coincidimos en eso: coincidimos en que es necesario parar, puesto que en estos momentos es necesario reflexionar y evaluar sobre esta situación.

El despliegue no conlleva la necesidad de que se produzca una aceleración del repliegue. De hecho, uno de los grandes males que ha ocurrido en Catalunya es que precisamente los gobiernos centrales no se han preocupado precisamente de intentar cubrir los efectivos de cuerpos de seguridad con el número suficiente. En todo caso, y puestos a citar poblaciones, el diputado David Pérez ha hecho referencia a su localidad. Yo también puedo hacer referencia a la mía, Sant Cugat. En estos momentos, a poco más de un mes del despliegue, ya tenemos falta de efectivos de *mossos* de squadra en nuestra población, en un contexto, además, de una gran percepción social..., de una preocupación social por el incremento delictivo en aquella población, es decir que normalmente el despliegue no va acompañado de cubrir las plazas o los efectivos de forma completa.

En definitiva, y así lo manifestamos el otro día en la Comisión de Justicia, Derecho y Seguridad, aquí se ha antepuesto –y podemos decirlo porque somos una fuerza nueva– la construcción nacional a la eficacia policial y estamos pagando esas consecuencias. Estamos pagando las consecuencias de un modelo a veces improvisado que no tiene –insisto– la garantía que debiera tener a efectos de seguridad ciudadana.

Por eso y en cuanto a las medidas de corte general que contiene la moción las apoyaremos, si bien algunas carentes de rigor técnico ya anunciamos que no serán apoyadas por nosotros. Al hilo de lo que pronunciaba la diputada Patricia Gomà, es de señalar que evidentemente no vamos a pedir al Gobierno del Estado que incremente las penas correspondientes a los derechos de atentado, resistencia y desobediencia, en primer lugar porque realmente no creemos que sea un problema de endurecimiento del Código penal, pero es que, además, esta iniciativa corresponde a las Cortes Generales y el Grupo Popular tiene la posibilidad de llevarlo a efecto en el marco de esa sede. No es nuestro caso, que no tenemos representación allí.

Por ello entendemos que se ha producir una reflexión sobre el modelo de seguridad en Catalunya. Se ha de apostar, sin duda, por una mayor eficacia policial, por un mayor control de la delincuencia. Y en este sentido, muchas de las medidas que se contienen en la propuesta del Grupo Popular merecen nuestro respaldo, y fundamentalmente la del parón en el despliegue.

Insisto: reflexionemos, evaluemos y veamos en qué estado estamos. Y no tengamos prisas, que en materia policial las prisas son malas consejeras.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Cridem a votació.

(*El Sr. Sirera i Bellés demana per parlar.*) Senyor Sirera...

El Sr. Sirera i Bellés

Sí, senyor president, breument, per dues contradiccions. No vull entrar en cap debat, però sí que dir que sobta, no?, que vostès estiguin negant la possibilitat que el Govern de l'Estat incrementi les penes corresponents a delictes d'atemptats, resistència, desobediència, falta de respecte, atenció!, comesos contra agents de l'autoritat. Mirin, vostès, tots vostès que votaran en contra, els ulls dels *mossos* d'esquadra, dels policies locals, i diguin-los que no estan d'acord amb aquesta proposta.

I al Grup d'Iniciativa per Catalunya, jo lamento que no s'hagin mirat les dades: el Govern del Partit Popular va incrementar molt més que el Govern socialista la presència de cossos i forces de seguretat de l'Estat a Catalunya. Mirin-s'ho, mirin-s'ho bé, de veritat.

El president

Senyor Puig...

El Sr. Puig i Godes

Sí, senyor president, era, avançant-me ja a la votació, per sol·licitar votació separada i en bloc, si pot ser, dels punts 1, 3 i 4 de l'apartat B de la moció.

El president

La resta..., tot junt.

Senyor Domingo...

El Sr. Domingo Domingo

A petició del portaveu del Grup Parlamentari de Convergència i també..., demanem votació separada del punt 4.

El president

Del punt 4 de l'apartat *b*, per tant. Senyor Domingo, del punt 4 de l'apartat *b*?

El Sr. Domingo Domingo

Només té quatre punts. El número 4 solament està a l'apartat *b*, efectivament.

(Pausa llarga.)

El president

Votarem, doncs, en primer lloc, els punts 1 i 3 de l'apartat *b*.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 15 vots a favor i 112 vots en contra.

Votarem seguidament el punt quart de l'apartat *b*.

Comença la votació.

Aquest punt també ha estat rebutjat per 13 vots a favor, 114 en contra i 2 abstencions.

Votarem, finalment, la resta de la moció.

Comença la votació.

Que ha estat rebutjada per 61 vots a favor i 69 vots en contra.

Alteració de l'ordre del dia

Aquesta presidència, d'acord amb l'article 72.3 del Reglament, proposa l'assentiment de la cambra a una sollicitud de modificació de l'ordre del dia que ha estat presentada pels grups parlamentaris, en el sentit que el dissetè punt de l'ordre del dia, que és la moció sobre les actuacions governamentals necessàries per a garantir la seguretat pública, se substanciï després del punt número 15 de l'ordre del dia.

Hi ha assentiment per fer aquesta modificació? (Pausa.)

Doncs, si és així, justament, procedim a substanciar aquesta moció...

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les actuacions governamentals necessàries per a garantir la seguretat pública (tram. 302-00003/08)

...que presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió la defensarà l'il·lustre senyor Francesc Homs.

El Sr. Homs i Molist

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la moció que presenta el Grup de Convergència i Unió, després de la interpellació del Ple passat, d'abans de..., de fet, de l'any passat, perquè el Ple últim va ser abans de final d'any, no?, de l'any passat. És una moció molt senzilla, com vostès deuen haver pogut comprovar.

És una moció que té tres punts: el primer té a veure amb una denúncia, amb una crítica, amb una consideració, diguin-li com vulguin, que hem fet amb relació a com s'ha estructurat el Govern de la Generalitat de Catalunya amb relació a les qüestions de la seguretat. Realment el mateix conseller d'Interior, aquí present –i li agraeixo la presència–, doncs, va manifestar públicament que no era precisament massa ortodox plantejar les coses d'aquesta manera. La veritat és que jo m'atreiria a dir-li que, home, en qüestions de seguretat els experiments, amb gasosa i a casa, per entendre'ns. I malament rai si el que es creen són unes estructures governamentals on conflueixen funcions, competències, responsabilitats que no tenen cap mena de connexió.

Tots vostès coneixen, per exemple, que en l'última etapa del Govern de Convergència i Unió –i també ho havia fet en l'última etapa del Govern socialista, del senyor Felipe González– s'havia integrat Justícia i Interior en una única acció departamental. Això jo crec que té un sentit evident, perquè hi ha una connexió clara entre les funcions de Justícia, i les competències de Justícia, i les funcions o les competències que corresponen a l'àmbit de seguretat o d'Interior. Això ha passat i passa, de fet, a altres països de referència per nosaltres de l'entorn europeu, i per tant tenia tot el sentit del món.

També en tenia, per exemple..., parlo de quinze anys endarrere o deu anys endarrere, quan la Generalitat mateixa, abans de començar el desplegament i just a l'inici del desplegament dels Mossos d'Esquadra..., les competències estaven en un departament que es denominava «de Governació», que de fet era una nomenclatura o una denominació que venia de l'època de la República, si no ho recordo malament, no?, que tenia tot el sentit del món perquè vinculava clarament l'Administració local, la funció pública i l'inici incipient del desplegament dels Mossos d'Esquadra, perquè, com de tots vostès és prou conegut, la qüestió del desplegament, doncs, va tenir, a l'inici especialment, un gran impacte territorial, no? Quan això va agafar massa crítica, quan hi va haver substància, per entendre'ns, i una organització d'efectius i de Cos de Mossos d'Esquadra, doncs, en un sentit ple, això va passar a estructurar-se en l'àmbit d'un departament d'Interior.

Això pot semblar una discussió purament administrativa, d'uns ho fan així, els altres ho fan així, no? Però és veritat que darrere d'això significa prioritats. I aquesta és la denúncia política que nosaltres fem, no? Tenim la impressió, i a jutjar per tot el reguitzell de declaracions i contradecaracions que hem sentit aquestes últimes setmanes, que vostès, jo no m'atreiria a dir que no tinguin la seguretat com la prioritat, perquè em sembla que seria faltar a la veritat, però com a mínim sí que és evident que demostren que tenen idees confuses en

el tema de la seguretat. no? I el temps dirà, doncs, si això que acabo d'afirmar ens dona la raó a nosaltres o a vostès, no?

El segon punt i el tercer punt són punts encara més senzills que els que els acabo de plantejar. Un, el segon, vostès ja el van votar, senyors del tripartit –de fet, el va votar tota aquesta cambra fa cinc anys–, fa relació al que és el procés de desplegament i la garantia d'efectius, que jo crec que és un debat cabdal en aquests moments; el mateix conseller se n'ha fet ressò i ha admès que, efectivament, faltaven efectius, no? I el tercer punt és també d'una evidència..., és a dir, quan es va redactar aquesta moció, ara fa més d'un mes, ja sabíem que per aquestes dates hi hauria una reunió de la Junta de Seguretat. I algú es pot plantejar: «Escolti, i si vostès ja s'ho pensaven, això, per què li ho varen posar?» Doncs, miri, per una cosa molt senzilla, no? Nosaltres estem a favor, com a primer grup d'aquesta cambra, que hi hagi un diàleg constructiu i un cert pacte a l'entorn del tema de la seguretat; ho varem manifestar així l'altre dia a la comissió corresponent. Això no és retòrica; almenys per part nostra no és retòrica, no? I creiem que per construir aquest pacte hi ha d'haver un clima de confiança a l'entorn d'aquesta qüestió. I aquests climes de confiança es construeixen a partir de gestos, d'uns i dels altres, de poder fer les coses de manera que hi hagi punts de trobada.

I nosaltres creiem que aquesta moció, més enllà del punt primer, permet perfectament trobar punts de complexitat, i per tant vostès, senyors del tripartit, coneixen que hi ha un mecanisme parlamentari que és la votació separada, que en poden fer ús, i per tant vostès decidiran fins a quin grau avui aquesta voluntat de consens, aquesta voluntat de mà estesa, es fa efectiva o no també, més enllà del contingut literal dels termes de la moció, en aquesta qüestió de la seguretat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Ha presentat esmenes el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i per tant té la paraula, per defensar-les, l'il·lustre senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, nosaltres hem presentat una esmena en la qual el que demanem i diem és que creiem que el Govern no està donant resposta adequada als problemes d'inseguretat que viu Catalunya, i en aquest sentit demanem al president de la Generalitat que substitueixi l'actual conseller d'Interior com a responsable de les polítiques de seguretat a Catalunya, no? I creguin, de debò, que no ho fem perquè és un dirigent d'Iniciativa per Catalunya. Simplement ho fem i ho demanem perquè creiem que no està dotat per ocupar aquest càrrec; ho ha demostrat al llarg de les darreres setmanes.

Miri, el conseller Saura s'ha convertit en el conseller de les ocurrencies, en el conseller de les improvisacions. Problema de manca d'efectius i que..., ocurrencia: «Traurem els mossos de les presons perquè vigilin el

carrer.» El Reglament penitenciari ho prohibeix taxativament. Per tant, no coneix la llei, ningú li ha explicat com estan les coses; tenim un conseller que fa propostes, allò..., quan es desperta al matí diu: «Farem això.» Mossos a les urbanitzacions, gran alarma social, i el senyor Saura es desperta i diu: «Saps què? Posarem tres-cents mossos per vigilar les urbanitzacions de Catalunya.» Atenció, tres-cents mossos; hi han més de dues mil urbanitzacions a Catalunya. Què farem amb els mossos, com ho farem? Farem el miracle de multiplicació dels mossos i dels pans? Escolti, senyor Saura, de debò, jo crec..., bé, jo crec que no li interessa el que dic, però, en qualsevol cas, continuaré parlant per respecte a la resta de diputats i diputades, no?

Tampoc ha explicat per on surten, d'on sortiran aquests tres-cents mossos, no? Patrulles ciutadanes..., cada dia ho veiem a TV3, escolti, gent que agafa el seu cotxe, agafa el seu telèfon mòbil i se'n va a patricular els carrers de la seva ciutat, de les seves urbanitzacions. I al conseller Saura li deu semblar bé, perquè encara no hem sentit dir que això no s'ha de fer, no?

I, a més a més, fan una cosa molt lamentable des del punt de vista democràtic: culpen l'oposició..., que, miri, en qualsevol cas, ja assumim aquest paper que ens toca, de ser responsables de tots els mals que afecten Catalunya, però fan una cosa molt lletja, i és que culpen directament els mitjans de comunicació de ser els responsables d'estar generant aquest clima d'inseguretat. Jo crec que això és molt poc democràtic, senyores i senyors diputats. Els mitjans de comunicació informen del que passa; no vulguin matar el missatge. Ja sé que és propi de l'esquerra, fer això, no?, però siguin una mica més demòcrates, si us plau.

Miri, segons la Interpol –atenció, segons la Interpol, eh?, no segons el Partit Popular, que fins ara jo crec que no tenim gaire mà a l'Interpol, no?, però ho ha dit–, Catalunya s'ha convertit en un paradís per als estafadors. Ho diu l'Interpol, senyor conseller –ho diu la Interpol. Fa pocs dies vèiem mitjà de comunicació que deia que els Mossos no van poder agafar *in fraganti* uns estafadors, malgrat que un advocat de Barcelona es va oferir a fer dallò, de tapadora, perquè els Mossos poguessin muntar una operació, i els Mossos van respondre que no podien fer res, perquè no tenien temps de muntar l'operatiu. Escolti, això és el que està passant a Catalunya.

I per tant, sincerament, nosaltres creiem, de debò..., no és una qüestió de partits, nosaltres creiem que el senyor Saura no està capacitat per dur a terme les polítiques de seguretat a Catalunya. I per això demanem directament, a través d'aquesta esmena a la moció de Convergència i Unió, que sigui cessat del seu càrrec com a conseller d'Interior.

Espero i desitjo, senyores i senyors diputats, que al Grup de Convergència i Unió no li tremolin de nou les cames, que accepti l'esmena que presenta el Grup Popular, perquè una cosa és fer rodes de premsa al faristol del Parlament i una altra molt diferent és votar al Parlament. I per tant, estic convençut, senyor Homs, que vostè comparteix el criteri i el diagnòstic que ha fet el Partit Popular, acceptaran l'esmena i podrem votar per-

què Catalunya tingui un conseller d'Interior que, malgrat que sigui del tripartit, sigui un conseller que tingui molt més interès a garantir la seguretat dels ciutadans i les ciutadanes de Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup del Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor David Pérez.

El Sr. Pérez Ibáñez

Efectivament, una llàstima que no em pugui encara posicionar sobre aquesta esmena; li toca, de fet, el torn al representant, al propietari de la moció. Miri, comentava abans el senyor Domingo que la seguretat és un dels tres temes que més preocupen els ciutadans en el nostre país. Jo no dic que no. L'últim baròmetre del Gesop diu que a Catalunya els tres problemes que més preocupen els ciutadans són la immigració, la «vivenda» i l'ocupació. No parla de seguretat, eh?; el Gesop a Catalunya diu que no és, per tant, un dels tres problemes que més preocupen en aquest país.

Jo crec que és injust, tal com planteja l'article 139, apartat primer, del nostre Reglament, que es vulgui utilitzar l'apartat de mocions per fer reprovacions o censures al Govern. Estic absolutament d'acord amb el plantejament que fa el representant de Convergència, amb el to i, diguem-ne, amb el discurs general del senyor Homs. En qualsevol cas, ell planteja, vostès plantejarien un organigrama diferent en el tema de com es podria estructurar la conselleria d'Interior. Bé, vostè ho faria d'una altra manera; perfecte. Nosaltres, no. No passa res, eh? És discutible, és opinable, vostès ho farien de manera diferent; perfecte. Nosaltres ho fem d'aquesta.

Qui té raó? Escolti'm, a mi ja m'agrada que el meu conseller sigui també, a més a més, el conseller d'Interior sigui la persona que porta els temes del Memorial Democràtic. Vostès no ho tenen...? Perfecte. Ara, diu: «Si votem en contra d'això, és que no volem diàleg?» No. Votarem en contra d'això perquè nosaltres no ho veiem així, no hi estem d'acord, eh?, no ho veiem així.

Segon punt, els efectius. Jo crec que la ràtio –abans ho comentava– que ha aprovat aquest Parlament pràcticament l'estem complint. Manquen efectius?, ho ha dit fins i tot el conseller, però ja no és el problema d'avui, de la seguretat de Catalunya, la manca d'efectius. Mireu, si fem l'exercici d'imaginar-nos que Catalunya fos una nació, en aquest moment seríem la nació europea amb més efectius policials. No és aquest el model, i n'hem de tenir més, i hem de tenir més efectius policials. Escolti'm, quan el Parlament de Catalunya va aprovar aquesta moció, la moció que plantejava el 4,3, la ràtio del 4,3, Catalunya era la comunitat autònoma amb menys efectius policials. En aquest moment, som la comunitat autònoma, després del País Basc i de Madrid, que té més efectius policials. I hem de continuar en aquesta línia de més i més i més efectius policials? Segurament –segurament– hi han d'altres maneres de veure el tema.

Nosaltres votem en contra permanentment d'aquestes qüestions? No, no, no fan falta cinc anys: l'any passat vam votar una moció, tots els grups d'aquesta cambra, que reclamava els efectius policials necessaris al Govern de l'Estat, i així s'ha fet. I en aquest moment –el conseller ho sap, i el delegat del Govern– hi han 7.500 efectius del Cos de Policia Nacional i de Guàrdia Civil; per tant, estem dins de les ràtios, estem dins del que estem, diguem-ne, demanant i del que seria absolutament necessari.

Tercer punt, el tema de la convocatòria de la Junta de Seguretat, la convocatòria de la Junta de Seguretat de Catalunya. Ho comentava fa un moment el president de la Generalitat: aquesta ja s'ha de convocar, i es convocarà el dia 5, està convocada el dia 5. Efectivament, nosaltres li agraïm el gest que ha tingut, fins i tot segurament les gestions que s'han fet, però ja està fet, no fa falta que ara ho votem.

Això significa que no hi ha actitud de mà estesa al plantejament que fa Convergència? En absolut. Miri, vostè l'altre dia a la comissió va fer un plantejament d'una sèrie de punts en matèria de seguretat dels quals n'hi han un parell que no acabem de veure, però la resta els compartim, hi estem d'acord. Parlem-ne –parlem-ne–, podem arribar a acords. Jo crec que aquesta és l'actitud que li va plantejar el conseller Saura. És a dir, Convergència i nosaltres, i la resta de membres d'aquest Parlament, tenim molt a dir i tenim molt a compartir en matèria de seguretat, perquè el model, el sistema de seguretat de Catalunya no pot ser solament el d'un partit, sinó que ha de ser del conjunt de grups parlamentaris. I jo crec que ho podem fer. I, si de deu propostes que planteja Convergència, en vuit estem absolutament d'acord, jo crec que aquests és el camí. Això sí, si en tres que planteja no estem d'acord, no és en absolut, diguem-ne, un «no» al diàleg, tot al contrari –tot al contrari.

Per tant, nosaltres, hi insisteixo, no estem d'acord amb els plantejaments que fa. L'organigrama és un tema absolutament opinable. Pensem que, ara per ara, no és el tema dels efectius. Jo li recomanaria, sincerament, l'estudi que van fer el Roberto Jorge i d'altres membres de policies de Catalunya que plantejaven el tema dels efectius policials amb un enfocament diferent. Miri, el problema d'avui dels efectius policials és que avui hi ha dos-cents efectius policials que es dediquen a tasques de compra de material. Aquest és el problema, que hi ha molta gent que es dedica, de la policia de Catalunya, a tasques que no són estrictament policials. I aquest sí que és el problema i per aquí és per on podrien anar treballant, perquè segurament... I no és el camí, segurament no és el camí continuar en una línia cada dia de més i més i més efectius policials.

Res més; moltes gràcies, senyor president.

El president

La senyora Patrícia Gomà, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula.

La Sra. Gomà i Pons

Gràcies, president. Diputades, diputats, el posicionament del nostre grup parlamentari en aquesta moció

és de rebuig, a excepció del tercer punt. Com a prèvia, m'agradaria recordar al Grup de Convergència i Unió que la potestat d'autoorganització del Govern recau en el Govern i no en el Parlament, i vostès, lamentablement, no formen part d'aquest Govern; per tant, que abandonin una mica aquesta mania persecutòria que els envaeix respecte a les estructures departamentals del Govern: no estan d'acord que hi hagi una vicepresidència, no estan d'acord que el Departament de Relacions Institucionals estigui estructurat amb Interior, no estan d'acord que energia s'inclogui en el Departament d'Economia..., un llarg etcètera que suposo que s'anirà repetint al llarg de totes les conselleries. Però, de debò, jo els demano: vostè creu que a la gent..., vostès creuen que a la gent els interessa quines són les estructures departamentals? Anem pels temes que interessin a la gent, no? (*Veus de fons.*)

Respecte a la garantia de suficients efectius policials, dir-los que actualment hi ha 11.791 mossos d'esquadra i abans d'acabar l'any se n'assoliran 13.177 dotacions. Per tant, ja s'està garantint la presència de policies a Catalunya, tot i que, com ha reconegut el Govern, hi ha una manca d'efectius xifrada en 659 dotacions. Aquest dèficit s'està compensant des del departament amb dispositius especials en llocs i moments concrets, on es pugui generar una necessitat determinada de més presència, a més de destinar-hi una gran quantitat de recursos en forma d'hores extres. En aquest sentit, és obligació del Govern detectar els problemes i buscar solucions per corregir-los. El problema està detectat i ara hem de buscar solucions sostenibles a mitjà i llarg termini.

I en aquest sentit s'han obert dos debats, dos debats diferents amb relació a aquest tema. El primer, la incorporació d'immigrants al Cos de Mossos d'Esquadra. Aquest grup parlamentari que represento creu que és positiu obrir el ventall de possibilitats al fet que els immigrants es puguin integrar al Cos de Mossos d'Esquadra, com una manera més d'integrar-los socialment i avançar, doncs, cap a la cohesió desitjada.

En aquesta línia ja hi ha treballat el Parlament anteriorment. Tenim una resolució de juny de 2001 en què es reconeix el dret de qualsevol persona, amb independència del seu origen, per accedir a la funció pública. També tenim el pla «Ciutadania i immigració», impulsat per l'anterior Govern i aprovat pel Parlament, on s'estableix facilitar l'accés als ciutadans d'origen estranger al Cos de Mossos d'Esquadra. I també, de manera positiva, s'hi han referit diferents exconsellers d'Interior, com és el cas de l'exconseller Josep Gomis, l'exconseller Xavier Pomés, l'exconsellera Montserrat Tura, etcètera.

I l'altre debat a què em referia és a la creació de diferents escales dins del Cos de Mossos d'Esquadra perquè poguessin portar a terme diferents tasques, diferents a les estrictament policials, com les de caràcter administratiu, les de vigilància estàtica perifèrica, etcètera, i així, d'aquesta manera, rescatar els agents policials que realitzen aquestes funcions i dedicar-los a les estrictament policials. Hi ha altres països, com hem vist..., com és el cas d'Anglaterra, on és el model que utilitzen. I l'altre dia recordava que a Catalunya tenim un cert precedent en la figura dels agents rurals, ja que són cossos

investits d'autoritat que realitzen funcions de vigilància i, com tots sabem, no són mossos d'esquadra.

Tal com he dit en la intervenció anterior, cal exigir el compliment dels compromisos del Govern de l'Estat pel que fa a les vacants de forces i cossos de seguretat de l'Estat, seguir amb el desplegament sense pausa però sense pressa... I una qüestió: el departament té previst arribar a un total de divuit mil mossos d'esquadra, més o menys, aproximadament, quan quedi clos el desplegament. Tot un repte per al país. Hem de tenir en compte quantes vocacions hi ha i hem de tenir en compte que en un cicle econòmic expansiu es fa difícil de creure que hi haurà tanta demanda com oferta de places. I tot això sota la premissa que és inadmissible, doncs, baixar el llistó de la selecció del Cos de Mossos d'Esquadra. Per tant, fem un discurs possibilista, que s'adapti a les necessitats de cada moment, i busquem alternatives per a les mancances que vagin sorgint.

I, per últim, el tercer punt a què es refereix la moció, en què podem estar d'acord, es refereix a la Junta de Seguretat de Catalunya. El president Montilla ens ha dit que està convocada per al dia 5 de març. Per tant, sí que hi podem votar a favor, com un gest, ja que aquesta ja està convocada.

I per últim, senyor Sirera, els màsters a vulnerar la llibertat d'informació són vostès. I no ens vulguin donar lliçons de democràcia a la gent d'esquerra, perquè de veritat que resulta cínica.

Gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'illustre senyor Jaume Bosch.

(*El Sr. Sirera i Bellés demana per parlar.*)

Senyor Sirera, és que... Per alguna qüestió en concret?

El Sr. Sirera i Bellés

Sí, pel que acaba de manifestar la diputada.

El president

És que el que acaba de manifestar la senyora diputada és una expressió que, en fi, vostè hi pot estar d'acord o no, però no hi ha cap contradicció respecte a...

El Sr. Sirera i Bellés

Respecto, senyor president, la seva decisió. Només dir que el senyor Sellarès no era del meu partit. (*Remor de veus.*)

El president

Bé. Senyor Bosch, té la paraula.

El Sr. Bosch i Mestres

Bé, jo no contestaré el plantejament del senyor Sirera amb la seva esmena. Ja l'he contestat abans. Sí que em sembla una manera, no ho sé, com a mínim una mica estranya de presentar ni més ni menys que la reprovinciació

d'un conseller a través d'una esmena a una moció de Convergència i Unió, i més quan vostè ja va demanar la dimissió, com he dit abans, quan portava deu dies el conseller. No em sembla, sincerament, seriós.

Sobre la moció, el primer punt que planteja Convergència i Unió és la proposta que hi hagi un departament dedicat en exclusiva a les polítiques de seguretat. Bé, és cert que des d'un punt de vista teòric es pot optar per un govern amb més conselleries o amb menys, i que des d'aquest punt de vista això es pot aplicar en aquest, o a treball, o a universitats, o a altres coses. Per tant, és un debat lògic. En tot cas, el que sí que vull recordar és que quan es demana un departament dedicat exclusivament a seguretat, en vint-i-tres anys de Convergència i Unió, Convergència i Unió això ho va fer tres anys. Primer estava amb Governació, com s'ha dit, però amb funció pública, amb Administració local..., però després d'estar sol es va ajuntar amb Justícia. És veritat que és un model absolutament respectable, però en tot cas la relació del foment del dret civil català amb el tema de la seguretat pública també és molt relativa.

Però miri, com que això és també com cada govern, com s'ha dit fa un moment, es vol organitzar, permeti'm una curiositat. Perquè quan l'any 2002 Convergència i Unió va decidir unificar Justícia i Interior –per cert, posaven primer Justícia que Interior– no solament es va fer això. Es va fer que d'aquest Departament de Justícia i Interior depengués la Comissió de Traspassos –la Comissió de Traspassos. I el conseller en cap ho va explicar així. Diu: «Una observació sobre la Comissió de Traspassos. Perquè això, bé, això vostè ho ha d'entendre, ho ha d'interpretar en una lectura fonamentalment, diguem-ne, de la persona, del pes polític d'una persona dintre del Govern, que queda reforçada en les seves funcions i que és bo, a més a més, que aquesta persona que queda reforçada, que concretament és la nova consellera de Justícia i Interior..., que aquesta persona, en funció de l'experiència que té i del pes polític que té a dintre del Govern, sigui la persona que quedi, diguem-ne, com a responsable d'aquesta Comissió de Traspassos amb el Govern central.» No tenia res a veure amb la seguretat i es va optar perquè d'un departament que es deia Justícia i Interior depengués la Comissió de Traspassos.

Bé, cada govern s'organitza de la manera que vol, ja ho he dit. En tot cas, jo tinc la sensació, sincerament, que aquest debat no dóna gairebé més de si, perquè jo crec que segurament fins i tot estranya una mica a la gent que precisament quan la gent segurament vol respostes sobre el tema de la seguretat, ens estem aquí al Parlament de Catalunya discutint sobre l'estructura del departament.

Sobre els efectius. Miri, jo crec que sobre els efectius ja s'ha anat explicant al llarg de les dues mocions... Ho va explicar el conseller Saura en la seva intervenció en la compareixença a la comissió pertinent. S'hi està treballant, hi ha propostes concretes. Però en tot cas jo voldria recordar una cosa i una reflexió, també per al Grup de Convergència i Unió. Avui, jo crec que en aquest debat s'ha fet palesa una evidència. Jo crec que en aquests moments la línia divisòria, democràtica, sobre el tema del model de policia passa pels que volen aturar el desplegament, que seria posar en qüestió el

model de policia, i els que no volem, entre ells vostès, aturar el desplegament. Jo crec que aquesta és la qüestió fonamental. A partir de no voler aturar el desplegament, tot es pot parlar. Volent aturar el desplegament, és molt difícil que ens posem d'acord.

Finalment, amb el tema de la Junta de Seguretat s'ha expressat avui aquí..., vostès s'ho imaginaven, era lògic. Vull recordar que hi havia crítiques del Grup de Convergència i Unió en l'anterior legislatura, que va recriminar al Govern de Catalunya que la Junta de Seguretat s'havia reunit dues vegades en vint-i-tres mesos. En aquests moments, és la primera, però vull recordar que n'hi va haver una de l'anterior Govern el mes de setembre. És el lògic. La del mes de setembre va tenir un caràcter, jo crec, important, perquè va ser la primera que va presidir el president de la Generalitat. Aquesta ha de ser per començar a exercir la direcció política sobre la seguretat a Catalunya.

Per tant, votarem que sí a aquest tercer punt.

Però miri, més enllà de la transcendència de votar que sí o que no, jo vull reiterar aquí que és normal, perquè nosaltres ho hem fet al llarg d'aquests anys, criticar la gestió concreta del departament que és responsable de la seguretat –això forma part del debat democràtic–, però en canvi intentem coincidir, perquè nosaltres també ho vam fer, en els temes que són essencials: les lleis, el desplegament. Jo crec que en això hi ha marge per a l'acord, independentment que vostès, lògicament, han d'exercir la crítica que els pertoca com a partit de l'oposició.

Moltes gràcies.

El president

El senyor José Domingo, en nom del Grup Mixt, pot intervenir.

El Sr. Domingo Domingo

Señor presidente, señores diputados, señor *conseller*, volvemos otra vez al debate que ya hemos tenido bastantes veces en la cámara y en el corto tiempo que nuestra formación está presente en esta cámara.

En cuanto al tema de la estructura que plantea el Grupo Parlamentario de Convergència i Unió, hemos de decir que sí que evidentemente corresponde al presidente de la Generalitat organizar los departamentos, y es una facultad y nadie lo cuestiona, pero que también es lógico que la oposición planteé alternativas cuando se considere que estas son poco idóneas. En este campo sí que consideramos que es poco idónea una estructura tan bifuncional o trifuncional. Efectivamente, hay antecedentes, antecedentes que siempre han sido poco productivos. También recordamos en el caso del Ministerio de Interior y Justicia cuando lo presidió el señor Belloch, que tampoco fue precisamente un dechado de perfección en aquellos momentos, es decir que... Por eso sí que seríamos partidarios de simplificar el modelo orgánico y estructurar en un único departamento todas las materias relacionadas con la seguridad ciudadana.

El debate clave, y se está demostrando aquí, es el debate de los efectivos. El debate de los efectivos, que no es un problema de doscientos policías dedicados a

funciones auxiliares. Si ese fuera el problema de la seguridad en Cataluña, realmente sería un problema muy pequeño, señor Pérez. Entre casi catorce mil miembros de la policía autonómica, que sean doscientos efectivos el problema..., no, no es ese el tema.

Las soluciones que se han planteado, desde un punto de vista conceptual, he de decir que no nos acaban de convencer al grupo de Ciutadans - Partido de la Ciudadanía. En primer lugar por el concepto. Se habla de la palabra «inmigrante» a la hora de efectuar..., o de tratar de paliar la falta de vocaciones a la que se ha referido la señora Gomà en su intervención. Sinceramente, este término no es de nuestro agrado cuando nosotros, como partido al que nos importan las personas, abundamos..., por el concepto de ciudadano. No vamos a distinguir ni en función del origen, ni en función de la raza, ni en función de la lengua. Hablemos exclusivamente de ciudadanos a la hora de cubrir el déficit de personal de los Mossos d'Esquadra.

Por eso, porque faltan vocaciones y hay que facilitar el acceso y el ingreso en los cuerpos y fuerzas de seguridad de Cataluña, hemos de indicar que sería conveniente –y vuelvo a reiterar la petición que se hizo el otro día en comisión– atenuar algunos requisitos a la hora de facilitar el acceso y a la hora de facilitar la selección.

Sin duda, la incorporación de miembros de los cuerpos y fuerzas de seguridad del Estado en los Mossos d'Esquadra ha constituido un gran fracaso. Se ha llegado a decir aquí por los partidos que sustentan el Gobierno. Este fracaso, sin duda también, a nuestro juicio obedece a un excesivo rigor en la exigencia de los requisitos lingüísticos. Y de aquí..., y solicitamos que sea conveniente que se atenúe este rigor, para facilitar el ingreso no de personas inmigrantes que puedan venir a trabajar a Cataluña, y que nos parece muy bien, sino también para facilitar el ingreso, al igual de estos, de otras personas que proceden del resto de España. Es así que es imprescindible facilitar el máximo para que se incremente el número de efectivos, y sin duda esto contribuirá a facilitarlo.

Igualmente, se ha hablado de diálogo. ¿Por qué poner barreras al diálogo? ¿Por qué decir ya «no» a parar el despliegue? Vamos a valorar la situación de los efectivos y el futuro, y comprobemos si es o no posible que en el 2008, en las mejores condiciones –insisto: en las mejores condiciones– para facilitar la seguridad, es conveniente que exista o no este despliegue. No nos obsequemos y no nos encerremos en un campo que a lo mejor no es el idóneo. Sencillamente, comprobemos la posibilidad y no aventuremos ya el «sí» o el «no». Si dialogamos, dialoguemos en todo.

Finalmente, en nuestro imaginario, en nuestro imaginario de nacionalidad histórica convertida en comunidad autónoma, en este imaginario, consideramos que es necesario un mayor incremento de efectivos, y, sin duda, nosotros no le ponemos puertas, fechas a este despliegue, porque, compañeros, señores de Convergència i Unió, hay que poner...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Domingo Domingo

...hasta un..., porque hay que poner una fecha: en el 2009, sea en el 2010, en el 2011, cuando lo que hay que garantizar sin topes son los efectivos policiales necesarios, sin fechas.

Muchas gracias.

El president

Per posicionar-se sobre les esmenes té la paraula l'il·lustre senyor Francesc Homs.

El Sr. Homs i Molist

Gràcies, senyor president. Miri, senyor Sirera, per nosaltres la política, sincerament li ho dic, no és un concurs de a qui li tremolen més o menys les cames. Suposo que s'ho pot imaginar, no? Si no que és una qüestió de cap i de compromís amb el país. Aquesta és la nostra manera d'entendre les coses. Per tant, nosaltres no acceptem que en el marc d'una moció que no té res a veure amb el que vostè planteja, es sotmeti a votació el que entenem que no correspon.

Aprofito el meu torn de paraula, molt breument, si m'ho permet, senyor president, per fer un parell de consideracions. Jo agraeixo que s'afirmi, com ha afirmat un representant d'un dels grups del tripartit, que lamentablement Convergència i Unió no està al Govern. Jo, diguem-ne, agraeixo que vostè lamenti que no hi som, en el Govern, no? Ho considero un..., diguem-ne, allò que se'n diu vulgarment un «piropo».

Jo, de tota manera, si m'ho permet, de totes les qüestions que ha fet notar, jo crec que se n'ha deixat una de molt important, perquè ens ha dit unes grans obvietats, no? S'ha deixat de dir que el sol surt per llevant, que suposo que ho coneix, això, també, no? Ho dic per afegir-ho a la llista d'obvietats, de notorietats que ens ha fet saber.

No puc resistir no fer-li un comentari, senyor Pérez, diguem-ne, de la mena de lapsus que ha tingut –suposo que deu ser un lapsus, no?–, però entendrà, i m'ho permetrà, a més a més, amb tota la consideració que li pugui tenir: som una nació –som una nació. Ja sé que vostès actuen d'una manera més propera a la província, però som una nació, encara que actuïn com actuen. Som una nació. No podia resistir el comentari. Vostè, suposo que se'n farà el càrrec, no?

I, finalment, senyor Bosch, és veritat, hi ha una línia democràtica entre aquells que estem a favor del desplegament i que no s'interrompi, i aquells que no hi estan a favor, però dintre dels que estem a favor que aquest desplegament no s'interrompi hi ha, evidentment, dues maneres, ara per ara, diferents de veure les coses.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

El posicionament era sobre l'esmena, senyor Homs. (*El Sr. Pérez Ibáñez demana per parlar.*) Senyor Pérez...

El Sr. Pérez Ibáñez

Gràcies, senyor president. En tot cas, recordar el que diu l'article primer de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que Convergència i Unió va aprovar, que, com a comunitat..., Catalunya, com a nacionalitat, exerceix el seu autogovern constituïda en comunitat autònoma d'acord amb la Constitució.

Però he demanat la paraula per demanar votació separada de l'apartat 3 de la moció de Convergència.

El president

Molt bé. *(El Sr. Sirera i Bellés demana per parlar.)* Senyor Sirera...

El Sr. Sirera i Bellés

Sí, senyor president, breument, amb relació al que acaba de dir el senyor Homs, si m'ho permet...

El president

Perdó... Senyor Sirera, demana la paraula per què?

El Sr. Sirera i Bellés

Per una al·lusió directa, senyor president.

El president

És que no podem entrar en debats d'aquesta manera. Té trenta segons, però no, no...

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president.

El president

No; senyor Sirera, ni el senyor Homs ho ha fet bé ni vostè ho ha fet bé, i, per tant, jo tampoc ho he fet bé: l'última vegada que passarà en aquest Ple i en els successius.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president.

El president

Trenta segons.

El Sr. Sirera i Bellés

Senyor Homs, no acceptar l'esmena del Partit Popular és acceptar que el senyor Saura continuï sent conseller d'Interior del Govern de Catalunya. I això, li ho dic de debò, és fer un mal servei al país.

(El Sr. Domingo Domingo demana per parlar.)

El president

Senyor Domingo...

El Sr. Domingo Domingo

Señor presidente, solicitaríamos votación separada de los apartados 1 i 2, también.

El president

Primer l'1, després 2, després 3.

(Pausa llarga.)

Posem, doncs, a votació aquesta moció, i ho farem amb tres votacions.

En primer lloc, votem el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 49 vots a favor, 68 vots en contra i 11 abstencions.

Seguidament posarem a votació el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 45 vots a favor, 69 vots en contra i 14 abstencions.

Finalment votarem el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 113 vots a favor, 1 vot en contra i 14 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el criteri que segueix i les actuacions que preveu amb relació al quart cinturó (tram. 302-00002/08)

Passarem seguidament al punt setzè de l'ordre del dia, que és la Moció sobre el criteri que segueix i les actuacions que preveu amb relació al quart cinturó el Govern.

Té la paraula l'il·lustre senyor Josep Rull, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyors consellers, senyor conseller de Política Territorial i Obres Públiques, procedim a substanciar la moció subsegüent a la interpellació que vam formular amb relació al quart cinturó. Va ser una interpellació que jo crec que es va moure més en el terreny, diguem-ne, d'un debat conceptual difícilment comprensible per al conjunt de la ciutadania. Recordo que el conseller de Política Territorial, aleshores, doncs, ens va explicar mil pretexts per evitar parlar estrictament del quart cinturó.

Escolti, senyor conseller, si és una qüestió de noms, tranquil, que ens posarem d'acord de seguida. Quin és el rovell, quina és, diguem-ne, la columna vertebral d'aquesta moció subsegüent que presentem avui?..., per bé que està expressada amb uns termes força clars, diu: «El Parlament de Catalunya considera imprescindible la construcció de l'autovia coneguda com a quart cinturó des d'Abrera fins a la Roca del Vallès en la seva connexió amb la C-60.»

Si esporguem i ens quedem estrictament amb la columna vertebral, allò que els deia, el que estem debatent avui és si cal una via d'alta capacitat, si cal una autovia que connecti Terrassa amb Granollers.

Li poden dir quart cinturó, li poden dir interpolar nord, li poden dir corredor mediterrani, li poden dir el que vulguin; del que es tracta essencialment és de veure si cal una infraestructura d'aquestes característiques.

Fins i tot, senyores i senyors diputats, el nostre grup parlamentari ha sigut receptiu a una proposta que ha fet, no el Govern, el Departament de Política Territorial, sobre l'eventual possibilitat d'incorporar un nou traçat. El conseller Nadal ja s'hi va referir, de dir: «Escolti, eliminem la via interpolar nord, canviem l'antic traçat que havia dibuixat el Ministeri de Foment, i fem un nou traçat.» Parlem-ne –parlem-ne–; estem disposat a parlar-ne.

Però quina és la nostra sorpresa quan avui, amb una moció diàfana, amb una moció que donava molt marge per poder parlar de traçat, per poder parlar de naturalesa, per poder parlar del que correspongués, la resposta que hem obtingut per part dels partits que donen suport al Govern és el silenci més absolut. Ara, abans de començar la substanciació d'aquesta moció, el portaveu Labandera em deia: «No, no; votarem que no, votarem que no a aquesta moció subsegüent.»

Quin és el problema de fons? Que, darrere d'això, el que hi ha un altre cop és la carta de presentació del tripartit, del nou tripartit, que ens diuen: «Escolti, nosaltres tornem a paralitzar les infraestructures imprescindibles d'aquest país.» Aquesta és la carta de presentació del tripartit, i més quan vostès van impulsar, prescindint d'aquest Parlament..., que els vam estendre la mà i els vam dir: «El Pla d'infraestructures del transport, si volen, el poden pactar en seu parlamentària», malgrat que el PIT que vostès tiren endavant incorporava quelcom similar al quart cinturó, ara es fan enrere, i ara ens diuen que no.

Aquest és el problema de fons. Parlem-ne, de tot, però parlem-ne. Espavilem-nos. Per què? I aquest és l'avertiment que nosaltres fèiem, i els ciutadans que puguin seguir aquesta sessió a través de diversos mitjans ens podran entendre perfectament. Si el quart cinturó s'inicia des d'Abrera fins a Terrassa, amb tres i tres carrils, i el quart cinturó ja està construït des de Mataró fins a Granollers, hem de fer, hem d'afrontar ràpidament aquest tram. Si no, col·lapsaran encara més el país. I, per tant, la decisió no es pot ajornar més. Cal prendre una decisió en aquests termes. I per això nosaltres els brindàvem la possibilitat de posar..., de prendre un acord parlamentari en aquests termes. Després debatem el traçat, després debatem el que considerin escaient; sempre ens trobaran receptius. Però avui veiem que es tornen a recuperar un altre cop aquells riscs, aquelles cartes de presentació de l'anterior tripartit, caracteritzat per paralitzar infraestructures bàsiques del país, per una banda, i per altra banda, un cert risc a escanyar infraestructures que són imprescindibles: el túnel de Bracons, que finalment s'ha fet malament, s'ha fet amb menys seguretat.

I acabo, senyores i senyors diputats, simplement fent una mica el colofó de tot plegat, no? Aquí el que hi ha és una manca greu de lideratge, de lideratge del president de la Generalitat, que és incapaç de mantenir un compromís, que és incapaç de generar i de teixir con-

sensos. El lideratge no és la paràlisi, el lideratge no és, diguem-ne, quedar-se aturat, el lideratge és teixir consensos, a dins mateix del tripartit i a fora. I vostès tenen un problema greu de lideratge en aquest sentit.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

No s'han presentat esmenes. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Roberto Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, ha dit el diputat Rull que hi ha gent seguint aquest debat, a més a més dels diputats i les diputades, els mitjans de comunicació i la gent que ho segueix a través dels sistemes de mitjans audiovisuals, que en aquest moment també en tenim, i per això el nostre grup el que vol dir, i ho vol dir com a grup que dona suport al Govern..., que hem de garantir i garantirem que la comunicació entre el Baix Llobregat i el Vallès millorarà, i que, per tant, tant la xarxa viària com la xarxa ferroviària que s'impulsen han de ser una realitat i ho han de ser amb aquesta garantia que nosaltres volem oferir als ciutadans, als empresaris, als ajuntaments afectats, a la gent que treballa perquè aquesta via, que li podem dir el nom que sigui –la via orbital, jo crec que seria realment el nom més adequat, perquè a més a més tindrem un tren orbital–..., perquè aquests dos territoris estiguin realment ben comunicats.

Però quin marc li donarem? –quin marc li donarem? El marc del pacte nacional per les infraestructures, que és una proposta de l'Entesa al Govern, i que també va ser dit aquí, en aquesta sala, en aquest hemicle, a finals d'any per l'honorable conseller Nadal, al qual també agraeixo que sigui en aquest debat. Aquest és el marc.

I aquesta proposta, la proposta de Convergència i Unió, si és ben intencionada –i en tinc algun dubte–, s'hauria de fer –totes les propostes– en el marc d'aquest debat. I el convido, senyor Rull, a què se sumi, vostè i també el seu grup, a aquest debat i a aquest consens. Perquè vostè ha parlat de paràlisi... De quina paràlisi? De la paràlisi que fa que ja estiguin definits tres trams entre Abrera i Terrassa, en execució, o un altre en vies d'executar-se, és dir, un altre que s'ha d'adjudicar, però en vies d'adjudicació, i un altre en vies de redacció del projecte constructiu? És cert que en el traçat entre Terrassa i Granollers encara ens falta un acord i un consens, però és evident que, des del punt de vista de paràlisi, senyor Rull, ha equivocat la paraula –ha equivocat la paraula.

Per això, a més a més, vull dir-li que ho rebutjarem, que votarem que no, donant a tothom aquesta garantia que el Govern treballarà en aquesta direcció i que el Grup Parlamentari Socialista se suma a aquesta voluntat de consens.

Jo li vull dir, senyor Rull, una qüestió. Jo crec que vostè i el seu grup tenen una obsessió per les urnes, que el que els interessa és erosionar el Govern. A més a més, que és estrany que un aspirant a l'alcaldia d'una de les

ciutats de l'arc metropolità, un aspirant a l'alcaldia de Terrassa, es presenti aquí amb la intenció de dividir, amb la intenció de crear una alarma, amb la intenció de no sumar, que és justament tot el contrari del que hauria de fer algú que vol que la seva ciutat, Terrassa, sigui, no només el que és ara, que és una ciutat capdavantera de tot Catalunya, sinó que a més a més progressi i ho faci de forma geomètrica i no exclusivament aritmètica.

Per tant, abandoni aquesta obsessió electoralista de sumar-se a tot això que creu que pot fer mal als partits que donen suport al Govern. I també recordar-li, senyor Rull, una cosa que és molt important: durant vint-i-tres anys, la via orbital va patir per part del Govern de Convergència i Unió les conseqüències d'aquesta amnèsia planificadora i, a vegades, pel xarampió planificador que tenia Convergència en altres temes –més que res per fer estudis–, en aquesta matèria, poca cosa. Sàpiga que aquest govern, que és continuació d'un govern progressista, el que va fer des del primer dia és continuar treballant per solucionar temes, temes molt importants, que Convergència i Unió va deixar al calaix, que no va voler, que no va saber, o possiblement per negligència exclusivament, resoldre per donar respostes als ciutadans. És per això que el convido al consens. Disculpi que el renyi, però jo crec que un candidat a l'alcaldia, un candidat municipalista, algú que vol que el món local progressi i que progressi en l'arc metropolità, hauria de tenir una major contundència en les esperances i, en tot cas, més inhibició en la passió per dividir, que és el que anima el Grup de Convergència i Unió des del començament d'aquesta legislatura.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

L'il·lustre senyor Pere Vigo, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula.

El Sr. Vigo i Sallent

Gràcies, senyor president. Bé, se'm fa molt difícil, la veritat, senyor Rull, entendre aquesta moció –li ho dic sincerament. Jo veig una moció només amb una part dispositiva i el que crec que realment era important en aquest cas era la part expositiva. Perquè dir-nos, en el seu primer punt, que «el Parlament de Catalunya considera imprescindible la construcció de l'autovia coneguda com a quart cinturó d'Abrera a la Roca del Vallès», sense definir el seu traçat, ni com la vol, ni per on ha d'anar, em sembla realment extraordinari. Jo crec que es podia haver fet una part expositiva per dir exactament per on volia que passés. Què vol, una altra via de capacitat? Desdoblar l'AP-7? Doncs, escolti, és que estem parlant d'una altra cosa aquí. Vostè parla de cols i nosaltres parlem de naps, o al revés. Perquè, és clar, nosaltres parlem de la mobilitat interior, de com solucionar la mobilitat interior en base al transport públic, en base al transport ferroviari, en base al transport a les urbanitzacions i als serveis, i vostè ens parla d'una via d'alta capacitat. Si precisament aquest és el problema!, que la via d'alta capacitat també és la que serveix o intenta servir per descollapsar la mobilitat interior.

I, per tant, estem parlant d'un concepte absolutament diferent. Per tant, de què ens parla? Ja li van dir que això del quart cinturó ja ha quedat arraconat, que ara estem parlant d'una altra cosa. Que estem parlant, potser, més d'una via intercomarcal que no pas d'un tipus de via d'alta capacitat perquè hi passi més trànsit rodat pesant encara. Si precisament el problema és el trànsit interior i és això el que hem de descollapsar!

I, per tant, vostè també ens proposa que se n'ha de parlar, però el segon punt de la moció ens diu: «Instar el Consell Executiu a instar el Govern de l'Estat a accelerar-ne la seva execució.» Però, com quedem? Hem de parlar o hem d'instar la seva execució? O n'hem de parlar després de la seva execució? És clar, això és una incoherència. Escolti, l'altre dia, el secretari de Mobilitat ho va dir ben clar: «Parlarem amb tothom. Parlarem amb les institucions, amb els ajuntaments. Parlarem amb les plataformes, amb les associacions, amb els agents socials, amb tota la gent interessada en la mobilitat i el transport públic. Parlarem amb tothom.» I això és el que s'ha de fer: parlar amb tothom, consensuar el traçat i sobretot que no tingui impacte ambiental.

Perquè vostè diu: «Home, minimitzar l'impacte ambiental.» I amb quina sensibilitat? Amb la seva sensibilitat ambientalista? Amb la mateixa sensibilitat ambientalista amb què van aprovar la llei del sòl que permetia urbanitzar tot el país? Amb la mateixa sensibilitat ambientalista que permetia fer el Pla hidrològic nacional? Minimitzar l'impacte ambiental en base a quina sensibilitat ambientalista? És clar, perquè, si l'hem de fer en base a la seva sensibilitat ambientalista, potser haurem de canviar aquell vers del Pere Quart de «com el Vallès no hi ha res» per un altre que digui «del Vallès no en queda res». (*Remor de veus.*)

És clar, jo crec que intentar executar aquesta infraestructura, que vostès ja la volien d'una altra manera i que, si no recordo malament, anava de Vilafranca a Sils... –que per sort no s'ha fet, que hauria destrossat absolutament tot el Vallès–, ens hauria de dir ara quin recorregut vol i quina classe de mobilitat vol per al país. I li ho ha dit el representant socialista, el més assenyat, el que hauria de ser el punt de trobada per un pla nacional d'infraestructures, seria això: que ens asseguéssim i parléssim, i sobretot que parléssim amb els protagonistes, parléssim amb els agents socials, parléssim amb els ajuntaments, amb les plataformes, amb tothom, i arribem a una solució consensuada i no fem d'això un *casus belli* segurament per motius electoralistes. Jo crec que fem un flac favor al país quan ens decidim a fer una proposta com la seva, que no explica res, que no diu per on vol que passi i ni tan sols explica quin impacte ambiental vol que tingui.

Per tant, jo crec que si algú necessita explicar la seva proposta és vostè. Jo crec que l'altra està ben encaminada; l'altra està ben encaminada, és un punt de partida important. I d'aquest debat, d'aquest consens, d'aquesta participació de la gent, d'aquest diàleg permanent que hi ha d'haver amb el territori, n'ha de sortir la millor solució.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

El senyor Enric Millo, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula.

El Sr. Millo i Rocher

Sí, gràcies, senyor president. Breument, des de l'escó estant, per manifestar, en primer lloc, la meua perplexitat davant d'aquest debat que estem tenint avui a la cambra. I crec que és la mateixa perplexitat que qualsevol ciutadà que ens estigui escoltant, o ens estigui veient o que estigui aquí, especialment aquests ciutadans que pateixen cada dia les dificultats del transport viari i que fan les cues cada dia, cada dia, des de fa molt i molt temps, i veuen com després aquest tema arriba aquí, per enèsima vegada, i finalment el resultat és el que és, no? I aquesta és una perplexitat que, ja dic, manifesto personalment, però estic segur que qualsevol altre ciutadà la manifestaria, la mateixa.

I per un segon motiu també: per quina és la resposta del Govern. Un tema que sembla tan senzill..., jo penso que difícilment es podria trobar en aquesta cambra una moció plantejada en termes tan senzills, tan fàcils d'entendre; són facilíssims d'entendre, no?: «El Parlament de Catalunya considera imprescindible la construcció de l'autovia coneguda com a quart cinturó.» Sembla que direm que no. El Parlament dirà que no, que això no és imprescindible. Però és clar, llavors ens queixarem que la gent no ens entengui. Però en tot cas a qui no entendrà és a qui fa actuacions... o que amb el seu vot manifesta posicions realment contradictòries.

Si no fos perquè aquest tema és molt seriós i perquè afecta moltíssimes persones, això realment semblaria una broma, seria com si estiguessin demanant al Parlament de Catalunya que es posicioni sobre si considera imprescindible o no que hi hagi aire per poder respirar. I algú d'aquesta cambra diria: «S'ha de votar que no. No cal que hi hagi aire per respirar.» I aquest aire per respirar és el que necessiten molts i molts ciutadans que pateixen cada dia aquesta situació absolutament ja insuportable del problema viari.

Parlar de grans infraestructures sempre és un tema complex i un tema apassionant. Parlar d'infraestructures viàries com aquesta, a més a més, és un tema que afecta directament a resoldre problemes que tenen els ciutadans quotidianament, cada dia. I resulta que en el Parlament sembla que hi ha incapacitat per aprovar una moció tan senzilla, tan neta, tan fàcil d'entendre com aquesta.

Doncs, nosaltres únicament volem dir que estem a favor de les infraestructures, que estem a favor d'aquelles infraestructures viàries que especialment contribueixen a la resolució de problemes que afecten cada dia els ciutadans, i que, per tant, nosaltres no farem altra cosa que votar que sí en aquesta moció, que, ho repeteixo, per enèsima vegada arriba a aquesta cambra catalana. I fora de cortines de fum, fora de pilotes fora, fora de jocs de paraules, el que esperen els ciutadans de nosaltres és que diguem que sí i que posem fil a l'agulla per resoldre els problemes que tenen cada dia.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

El senyor Salvador Milà, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula.

El Sr. Milà i Solsona

Gràcies, senyor president. Senyor Rull, si de veritat volem abordar els problemes de la mobilitat a la segona regió metropolitana més important de Catalunya, que és la formada pels dos Vallès i el Baix Llobregat, jo li demano no simplement que votem que no, sinó que tingui la valentia de retirar aquesta moció i que s'avingui a fer el que jo expressaré aquí solemnement en nom d'un grup, que tothom sap quin posicionament hem tingut en contra d'aquesta infraestructura, tal com vostè l'ha assenyalat. Nosaltres estem disposats, en el marc del que diu l'acord de govern, de veritat, i al més aviat possible, a trobar una solució integral, un acord de totes les forces polítiques en aquest Parlament –i amb el Govern, evidentment, al davant– per la mobilitat sostenible a la segona corona metropolitana de Barcelona, que integri totes les infraestructures necessàries. De la mateixa manera que és una frivolidat dir que nosaltres no volem cap infraestructura, espero que ho sigui també la pretensió d'alguns que els poden veure vostès, com no?, més interessats a posar ciment a tot arreu.

Jo crec que a partir de la seva intervenció inicial hi ha quelcom en què podem coincidir. Vostè va dir: «Les infraestructures tenen sentit en la mesura que serveixen per resoldre els problemes quotidians de la gent. Per exemple que la gent es pugui moure en el territori, que la gent pugui arribar d'hora al treball, que la logística funcioni, si pot ser, amb transport públic.» Hi estem d'acord. Sobre aquestes bases estem d'acord. També estem d'acord –i crec que vostè, quan assenyalava la solució que proposa, ho està assenyalant– que no estem parlant del quart cinturó, perquè, com molt bé va assenyalat el conseller Nadal, aquesta és una formulació antiga d'un model territorial que avui no s'aguanta per enlloc. I vostè, quan diu que el quart cinturó va d'Abrera a Mataró, menteix, perquè sap que va fins a Sils, i que va fins més enllà de Vilafranca. Aquest no és el quart cinturó del Ministerio de Fomento, això és clar, és, en tot cas, una altra infraestructura.

Si volen que fem aquest acord nacional sobre les infraestructures, fem-lo en el marc que proposa el Govern del Pacte nacional per a les infraestructures, del Pla integral del transport de Catalunya. I fem-ho d'una forma moderna: mirant el futur, no mirant les infraestructures del passat. Ens hem de posar d'acord amb el diagnòstic, ens hem de posar d'acord en quines són les problemàtiques que té aquesta comarca –i vostè les coneix perfectament–, que és una manca manifesta, un dèficit brutal de transport públic intern entre aquestes comarques o que el trànsit d'agitació, el trànsit intern és el que està col·lapsant les infraestructures; no aquest 20, 25 per cent de trànsit de travessia que pot estar pressionant aquestes comarques. Ens hem de posar d'acord que el problema de mobilitat, avui, no es pot dissociar de l'ordenació territorial i urbanística, d'aquest important conglomerat urbanístic que està formant la segona ciutat, o ciutat discontínua més important de Catalunya, o que s'han

de tenir en compte, avui, els condicionants mediambientals, no capritxosos d'una força política, sinó els que vénen imposats per tractats internacionals i per legislació que tenim vigent a Catalunya, sigui el compliment de Kyoto, sigui les noves estratègies d'energia, sigui la salut. Sí, senyors del PP, per respirar és pel que hem de plantejar aquestes infraestructures. Perquè vostès fan un analogisme que no funciona: més carreteres sobre un mateix traçat tendeixen tangencialment, tendencialment, a la congestió, i, per tant, agreugen els problemes de contaminació.

Si estem d'acord que ho hem d'analitzar amb noves perspectives, nosaltres estem disposats a parlar, naturalment. Primer, que es prioritzin les infraestructures de transport ferroviari i de transport públic, d'accés als polígons d'activitat, d'interconnexió i d'intermodalitat entre els diferents sistemes de transport; estem disposats a parlar de com prioritzem els vehicles amb ocupació al transport públic; estem disposats a parlar de com gestionem els peatges en aquest àmbit perquè realment serveixin a la gestió de mobilitat, i –per què no?– estem disposats també a parlar d'infraestructures de vialitat, no ens neguem a parlar de carreteres també. Vostès estan disposats a donar el pas de parlar, de veritat, de mobilitat sostenible, segle XXI, i no carreteres del segle XIX? Vostès estan disposats a fer una avaluació ambiental com cal? Estan disposats a fer-ho amb diàleg amb totes les institucions i entitats del territori? Estan disposats a renunciar d'una vegada per totes a la carretera que travessa Collserola i que suposo que el seu alcalde de Sant Cugat, el senyor Recoder, hi estarà força d'acord que suprimim aquestes afectacions i tantes altres? Si estan disposats a parlar d'això, deixem-nos de tirar el quart cinturó pel cap i parlem del que demanen els ciutadans del Vallès i del Baix Llobregat.

Bona mobilitat, més transport públic, més intermodalitat i una col·laboració amb el territori, des d'una unitat política, al voltant, naturalment –i això és perfectament legítim–, del que proposa el pacte de govern de les forces que representen en aquest moment la majoria que governa aquest país. És en aquest àmbit en què ens podem moure. Si no, continuarem parlant sempre de «quart cinturó, sí, quart cinturó, no», i no estarem atenent les necessitats veritables del desenvolupament territorial i ambiental d'aquest territori de Catalunya.

Gràcies.

El president

El senyor Rivera, en nom del Grup Mixt, té la paraula.

El Sr. Rivera Díaz

Senyor president, senyors diputats i diputades, mirin, en els breus minuts que tenim serem molt clars, i abans comentava el senyor Millo que si ens veiessin els ciutadans que pateixen aquests col·lapses... Bé, doncs, aquí davant tenen un ciutadà que pateix aquests col·lapses, i els ha patit fins que ha arribat a aquesta cambra, i els segueixo patint. Per tant, parlem del que hem de parlar, que és el que preocupa la gent, que és aquest col·lapse.

Aquest col·lapse és una obvietat. Qualsevol persona que agafi el cotxe al dematí i vingui, ja sigui de la Garriga, com jo, ja sigui d'altres zones del Vallès, o del Vallès Occidental, sap perfectament que per arribar a l'àrea metropolitana, sap perfectament que hi han col·lapses d'hora i hora mitja. Sap perfectament que hi ha un problema de transport públic també; perquè nosaltres aquí volem fer un incís important.

És cert que fa falta una infraestructura com el quart cinturó. I parlem-ne també de com es diu; a nosaltres ens és igual. Als ciutadans del carrer els és igual si es diu «quart cinturó», si es diu «corredor del Vallès», «corredor del Mediterrani»..., els és absolutament igual. Però el que demano a aquesta cambra, com a persona que ve, com a grup nou i com a persona també que ha estat..., i pateix aquestes infraestructures, és que ens posem d'acord, que ens posem d'acord per impulsar això. Hem d'acabar amb el debat de si «tu vols quart cinturó, jo vull corredor del Vallès»; és exactament el mateix. El que necessitem és una solució, i aquesta solució no és una alternativa al transport públic. El transport públic és necessari, estem a favor d'una via de transport públic ferroviari també per a la zona i per intercomunicar les comarques del Vallès. El que no pot ser és que, perquè no tinguem encara aquest transport públic, bloquegem la situació.

Per tant, no són alternatives, una cosa de l'altra, sinó complementàries. Necessitem les dues coses: necessitem el transport públic, però també necessitem veure com es comunica el Vallès Occidental amb el Vallès Oriental i amb el Maresme. Per tant, si us plau, posem-nos d'acord, posem-nos d'acord Govern, posem-nos d'acord oposició.

Cal remarcar que nosaltres aquí, amb aquesta voluntat de col·laborar en aquest projecte, també hem de dir que Convergència i Unió, que ara fa aquesta moció curiosament, doncs, fa vint-i-tres anys que no ha estat capaç de tirar endavant això. Vull dir, també és curiós que es plantegi des de l'oposició que Convergència faci ara, doncs, una bandera d'això, quan no ha estat capaç, en vint-i-tres anys, de tirar això endavant.

Però també li he de dir al Govern, al Govern anterior de tres anys i al que ara entra, que, si us plau, tirem això endavant; que, si us plau, no ho condicionem amb drets absoluts. Evidentment que les mesures i els informes d'impacte mediambiental han de ser atesos; han de ser ateses també les plataformes i les persones que demanen traçats diferents. Però aquí, com deia el senyor Millo abans, estem parlant d'una mesura molt concreta: estem parlant d'impulsar una via..., m'és igual –ho torno a dir– si és diu quart cinturó o d'una altra manera, però d'impulsar una via d'intercomunicació entre comarques, i en aquest sentit Ciutadans, per no parilitzar això, està d'acord que s'impulsi això.

Parlem també de transport públic i d'aquest Pla d'infraestructures. Estem convençuts i som partidaris, evidentment, que el transport públic és una de les fórmules, sens dubte, per acabar això. En qualsevol socialdemocràcia, en qualsevol país nòrdic, comparat amb Catalunya, ens treuen molts i molts caps d'avantatge, i això és el que esperem nosaltres: un transport públic

de qualitat. Però, per això –ho torno a dir–, el que no pot ser és que, perquè a dintre del Govern hi hagin diferències de programa electoral..., per això no podem paralitzar una obra necessària; i torno a dir que és igual com es digui.

Per tant, «prioritzar» aquí significa «impulsar», impulsar aquesta via, i alhora parlem del transport públic. També volem dir, doncs, clarament que ara mateix això suposaria segurament, aquest plantejament de traçat diferent, un increment de costos. Evidentment que, per ser respectuosos amb el medi ambient, de vegades hi han més costos. Estem disposats..., i evidentment s'ha d'atendre que pugui haver-hi un major cost, perquè el mitjà, en aquest cas el medi ambient, també mereix aquest increment de cost.

Per tant, si us plau, ho torno a dir, com a persona que ve a aquesta cambra, demano al Govern, demano al Govern anterior i a l'oposició, que no han estat capaços de fer el que tampoc està fent aquest Govern, que ens posem d'acord i que impulsem aquesta via, quart cinturó o com es digui. Perquè, en definitiva, els drets no són absoluts, les posicions no han de ser absolutes. Entenc que Iniciativa té un electorat, té un programa electoral que defensa uns ideals molt respectables i que, en part, també compartim. Però el que també hem de dir és que no potser això, que per un ideal d'un partit polític de la cambra es paralitzi una obra de tota una comunitat autònoma.

Per tant, també li demanem, el Partit Popular i Convergència, que atengui aquestes mesures, però nosaltres –ho torno a dir– no ens veiem capaços de votar en contra d'una iniciativa d'aquest tipus, quan és tan senzill com impulsar una via i, alhora, respectar i prendre les mesures per al mínim impacte en el medi ambient. Està clara una cosa clara, el que està clar és una cosa: el Partit Socialista defensava, com es demostra en alguns dibuixos i algunes manifestacions organitzades..., que el senyor Montilla i el senyor Mas estaven d'acord en aquesta via, però quan arriben al Govern i arriba un pacte, de cop i volta, paralitzen allò. El que demano al Govern és que sigui responsable i impulsi això.

Per tant, està clar que el Partit Socialista, si no estigués lliure, com nosaltres, votaria també a favor d'aquesta moció. Per tant, nosaltres no volem paralitzar i tirarem endavant i votarem a favor d'aquesta moció.

Moltes gràcies.

El president

Cridem a votació. *(El Sr. Rull i Andreu demana per parlar.)* Senyor Rull, no hi ha esmenes...

El Sr. Rull i Andreu

Hi ha hagut una petició de retirada i m'agradaria poder respondre-la i...

El president

Té trenta segons per pronunciar-se sobre la petició de retirada.

El Sr. Rull i Andreu

...també hi ha hagut algunes al·lusions... Tres coses, quatre coses molt ràpides.

La primera, escolti, durant aquest vint-i-tres anys s'impulsa i es construeix una part important del quart cinturó, que és Mataró - Granollers, amb recursos propis de la Generalitat i sense peatge.

Segona cosa, senyor Labandera, escolti, parla de la meua candidatura a l'alcaldia de Terrassa. Li agraeixo, diguem-ne, aquests moments amb relació a aquest tema, escolti... *(Remor de veus.)* Un alcalde responsable ha d'evitar el col·lapse a la seva ciutat; i que el quart cinturó d'Abrera a Terrassa s'acabi a Terrassa, a l'avinguda del Vallès, això és col·lapsar la ciutat.

Tercera cosa, escolti, no retirarem la nostra iniciativa, bàsicament perquè vostès són incapaços d'arribar a un acord intern. Senyor representant d'Iniciativa per Catalunya Verds, senyor representant d'Esquerra Republicana de Catalunya: avalen la proposta que ha fet el senyor Nadal, basada en la proposta del senyor Herce, sí o no? L'avalen o no l'avalen? Diguin-ho. Això és una autovia potent.

I quart, potser ens haurem de creure que aquell eslògan que vostès utilitzen per al tema de rodalies, «A peu anirem més ràpid», també és aplicable en aquest punt.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Veus de «Molt bé!» i alguns aplaudiments. El Sr. Milà i Solsona demana per parlar.)

El president

Senyor Milà. Trenta segons, senyor Milà.

El Sr. Milà i Solsona

Simplement, nosaltres no estem contra les infraestructures, m'he cansat de dir-ho; nosaltres el que ens plantejem és que fem les infraestructures que necessita realment el país, senyor Rull. Per tant, no ens atribueixi el que nosaltres no diem. En tot cas, són vostès que s'han de plantejar si no estan fent un mal ús d'uns recursos escassos per a una infraestructura que en aquest moment ja no ens convé; i ens convé no aquesta inversió, sinó el doble, però en benefici del Vallès i en benefici de tot l'entorn, no en benefici dels fantasmes del passat.

(El Sr. Labandera Ganachipi demana per parlar.)

El president

Senyor Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Per al·lusions, senyor president, per al·lusions...

El president

Trenta segons, sí.

El Sr. Labandera Ganachipi

Bé, miri, senyor Rull, l'alcalde, els alcaldes de l'arc metropolità, i en conec uns quants, entre ells l'alcalde

de Terrassa, són alcaldes responsables que han estat treballant i treballen perquè aquesta comunicació, aquesta xarxa viària, i també ferroviària, i també de transport públic, sigui una realitat. El que no ajuda –i per això li censuro la seva actitud– és que..., provocar un debat en comptes de sumar-se a un consens, això sí que no ajuda. El missatge que han de rebre els ciutadans, els ajuntaments, però sobretot els ciutadans i els sectors econòmics, és que el tema de la comunicació entre el Baix Llobregat i el Vallès, que necessita una resposta complexa, pot tenir un marc de consens. I jo el que li dic és que vostè no s'hi està sumant, sinó que està restant. Sumi's al consens, i en parlem.

Gràcies, president.

El president

Doncs, posem a votació aquesta moció.

Comença la votació.

Aquesta moció ha estat rebutjada per 59 vots a favor i 69 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la normativa estatal que afecta l'autogovern de Catalunya en matèria educativa (tram. 302-00004/08)

Passem al divuitè punt de l'ordre del dia, que és la Moció sobre la normativa estatal que afecta l'autogovern de Catalunya en matèria educativa. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula, per a la seva exposició, l'honorable senyora Irene Rigau.

(Pausa.)

El vicepresident primer

Té la paraula, senyora Rigau.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor president. La Moció subsegüent a la interpellació que el meu grup va presentar i jo mateixa vaig defensar, sobre la normativa estatal que afecta l'autogovern de Catalunya en matèria educativa, ha quedat superada; en aquests moments la moció que vam presentar ha quedat desfasada. I ho ha quedat perquè, d'una banda, s'instava el Govern a requerir al Govern de l'Estat l'anul·lació o derogació del reial decret, i el requeriment que es va presentar, tot i que el Govern central no ha ni modificat ni derogat el contingut d'aquest. Per altra part, en el segon paràgraf de la moció, demanàvem que fos el dictamen del Consell Consultiu l'element que permetés recórrer-hi davant del Tribunal Constitucional amb posterioritat. I atès que el Govern va optar per una altra via, la de sol·licitar l'informe al Gabinet Jurídic central, aquesta moció ha quedat desfasada.

Però puc presentar aquí a la cambra i sotmetre a la seva consideració una esmena transaccional, que ara presentaré. Haig de dir que s'ha pactat amb el Grup dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi, el Grup d'Esquerra Republicana i Iniciativa EUiA. Lògicament, s'ha d'agrair

l'esforç que s'ha fet per arribar a aquest acord, perquè no han estat pocs, aquests esforços. Ara bé, el text següent, amb la seva lectura, podrà demostrar l'abast i la importància del text.

Per tant, proposem en aquesta cambra votar l'esmena següent: «El Parlament de Catalunya acorda donar suport al Govern de la Generalitat a l'hora d'interposar, d'acord amb la integritat del contingut de l'informe del Gabinet Jurídic central, conflicte positiu de competències contra el reial decret que establia els ensenyaments primaris.» Fixin-se que demanem que s'hi recorri «d'acord amb la integritat del contingut de l'informe del Gabinet Jurídic central», no que uns punts ja es donin per vàlids i els altres no. Aquí està la clau d'aquest primer punt: la integritat dels punts que el Gabinet Jurídic central va determinar quant a contingut de l'articulat i quant a contingut de l'annex 1, l'annex 2 i l'annex 3.

Alhora, en el seu punt 2, s'insta el Govern de Generalitat que, tot i mantenint oberta la via del diàleg amb el Govern central, adopti en tot moment les iniciatives polítiques i jurídiques necessàries per vetllar per l'exercici del marc competencial que l'Estatut atorga a la Generalitat –o sigui, les competències exclusives, compartides i executives que tenim en educació–, i que aquest exercici de vetllar pel marc competencial es faci en tot allò relatiu al desplegament íntegre de la LOE. Per tant, estem demanant que també s'adoptin les mesures, per tant el requeriment primer i la consegüent actuació, sobre el reial decret de formació professional, d'educació infantil, d'idiomes, de dansa, etcètera: tot el que és el desplegament de la LOE. I tot això en defensa del model, lògicament, propi que necessitem per a Catalunya.

Per tant, ja he dit, i m'és grat repetir-ho, que no han estat pocs els esforços, i, per tant, hem d'agrair que s'hagin pogut fer, perquè entenem que amb aquesta moció el Parlament s'enforteix perquè actua una vegada més com a eix central de la política a Catalunya, i en aquest cas de la política educativa, perquè amb aquesta moció es disminueix la confusió creada sobre l'abast de la invasió competencial i la intencionalitat de defensar o no la integritat de les nostres competències, perquè defensa amb fermesa l'Estatut, perquè entenem que l'aspecte formal de l'article 111 de la regulació per llei ha de ser defensat, com també en els aspectes de contingut pel caràcter d'invasió competencial, i perquè entenem que corregeix la direcció que podria seguir un precipitat desplegament normatiu abans d'esgotar els mecanismes de defensa de l'autogovern.

Per tant, lliuro al president de la cambra el contingut d'aquesta esmena transaccional que hem pactat en substitució de la que ha quedat desfasada, que havia presentat el Grup de Convergència i Unió.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Rigau.

La Sra. Rigau i Oliver

A vostè.

El vicepresident primer

Intervenien ara la resta de grups. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Daniel Font.

El Sr. Font i Cardona

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per fixar la posició del Grup Socialistes en relació amb la moció i esmena que ha presentat la diputada Rigau sobre el decret estatal en matèria d'educació primària sobre les bases següents, i unes consideracions, que ens sembla que n'havíem de deixar constància o comentar mínimament.

Primera consideració. El decret de l'Estat que ens ocupa s'emmarca en el mandat de desenvolupament de la Llei orgànica d'educació, del que coneixem com la LOE. Com saben, la LOE determina un desplegament legal que correspon a les administracions de l'Estat i de la Generalitat en funció d'uns percentatges que determina, de difícil avaluació, però que els determina. Aquest desenvolupament ha de ser harmònic amb els continguts de la mateixa LOE i també amb l'Estatut d'autonomia de Catalunya. El decret que analitzem respon al desplegament normatiu de la LOE que correspon a l'Estat, és a dir, al percentatge de funcions, de determinacions horàries, d'especificacions que corresponen a l'Estat en funció d'aquest percentatge que marca la mateixa LOE, que és el 55 per cent.

Volem fer notar també que la LOE va ser aprovada per majoria absoluta en les dues cambres espanyoles i substitueix la llei d'educació anterior, que havia estat redactada per un govern del Partit Popular, més coneguda com llei Pilar del Castillo, que no es va arribar a aplicar, i que la LOE va ser aprovada comptant amb els vots del grup proponent de la moció al Congrés dels Diputats i al Senat –al Congrés dels Diputats i al Senat. Concretament, varen votar a favor d'aquesta llei el 15 de desembre del 2005 –la diputada senyora Pigem, portaveu–, amb uns elogis clars i manifestos, i quant al Senat, varen votar igualment a favor de la llei el 22 de març del 2006, aquest cop per la senyora Alexandre. Convergència i Unió té un mandat, que és la LOE, i de la LOE en sorgeix una creació normativa de l'Estat i de la Generalitat, que són aquests decrets que tenim en aquests moments i, per tant, dins d'una norma en aquest sentit consensuada inicialment, almenys en termes legals, pel grup proponent.

Segona consideració. Volem fer notar que en aquest primer decret de l'Estat hi ha una opció de fons per part del Govern central a favor de les assignatures instrumentals, especialment en l'àrea de llengües, que compartim. Compartim la preocupació de l'Estat pel foment de les àrees de llengües i per dedicar esforços addicionals a garantir normalització en l'ús escrit i oral de les llengües.

Com vostès deuen saber, l'objectiu no és ni ha de ser altre que que l'alumnat acabi la primària amb ple domini escrit i oral del català, el castellà i l'anglès. Aquest és l'objectiu, el que l'Oriol Bohigas en diria: «Sortir de l'escola sabent llegir i escriure», i això no està garantit en aquests moments, encara que les estadístiques ens di-

uen que sí. Però sabem que no està garantit saber llegir i escriure. I aquesta és l'exigència que rebem del mateix professorat, dels empresaris, dels agents socials, de la ciutadania, dels alcaldes i en general, i és un objectiu per al qual no podem escatimar esforços, l'opció per als àmbits lingüístics com àmbits instrumentals indispensables per a la vida i per seguir els estudis.

Tercera consideració. El decret anunciat per la Generalitat aquesta setmana, que ha seguit un procés llarg d'elaboració, situa els mínims exigibles en l'educació primària en l'àmbit que desitgem, en l'àmbit que realment volem. Aquest decret, el de la Generalitat, que es correspon amb les necessitats escolars i amb les opcions educatives que considerem lògiques i raonables per al desenvolupament del model educatiu que volem, aquest és el decret que ho garanteix. És aquest decret de la Generalitat i no altre –és aquest decret de la Generalitat i no altre– el que estableix la regulació final –la regulació final– dels principis educatius de comú acord amb la Llei orgànica d'educació i amb les previsions futures de desenvolupament estatutari en les àrees, els horaris, els currículums, la llengua, el règim d'immersió, la diversitat, les avaluacions, la promoció, l'autonomia de centres, etcètera. Aquest és el decret que defineix l'estructura final de tots aquests àmbits, d'aquestes situacions a Catalunya en matèria d'educació primària.

Quarta consideració. Quant a la preservació del règim d'immersió lingüística i del model d'escola catalana, que es comenta com a base de les preocupacions inicials del grup proponent de la moció, que consta amb un cert dramatisme, amb dramatisme, en algunes de les mocions que s'han impulsat en alguns ajuntaments i que després han distribuït i han arribat als grups parlamentaris, volem igualment manifestar que no hi ha cap base creïble per a cap tipus de preocupació en aquest sentit, cap base per a cap tipus de preocupació en aquest sentit.

Vostès deuen saber que el règim d'immersió lingüística a l'educació primària es va iniciar amb l'aplicació de la Llei de normalització lingüística de 1983 i que el procés va ser liderat per Marta Mata i per José González, els agradi o no els agradi això és així, enfront d'una inèrcia de doble xarxa escolar d'imprevisibles conseqüències, senyora Rigau, d'imprevisibles conseqüències, això va anar així. Ells dos varen optar amb èxit per la immersió lingüística a l'educació primària i varen optar per la immersió en determinats cursos no com una qüestió mística, senyora Rigau, ni com una qüestió religiosa, no com això; hi varen optar, per la immersió, com una tècnica simple per a l'aprenentatge de llengües que s'havia revelat eficaç en altres indrets del món en situacions en què la llengua familiar és diferent de la llengua vehicular.

El vicepresident primer

Senyor Font...

El Sr. Font i Cardona

S'ha acabat?

El vicepresident primer

...s'ha acabat el temps.

El Sr. Font i Cardona

Concloc, senyor president, simplement que, a la llum de la intervenció de la senyora Rigau i de l'esforç que s'ha fet avui en matèria de composició d'una esmena que ha permès de situar un punt comú d'entesa entre els grups de la cambra sobre aquest tema, agrair-ho a tots els que han participat en aquest treball i anunciar que votarem a favor de l'esmena a la moció en el supòsit que la senyora Rigau en mantingui l'acceptació.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Font. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Josep Maria Freixanet.

El Sr. Freixanet i Mayans

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, deixi'm dir que, evidentment, com ja s'ha dit per part de les persones que han intervingut anteriorment, aquesta esmena transaccional evidentment ha estat considerada un esforç de treball, de consens, i, per tant, per això estem en aquesta cambra moltes vegades, per arribar al consens, no?

Dit això, hem de dir clarament que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, des d'un primer moment –i en tot cas estan les hemeroteques per comprovar-ho–, des que el 7 de desembre, aproximadament, apareix aquest reial decret, va manifestar que segurament la seva publicació acabaria al Tribunal Constitucional. Per tant, en aquest sentit vull remarcar aquesta coherència, en aquest sentit. Llavors, s'han produït una sèrie d'esdeveniments, s'ha anat al Gabinet Jurídic, que ha fet els seus informes preceptius, i, evidentment, ja el mateix Gabinet Jurídic explicita que aquest reial decret desenvolupa en alguns àmbits de forma detallada i molt prolíxa, i per tant limitadora, molts aspectes del seu contingut.

No és cap novetat, senyores i senyors diputats, que la invasió de competències per la via dels reglaments, dels reials decrets en aquest cas, és una pràctica moltes vegades consolidada per part de l'Estat. Al llarg dels darrers vint anys ho hem vist en més d'una ocasió, i, evidentment, ens hem dotat d'un instrument, com és l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que semblava que havia de preservar tots aquests esdeveniments, però sembla que de moment no és així.

De tota manera, nosaltres votarem, òbviament, a favor d'aquesta esmena transaccional, per tant, donem tot el suport a interposar en aquests moments sobre aquest decret el conflicte positiu de competències. I a més a més vull deixar clar que el sistema educatiu català, que ve d'una època..., de fa molt poc temps, de signar un pacte nacional per a l'educació, té ara el seu desplegament, però té ara també la feina d'elaborar la llei catalana d'educació. I la llei catalana d'educació cal que tingui o cal que parteixi d'idees clares de cap on es vol anar, d'intel·ligència en les decisions i voluntat i ferma en els compromisos.

El nostre grup parlamentari defensa una política educativa basada en un model educatiu clar. I això ho repre-

senta l'escola catalana. L'educació a Catalunya, com a tots els països del món, ha de contribuir a fer ciutadans i ciutadanes arrelats al país, persones que coneguin a fons Catalunya i la seva cultura, hi tinguin una sana estimació i s'hi comprometin per tirar el país endavant de manera individual i col·lectiva. Aquest és l'objectiu de tots els sistemes educatius de tots els països del món; no crec que Catalunya hagi de ser una excepció.

L'escola catalana és l'escola que facilita el coneixement i el domini de la llengua del país, com a llengua de pensament i d'aprenentatge, però també com a element d'integració social i de comunicació normal amb els altres. La llengua és per als catalans i catalanes una eina d'integració i de cohesió social de primer ordre. En tenim exemples: el Pla per a la llengua, la interculturalitat i la cohesió social, posat en marxa anteriorment pel Departament d'Educació, és un magnífic exemple, crec jo, creu el meu grup parlamentari, de planificació per assolir la gran fita que la llengua catalana sigui realment el vehicle de comunicació normal per a tots els infants i joves del nostre país. Com ha estat reconegut per tothom, el recorregut que preveu l'aula d'acollida, el centre acollidor i els plans d'entorn és un dels més avançats i innovadors d'arreu d'Europa, i segurament del món, per bastir un model d'incorporació de les persones que vénen a viure en el nostre país, a conèixer la realitat social, evidentment també de Catalunya.

Finalment, pel nostre grup parlamentari una escola catalana ha de conjuminar de manera indestruïble dos principis: la qualitat i la innovació. De fet, la tradició de l'escola catalana és això; el que tenim per endavant i el que tenim per futur és reforçar bàsicament dos elements: una escola de qualitat i innovadora, i una escola catalana. Aquesta igualtat semàntica que durant molts anys ha estat tradició en el nostre país és un dels reptes essencials que com a país tenim per continuar aquesta ferma decisió per reforçar aquests dos aspectes.

Per tant, i acabo, l'educació, per Esquerra Republicana, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana..., i crec que aquest és l'esperit, i ho vull deixar ben clar des d'aquesta estrada, l'educació com a compromís amb el país, com a compromís social, evidentment com a eina de país, però també com a eina de cohesió social.

Per tant, senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya votarà a favor d'aquesta esmena transaccional, i desitja que ens vinguin grans èxits i un gran futur per tirar endavant la llei catalana d'educació.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Freixanet. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula la diputada senyora Carina Mejías.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. La veritat és que estic bastant sorpresa que ara se'ns presenti una esmena, després de tot el que hem sentit al llarg del dia, no? Hem viscut avui el que podríem denominar com una cerimònia de la confusió, contradiccions enormes entre les notícies

que sorgien als diaris a primera hora del matí i el que després ens ha informat el mateix president de la Generalitat o amb les declaracions del conseller, ara aquí present.

M'agradaria dirigir-me a la senyora Rigau..., quan fa pocs dies ens trobàvem als passadissos i em comentava que, així com sobre altres qüestions d'àmbit educatiu podríem coincidir, sobre aquesta discreparíem aferrissadament. I certament així és. Del que estem parlant és del desenvolupament d'un decret d'ensenyaments mínims, que ara desenvolupa el Govern de Catalunya a través de la seva conselleria d'Educació. I després de tot el que hem viscut avui, no puc menys que reconèixer una certa habilitat per part del conseller, perquè el conseller el que ha fet ha sigut dir que, bé, ell aplicarà el decret tal com està però que mentrestant farà un recurs, i que, en funció del que digui el Tribunal Constitucional, mentrestant ell ja haurà aplicat el decret. Per tant, li haig de reconèixer, senyor conseller, una certa habilitat.

Nosaltres, la veritat és que no votarem aquesta esmena. I a més a més no ens agrada, perquè el tractament que fins ara havia rebut la llengua castellana a l'ensenyament ens semblava del tot insuficient, i, a més, vostè sap que li corresponia una hora més perquè li correspon per llei, i vostè la hi van treure a través d'allò que s'anomenen «les estructures lingüístiques comunes». Per tant, a nosaltres no ens hi trobaran, en aquest debat. Perquè, a més a més, tampoc ens trobaran en el debat d'utilitzar la llengua, novament, com un instrument de reivindicació política, que és el que fan vostès, imprimint sobre el sistema educatiu una nova pressió política que està fart de rebre, o que s'instal·lin en l'ensenyament les controvèrsies polítiques.

I li dic això perquè segurament, si el decret de mínims hagués incrementat les hores d'anglès, no estariem en aquest debat, senyora diputada. Si del que parléssim és d'incrementar les hores d'anglès, possiblement vostès no haurien plantejat que s'estava trencant el model d'immersió lingüística. No estarien parlant amb aquest llenguatge tan grandiloqüent i de vegades ridícul, parlant de decrets invasors o de decrets míssil, si es tractés d'incrementar les hores d'anglès. Jo la veritat és que trobo que se n'ha fet un gra massa, s'ha fet un drama per una hora més de castellà, que considero absolutament injustificat.

Nosaltres pensem que no cal tot això i que el que cal és donar el tractament d'una llengua cooficial, el tractament que mereix, a l'ensenyament a Catalunya. I el que sí que no estarem d'acord és que aquestes batalles polítiques es traslladin al sistema educatiu, quan els problemes del sistema educatiu, vostè sap que són uns altres. Mai el Partit Popular anteposarà els interessos polítics o els interessos de partit per davant de les llibertats individuals, i en aquest cas els alumnes catalans tenen tot el dret a poder estudiar el castellà i en castellà.

En definitiva, del que estem parlant és d'una qüestió molt més important, senyora diputada: del que estem parlant és d'una qüestió de llibertats. I vostè ho sap. I ara ja no és només una retòrica dels populars; ara ja és un govern socialista qui ho expressa i un conseller que, en àmbit parlamentari, ho defensa i ho reconeix.

Per tant, ja no és una qüestió només dels populars, sinó que també és una qüestió àmpliament reconeguda pel conjunt de la comunitat educativa.

Per això li demanem, senyor conseller, que sigui valent, que no es deixi impressionar ni per les paraules grandiloqüents ni per les pressions dels socis. El que li demanem és que abordi definitivament quins són els problemes del sistema educatiu a Catalunya, que sap que són uns altres, i que no carregui sobre el Tribunal Constitucional una pressió que no li pertoca o més feina que la que li convé. En aquests moments l'educació té un repte importantíssim, que és el de millorar el rendiment escolar, i el que tenim en aquests moments és massa soroll de fons per abordar precisament el que és el gran problema del sistema educatiu a Catalunya, que és millorar el rendiment i els coneixements dels nostres alumnes. En aquest àmbit, ens hi trobarà sempre de costat; per reivindicacions polítiques i per plantejar qüestions competencials, no ens hi trobarà mai.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Camats.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Nosaltres també pugem per posicionar-nos amb relació a l'esmena transaccionada i, en tot cas, una transacció que ha estat possible perquè només hi havia la moció..., sinó perquè els grups que donem suport al Govern varem presentar o hem presentat una esmena que ha fet possible que finalment, al llarg del dia d'avui, arribéssim a un parell de punts en comú.

Ens sembla, com deia la senyora Rigau, que és veritat que els esdeveniments han superat la moció que es va presentar a final d'any i que, per tant, les iniciatives que ja han pres el Departament d'Educació i el mateix Govern han anat superant allò que es demanava a la moció inicial, que en definitiva era que el Govern es posés al capdavant de la defensa de les competències estatutàries en matèria d'educació i que, per tant, vetllés perquè un decret que tots tenim sospita que és massa detallista i entra massa en el detall, doncs, pogués ser tingut en els seus marges. Per tant, ens semblava que en això és possible arribar a un acord, i és això el que recull el primer punt de l'esmena transaccionada.

En la nostra esmena volíem anar una mica més enllà, i de fet es recull també a la transacció que finalment hem pogut acordar, perquè creiem que, precisament en aquest marc de noves competències que ens permet el nou Estatut, l'objectiu final no és la defensa de les competències *per se*, sinó que aquestes el que ens han de permetre és exercir millor les nostres capacitats i, per tant, donar més capacitat al Govern, per preservar allò que crec –i el fet que siguem els quatre els grups que donem suport a aquesta transacció ho demostra–..., tenim objectius comuns i ens podem trobar d'acord en unes objectius concrets.

Per exemple, el de garantir les competències lingüístiques dels alumnes dels nostres centres, les possibilitats que en el marc de la nostra societat tinguin competències cada dia més en anglès, però sobretot en català i en castellà, i evidentment en el marc de la nostra societat, que té una llengua pròpia, que és la catalana.

I entenc que també és un objectiu comú el d'aprofundir en el model d'escola catalana. Algunes de les intervencions ja ho han deixat ben clar: una escola catalana que té per llengua vehicular el català, que ningú ha posat en dubte i que en cap de les actuacions que han precedit aquesta moció s'ha posat ni en dubte ni en risc... I m'afegeixo als comentaris que es feien sobre les mocions que aquests dies han corregut pels nostres ajuntaments, gairebé amenaçant, sobre els riscos que corre el nostre model d'escola catalana, i que evidentment no són certs ni estan basats en realitats, cosa que avui podem certificar. I que a més a més l'escola té avui un repte molt important i una pressió important en aquest apartat, i és l'arribada d'alumnes d'arreu del món, ja clarament, que ni coneixen el català ni el castellà i als quals els centres han de possibilitar aquestes capacitats lingüístiques al final de l'etapa educativa obligatòria; uns centres que, amb el que esperem que sigui el nou decret del Govern de la Generalitat, tindrem més capacitat per adaptar a la realitat del seu alumnat, molt diferent d'un centre a l'altre, amb mesures adients per a cadascun. I conscients tots que és precisament gràcies a l'escola catalana, la d'avui, la de l'any passat i la dels darrers anys..., que ha permès que els ciutadans i ciutadanes del nostre país, en la seva gran majoria, comprenguin, entenguin i facin servir el català, i que és precisament per l'ús de la nostra llengua pel que hem de patir, i no pas pel seu ensenyament a l'escola.

Volia acabar el nostre grup amb una reflexió darrera, molt conscients que amb el nou Estatut tenim un millor instrument i un millor punt de partida, precisament en situacions com la d'aquest decret i en altres situacions, per defensar les nostres competències i per garantir les nostres atribucions com a govern i com a Generalitat, però que això ens ha de permetre ser molt més curosos a l'hora de defensar-les i no partir de punts de partida de derrota, de derrotisme i d'enfrontament visceral amb qualsevol govern, sinó convençuts que tenim una millor eina i un millor instrument, i per tant convençuts que amb això podem anar més enllà i aprofitar-ho al màxim, com deien, i com deia avui el conseller aquest dematí, executant una norma pròpia, aplicant els propis criteris del Govern de la Generalitat.

I només per acabar dir-li a la senyora Mejías que, si realment volen descarregar de feina el Tribunal Constitucional, vostès en tenen molta responsabilitat, de la feinada que té, i per tant retirant el recurs que han posat a l'Estatut de Catalunya estic segura que col·laborarien molt més.

Gràcies.

(*Alguns aplaudiments i rialles.*)

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Mixt, el senyor Antonio Robles.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Buenas tardes a toda la cámara. Señor consejero de Educación, no podemos entender a qué viene que se haya levantado tanto revuelo porque queramos poner una hora más en castellano. Debo recordarle que el Decreto de Enseñanzas Mínimas no aumenta una hora de castellano, como si a este se le pretendiera dar ventajas. No, señor *conseller*, el decreto del Gobierno devuelve la tercera hora de estructuras comunes que el Gobierno..., y hasta ahora y desde la implantación de la LOGSE y la inmersión lingüística, se le había hurtado a la enseñanza de la lengua castellana. No añade, por tanto, nada; solo restituye. No extrae tampoco de la enseñanza del catalán nada, porque su aprendizaje tendría también tres horas.

Es sangrante comprobar que, además de impartirse todas las áreas del conocimiento en catalán, a causa de la inmersión, se atreven a discutirle una raquítica hora de castellano, que le pertenece por currículum, al área del aprendizaje de la lengua propia, en este caso, de otros catalanes. Como diputado de esta cámara no puedo compartir que el consejero de Enseñanza y los responsables de los otros dos socios del Gobierno de Catalunya, Esquerra Republicana e Iniciativa, así como la oposición de CiU, no hayan tenido otra cosa mejor que hacer por la calidad de nuestra educación que presentar un requerimiento de incompetencia al Gobierno central. Además lo han presentado por la noche, con alevosía, creo yo. Y esta mañana el señor presidente Montilla declaraba que presentará un recurso de inconstitucionalidad al decreto del Gobierno. No sé, como si en nuestras escuelas e institutos hubiera desaparecido la violencia, el absentismo, el fracaso escolar, el *bullying* de unos alumnos a otros y sobrara responsabilidad y buena educación, los profesores volvieran a ser respetados y la cultura, la cultura que hemos perdido, fuera un fin deseado por todos.

Invasión de competencias es la disculpa, como si el problema fuera de competencias estatutarias y no de derechos lingüísticos. No le creo, señor *conseller*; huele a un nuevo truco. La tercera hora de castellano la darán en otra asignatura; no sé sabe cuál ni cuándo, pero lo que es seguro es que no se podrá exigir en lengua castellana, la única manera de objetivar la obligación. Quienes conozcan con qué criterios lingüísticos son dirigidos nuestros centros de enseñanza no tendrán duda alguna: se diluirá en alguna asignatura «maría» o no se impartirá en absoluto. ¡Qué paradoja!, mientras disponen que se empiecen a dar asignaturas en inglés, arrojan fuera del sistema una mísera hora de castellano a la semana. ¿Qué pasa, que el español resta horas al catalán y el inglés no? ¿Por qué nos han montado este numerito? ¿Para salvar la cara del Gobierno del PSOE, o para contentar a sus socios de gobierno? Habría de darnos una respuesta. Nos tiene despistados, señor *conseller*. Hace unos días, en esta misma cámara, parecía usted razonable al contestar a la señorita, a la señora Irene Rigau (*rialles*) –perdón (*veus de fons i rialles*), de nada–, cuando esta nos intentaba vender sin pudor alguno que si se impartía una hora más de castellano a los niños de Banyoles nunca más volverían a tener el maravilloso catalán que ahora tienen. Con sentido de la realidad, le

dijo usted lo que ya es una evidencia: «Hay niños del interior de Cataluña que tienen dificultades para expresarse en castellano.» Y, si es así, ¿a qué espera para hacer cumplir el decreto del Gobierno central?

Todo lo que les preocupa, tanto a ustedes como a la señorita, a la... —perdón (*rialles*)—, a la señora Rigau, es si agrede o no a las competencias del Estatuto. Nada sobre si este currículum es o no suficiente para que nuestros hijos logren la competencia lingüística que se espera de un sistema escolar adecuado. ¿A quién perjudica que la tercera hora de castellano se imparta con normalidad en nuestras escuelas? ¿Acaso el catalán no tendrá las mismas? ¿Por qué tanto rechazo y revuelo por sustituir una hora la enseñanza de la lengua común de todos los españoles, si esa tercera hora le corresponde por currículum y por ley? ¿Acaso no oyen hablar a la gente en las calles? ¿Son extraterrestres, los 4 millones de catalanes que utilizan el castellano cada día, cada hora, con total normalidad? ¿Están confundidos el 59 por ciento de los ciudadanos catalanes, que consideran adecuado dar esa tercera hora de castellano, frente al 32,9, que la rechazan? ¿Encuentran civilizado que a plena luz del día quieran reducir la enseñanza del castellano a la mínima expresión, como si fuera una enfermedad de la que nos debiéramos curar? ¿Tanto molesta una lengua que hablan cientos de miles de ciudadanos que les han votado? ¿Acaso ellos no tienen sentimientos ni derechos, acaso tienen el corazón de piedra? ¿Tan pronto se han olvidado del desprecio sufrido en el pasado por querer hablar y estudiar en catalán? ¿Creen que ellos y la lengua en que se expresan normalmente..., son ciudadanos como ustedes, o no lo son? Algo profundamente inmoral está pasando en Cataluña, que da por normal lo que es profundamente injusto.

Miren, yo no sé si han reparado, pero ese no aprecio que muestran por la enseñanza de la lengua de Cervantes a quien más perjudicará será a los niños catalanohablantes. Me explicaré: un chico de Cornellà, mal que bien, acabará chapurreando y mal escribiendo catalán y castellano, pero un chico de Olot de familia catalanohablante, inmersión lingüística en catalán y dos horas de castellano a la semana, TV3 y entorno catalanohablante, tendrá serias dificultades para aprender el castellano que saben sus padres. No es, por tanto, solo un derecho legítimo de los niños catalanohablantes, sino de los castellano hablantes, o al revés.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Robles Almeida

Acabo...

El president

...s'ha acabat el temps.

El Sr. Robles Almeida

Hágame caso, señor *conseller*: acaben con la inmersión, o la inmersión, electoralmente, acabará con ustedes. Hagan el favor; se lo agradeceríamos mucho.

Gracias.

El president

L'honorable *senyora* Irene Rigau té la paraula.

(*Rialles.*)

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor president, gràcies. Demanar-li més aplicació a aquest senyor diputat, perquè el tractament de diputada ha quedat molt..., a bastament demostrat; i si és que m'ha volgut assenyalar dues vegades com a *señorita*, no sé si és pels meus antecedents docents, però dir-li que com a mestra vaig poder ensenyar català i castellà a tots els infants de Catalunya, especialment a aquells que a casa seva no en parlaven. I és així que vam obrir aquesta via d'integració, igual que vostè sap parlar perfectament el català i està utilitzant aquí el castellà per fer-se un espai a la política, desgraciadament.

(*Veus de «Molt bé!»*)

El president

Els grups parlamentaris... Senyor Domingo? (*El Sr. Robles Almeida demana per parlar.*) Senyor Robles, té la paraula. Em demana la paraula?

El Sr. Robles Almeida

Perdone, senhora...

El president

No, senyor Robles, formalment vostè m'ha de dir per què demana la paraula, perquè en definitiva això ja és fora de...

El Sr. Robles Almeida

Ah!, per al·lusions. Per al·lusions, simplement. Sí?

El president

En fi, les al·lusions les havia fet... Bé, té trenta segons exactament, mentre cridem a votació.

El Sr. Robles Almeida

Solamente para pedir disculpas a la señora Rigau por la confusión. En todo caso, no tengo nada más que decir.

El president

Moltes gràcies. Els grups parlamentaris coneixen el text de la transacció. No cal que la llegim? (*Veus de fons i pausa. La Sra. Mejías Sánchez demana per parlar.*)

Senyora Mejías, té la paraula.

La Sra. Mejías Sánchez

Senyor president, ens agradaria..., si poguéssim llegir el text exacte de la transacció.

El president

Doncs, llegirem el text de la transacció: «El Parlament de Catalunya acorda donar suport al Govern de la Ge-

neralitat a l'hora d'interposar, d'acord amb la integritat del contingut de l'informe del Gabinet Jurídic de la Generalitat, conflicte positiu de competències contra el Reial decret 1513/2006, de 7 de desembre, pel qual s'estableixen els ensenyaments mínims d'educació primària, atès que vulnera les competències de la Generalitat en matèria educativa.

»Segon, el Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat que, tot mantenint oberta la via del diàleg amb el Govern de l'Estat, adopti en tot moment les iniciatives polítiques i jurídiques necessàries per vetllar per l'exercici del marc competencial que l'Estatut atorga a la Generalitat de Catalunya en matèria educativa, en especial tot el relatiu al desplegament íntegre de la LOE, al servei del model d'escola catalana.»

Ho signen els portaveus dels grups parlamentaris de Convergència i Unió, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Correcte, senyora Mejías? (*Pausa.*) Doncs, procedim a la votació de la moció, tal com ha quedat.

Comença la votació.

Aquesta moció ha estat aprovada per 113 vots a favor i 14 vots en contra.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les vuit del vespre i set minuts.